Couverture: Vierge de Miséricorde

(collection de primitifs de l'abbay d' Encalcat,
Dourgne Tarn)

MINNE

Dat monniken
en monialen
Maria-minnaars
en -minnaressen
zijn, vindt in
hun beschouwing,
hun beschouwend
leven zelf zijn
diepste grond

omdat het een
liefdeleven is
één 'Soli Deo'
met hart en ziel
met lichaam en geest
waardoor zij zich
bewust worden van
de vrouwelijkheid
van God in het 'Ave'

en dat maakt hun
Godservaring vol
en compleet zo als
het zich manifesteert
in heel de schepping
in en met Maria
maagd van barmhartigheid
onder wier schutse zij
samen hun 'Salve' zingen.

CLAUSTRUM

de
Achelse
kluizenaren

door
Threes van Dijck
en
Jan Peijnenburg

Eindhoven
13 maart 2019

IN DE ACHELSE KLUIS

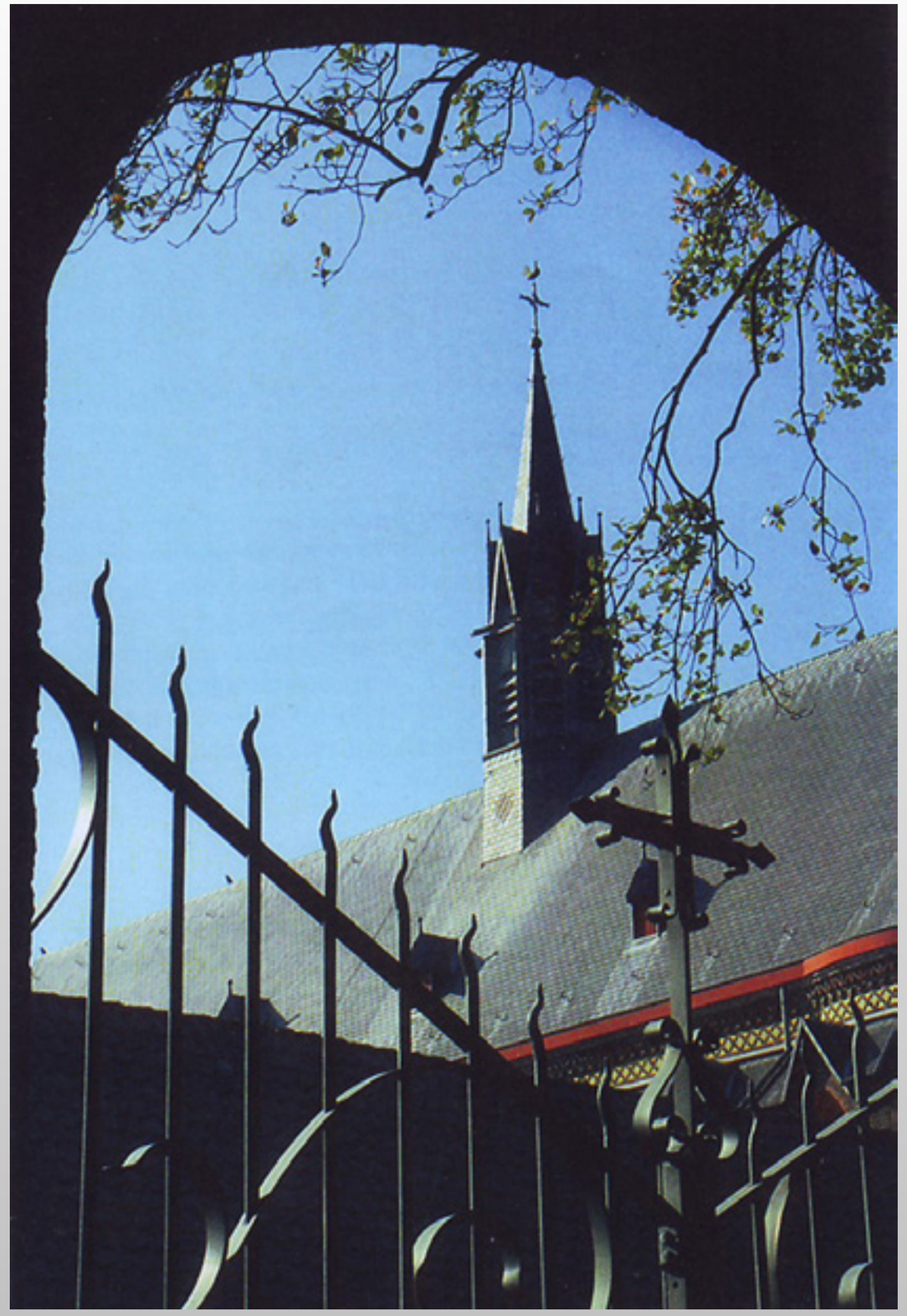

U MIJN VREUGDE

Nu ik mag wonen
in het huis van de Heer
in een stille kluis
waar alles rust ademt

mis ik de drukte,
de jacht van het leven en
het oorverdovend lawaai
van stemmen niet meer.

Ik mis ook de geneugten
van het leven niet meer
sinds ik de geneugten van
het geestelijk leven geniet.

Samenkomen met verwante
gelijkgezinde geesten
die minzaam elkaar zoeken
is mijn thuis geworden.

Met elkaar te zingen
voor onze ene zelfde
Geliefde, die in ons midden
zijn woning heeft

is mijn vreugde, want
zo ben ik dag en nacht
bij God in huis, samen
met mijn huisgenoten.

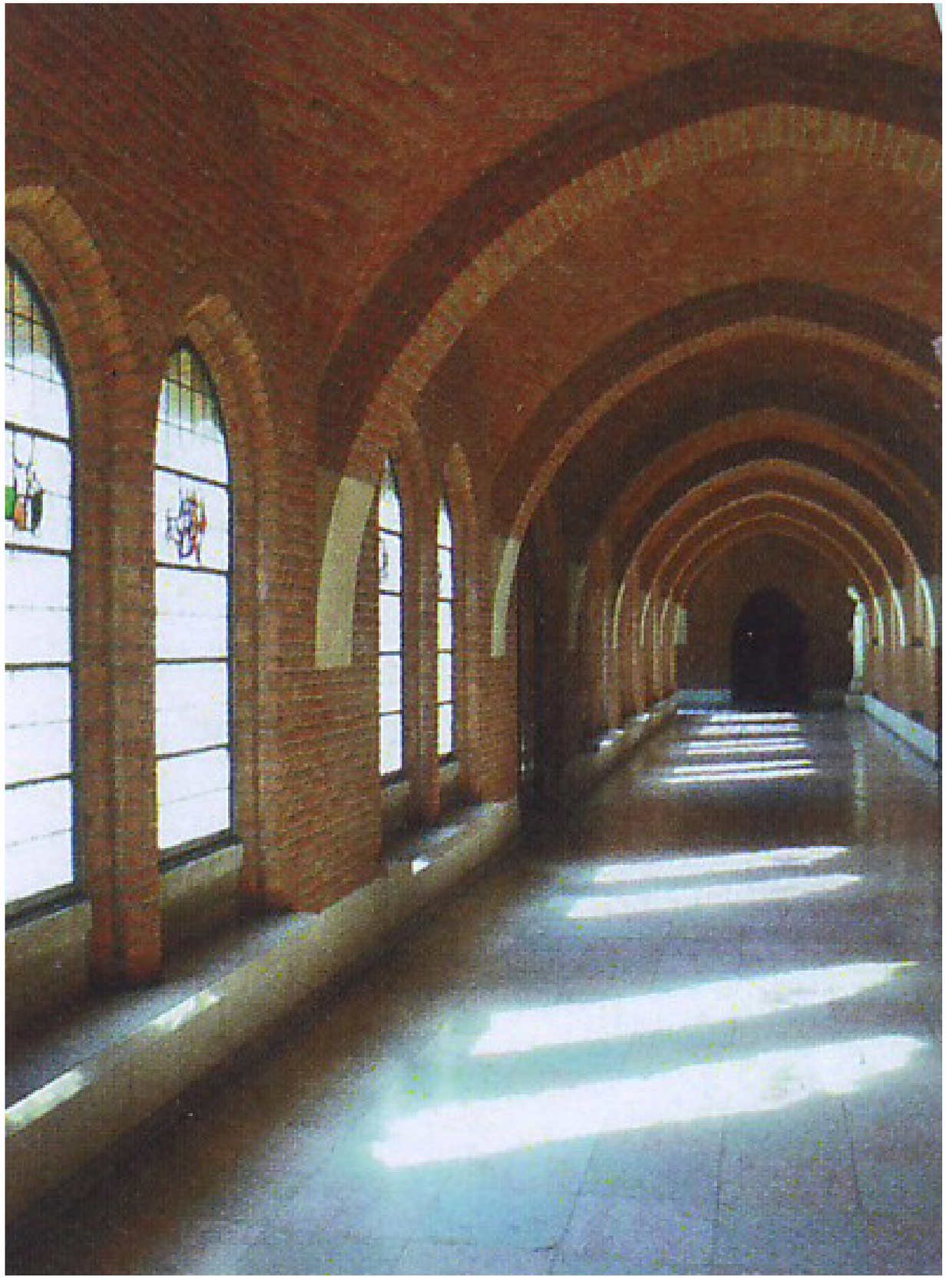

BESCHOUWING

Het nauwelijks
te verwachten gevolg
van beschouwing
is vrijheid.

Je wordt losgemaakt
van alwat bijkomstig
is en tegelijk met wat
wezenlijk is verbonden.

Dit is goddelijke
vrijheid ook voor
hen die niet
in God geloven.

+

Te kunnen beschouwen
te willen beschouwen
is al genade die in
wezen ieder is gegeven.

Deze hebben wij niet
verkregen maar ontvangen,
niet verworven maar zij
is ons overkomen.

Misschien door ons
helemaal over te geven
aan de liefde die is
geworteld in God.

'Verlangen naar beschouwing is beschouwing'

GROTE SCHOUWERS

Zij die zagen en
de werkelijkheid doorzagen
keken niet alleen
door stoffelijkheid heen
naar geestelijkheid
maar ook door
tijd en eeuwigheid.

Wat zij zagen
deden zij ook:
de innerlijke
werkelijkheid doorleven -
verleden leven in
het heden en
toekomst in het nu.

Zo was God
in het heden,
waren overledenen
in het nu,
vierden zij leven
dood en verrijzenis
van Jezus als heden.

Alle kleine schouwers
in de monasteria
zijn grote zieners
en zieneressen, want
zij leven en zijn
de presentie van God
in tijd en eeuwigheid.

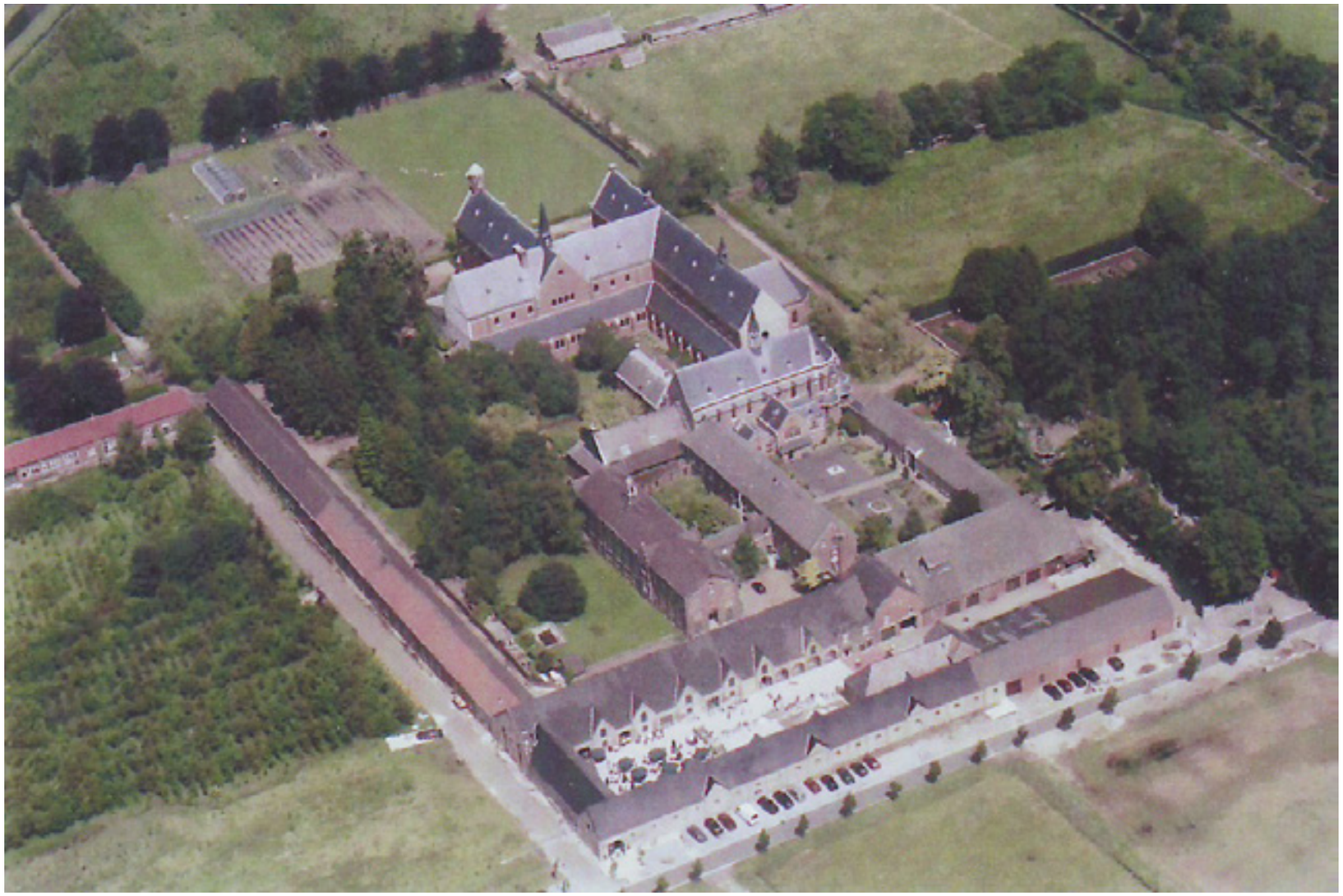

DE STILLE MINNE

Niet de overdenking
niet de overweging
maar het stil zijn
in de liefde met God
is het eigenlijke
voortdurende bidden
het inwendig gebed

woordeloos aanliggend
in liefde met God
zoals geliefden in
liefde verstillen
zich één voelen met
elkaar in tijdeloosheid
het gebed van het hart

WOORDELOOS

God, vannacht
lang in de nacht
liet U mij weten -
want U was bij mij -

dat het bidden in
woorden en zinnen
die ik innerlijk denk
of uiterlijk opschrijf
eigenlijk de innige
eenheid met U in de weg
staat en ik daardoor
buiten U blijf.

U geeft mij aan,
niet meer te denken
en te doen - alleen
met U te ‘zijn’.

GEDACHTELOOS

Eigenlijk wist ik dit al
vanuit eerdere andere
ervaringen, alleen of
in liefde met anderen.

Alleen, als ik op mijn rug
liggend in het malse gras
de blauwe hemel over me
uitgespannen zie, ben ik.
Maar ook met een ander,
juist dan, wanneer ik niet
meer praat of denk maar me
overgeef aan ervaring.

Juist wanneer ik één ben
met mijn geliefde en
alleen nog maar ontvang,
is er nog slechts ‘zijn’.

KRUISWEG

De kruisiging van een priester
in de ‘zielzorg’ bestaat niet alleen
in het alleen zijn van het celibaat
maar in de dagelijkse last van het
zwijgen, het alleen zijn van weten.

Hij zit niet in een koorbank maar
in een biechtstoel, in en buiten
de kerk, op straat en bij mensen
thuis, want hoe veel uren van zwijgen
staan er tegenover uren van horen.

Zijn kruis is het vele weten en
kennen van oorzaken, terwijl hij
de loop van de dingen en de gevolgen
niet kan tegenhouden of veranderen.
Hierin is hij eenzaam en alleen.

Zelfs moet hij zwijgen tegenover
hem of haar die hem het meest eigen
en vertrouwd is en het meest nabij.
Dit is het stille innerlijke lijden
van medelijden: zijn sacrificium.

Als je je daar in essentie als priester
of maatschappelijk werkster toe gewijd,
geroepen weet, mag je jezelf verwant
voelen aan het goddelijke zwijgen en
opgenomen in de stilte van de liefde.

IK BEN DIE BEN

Ik ben er
voor jou.
Ik ben
voor jou
gewoon
wat is.

In het lichte
laaien van de
brandende
braambos
noemde U
zich zo.

‘Zijn’ is
alles
is aanwezig
zijn
mij nabij
‘zijn’.

Het gebed
van het
hart is
in liefde
samen
‘zijn’.

ZWIJGEN

Niet spreken, stilte bewaren
is een bewuste wijze van
zijn en samenzijn. Ook een
wijze van bij jezelf zijn.

Zwijgen kun je terwille van
anderen of van jezelf.
Het is een positief gericht
omgaan met stilte en inkeer.

Wanneer een heel convent
zwijgt, wordt het overal stil.
Tegelijk hangen de gangen dan
vol rust en ingetogenheid.

Door deze stilte van niet
spreken met elkaar ontstaat
er een wereld van gevoel en
innerlijke communicatie.

Hiernaast echter, en daarin
is er een wereld van samen
zijn, contact en respect,
begrip en onderlinge liefde.

Dat blijkt uit de gebarentaal
en de lichaamstaal, de taal
van de ogen en de vriendelijke
buiging van de begroeting.

Van ouds zwijgen Trappisten.
Kartuizers beperken zich tot
het meest noodzakelijke - op
de wekelijkse wandeling na.

Alle contemplatieven zoeken
de stilte naar buiten en
de stilte naar binnen: daar
zijn zij met God alleen.

Het agrarisch leven van de
Trappisten, het eenvoudig
boerenbestaan, waardoor zij
samen de kost verdienen

is het geheim van de heelheid
en heiligheid van monniken
die leven in en vanuit de
natuur en zelf natuur zijn.

Daarin bestaat ook de wijdse
stilte van de herder die
alleen praat met zijn schapen
en zijn schapedoes apporteert.

Zo vergaat het ook de boer met
zijn paard op het land, die
alom omgeven is met de stille
tegenwoordigheid van God.

We zouden mogen (kunnen)
leren praten met dieren,
bomen en bloemen, het gras
en het (on-) kruid in bloei,

met het paard alleen in de wei,
de waakhond in zijn hok,
de goudvis in zijn kom,
de amaryllis op zijn stengel.

Heel de levende wereld om
ons heen snakt naar contact,
het levende woord en de glimlach,
naar aandacht en tederheid.

We zouden dan ervaren met God
om te gaan en te communiceren
als biddende en minnende
monniken en monialen.

GOD

U bent zichtbaar verborgen,
U breekt voortdurend en overal
door de sluiers van niet-weten heen
en draagt de namen van alwat is.

Ik vraag U niet 'laat U zien'
want U láát U zien en bijna alles
is van U onmiddellijk herkenbaar -
en wij mensen zijn uw aangezicht.

In alwat is, wordt en zich beweegt,
in ervaringen en belevenissen,
in waarden en de dagelijkse nieuwheid
die onophoudelijk is en niet veroudert,

in alles omgeeft U mij en vervult U
mij van geboorte tot wedergeboorte
met uw raakbaar aanwezig zijn:
de liefde in en om mij bent U.

GOD

U bent onzichtbaar verborgen,
U staat niet plotseling voor mij
in heel de goddelijkheid van uw wezen.
Ik ken uw naam noch uw gezicht.

Ik dank U dat U zich niet laat zien.
Dat zou mijn lichaam niet verdragen,
mijn ziel zou uit mijn lichaam wijken-
het bestaan op deze aarde was voorbij.

U laat mij de illusie dat de aarde
de hemel is, dat ik alleen maar
mens van aarde hoef te zijn, want
dat ik van aarde ben is uw wil.

Dat U zich niet laat zien en horen
is het allergrootst bewijs van uw liefde.
Ik heb U lief om uw zwijgende stilte.
ik weet het: straks spreken we elkaar.

VERSCHUILING

Zijn kloostergangen
de loopgraven van God
in een vijandige wereld
die hem doden wil?

Daar schuilen weerloze
strijders die schuifelend
met God de uitweg zoeken
naar het paradijs.

De stilte van God
hangt in de schemering
en lijkt op te gaan in
het niets van de verte.

STILLETJES

Als je ouder wordt
wordt een kerk buiten
steeds meer
een kerk binnen
en wordt je huis
je kluis.

Daar woont God
met je
en wordt God
met je
mee oud
in stilte.

Uw heilige Naam

‘Alles’ ‘Heelal’
‘Allevende’ ‘Almachtige’
‘Mijn God en mijn Al’.

Er zijn mensen,
oud en jong die
dagelijks God noemen
met zijn heilige Naam.

Voor een moniale en
een monnik is dit
elke dag het minnen
en praten met God.

In naam van God

DOE OPEN DE POORT

Het is een pijnlijke uitspraak
te zeggen en te horen:
kloosters opent je naar
de volheid van het leven
of het volle leven zal zich
voor je afsluiten.

Erger nog: de volheid van
leven zal niet bij je
binnenkomen of intreden-
de vol-menselijkheid zal
buiten blijven en zich
huisvesten in het leven zelf.

En dat is ook daarom erg,
omdat je tempel van goud en
kristallen van eeuwen her niet
meer gezocht en gevonden zullen
worden en de mystiek opnieuw
uitgevonden zal moeten worden.

Sluit je niet af van de
'boze' wereld want dan zal
de wereld boos worden omdat
je de boosheid niet hebt kunnen
overwinnen en binnen hebt kunnen
leiden in de goddelijke goedheid.

En misschien: ga zelf naar
buiten door de open poort,
het leven tegemoet, de (ook daar)
levende God waar de wereld vol
van is in de alomtegenwoordige
gevende en ontvangende liefde.

Poorten, heft uw hoofden omhoog,
God is op doortocht naar een
andere tijd, een nieuwe tijd
van mogen in plaats van moeten -
om de eeuwige bruiloft met
het Lam te vieren.

BESLOTEN HOF

Hortus conclusus

De besloten hof
van Benedictus
zegt het goede
aan de omgeving
en wenst vrede
aan allen die
er binnengaan

VERKLARING

Stilte heeft lawaai nodig
om werkelijk stil te zijn.

In de tegenstelling met onrust
krijgt rust diepe betekenis.

Goed en kwaad worden duidelijk
in samenhang met elkaar.

De dualiteit van het bestaan
brengt de werkelijkheid voort.

Daarop is de Kartuizerleus
als teken en betekenis gebaseerd

Stat crux
dum volvitur orbis

Het kruis blijft staan
terwijl de wereld wentelt

Een gelijkende gedachtegang is
te vinden in de wapenspreuk van

de Trappisten: ook hier die twee-
heid in de werkelijkheid aangeduid

waardoor de eigen wijze
van bestaan reliëf krijgt

Super
rivos aquar

Over de
waterstromen

Waar sprake is van een gemeenschap
die stevig verankerd is in de

werkelijkheid die
voorbijvliedt

BINNENLICHT

Achter de buitenkant
van het bestaan,
achter de materiële
zichtbare zijde van het zijn,
bestaat de innerlijke
onzichtbare wereld.

Al het geschapene staat
in het licht van het zijn,
in het zonnelicht dat
het symbool is van het
allesdoordringende en
overstralende licht van God.

Maar ook de spirituele
werkelijkheid, het zielezijn
van alwat leeft, is vervuld
van het goddelijk licht.
Dit nu is te zien door
schouwers en beschouwers.

Zij kunnen liefde zien
als zij aanzien uit liefde.
Monniken en monialen
zien en ervaren hierin
God zelf als persoon
waarmee zij één worden.

‘Ducam eam in solitudinem et loquar ad cor ejus’

DUCAM

God, niet ik zelf ben het
die inkeert in de eenzaamheid.
U leidt mij er binnen
en spreekt tot mijn hart.

U vraagt, ik beantwoord
uw vragen dat een gave is
aan mij: U geeft zich
opdat ik mijzelf geven zal.

Liefde is hunkering naar
ontvangenis, verlangen naar
wederliefde, hoop op het
geluk van wederkerigheid.

U leidt mij de kluis
van mijn gebed binnen
en verlangt dat ik
naar U zal verlangen.

0 God, mijn huis is
mijn kluis, niet ginds
maar hier waar ik met
mijn geliefde uw woning deel.

‘Ik zal haar de eenzaamheid binnen voeren en spreken tot haar hart’

(Profeet Osee)

LEVENSPSALM

Misschien is dit je dagelijks gebed:
van mens tot mens te gaan met haastige tred,
hunkeren naar lucht van bergkristallen,
maar blijven waar de blaren vallen,
vensters openslaan, die ruimte geven,
je fiere woord dat kracht geeft om te leven.

Is de weerspiegeling van lijden in je ogen,
wanneer je tranen moet gaan drogen,
de zachtheid van je handen,
die, als wonden branden,
lichaam en ziel geneest,
je dagelijks gebed geweest?

Dit is het biddend werken
in volle levenskerken,
dit is het werkend bidden
met God in het midden,
met hart en ziel, met handen en voeten
God liefdevol ontmoeten.

Van vrede en van geven levend,
optrekkend in genade, leven gevend,
zo zijn Gods vrienden en vriendinnen,
die Zijn aanschijn woordeloos beminnen,
die ‘s avonds knielen over een overvolle dag
en God begroeten met een laatste stille lach.

St. Benedictus-Abdij Achel - Abdijkerk: buitenzicht

In een abdij ben je een kloosterling. In de hemel maar niet van de hemel.

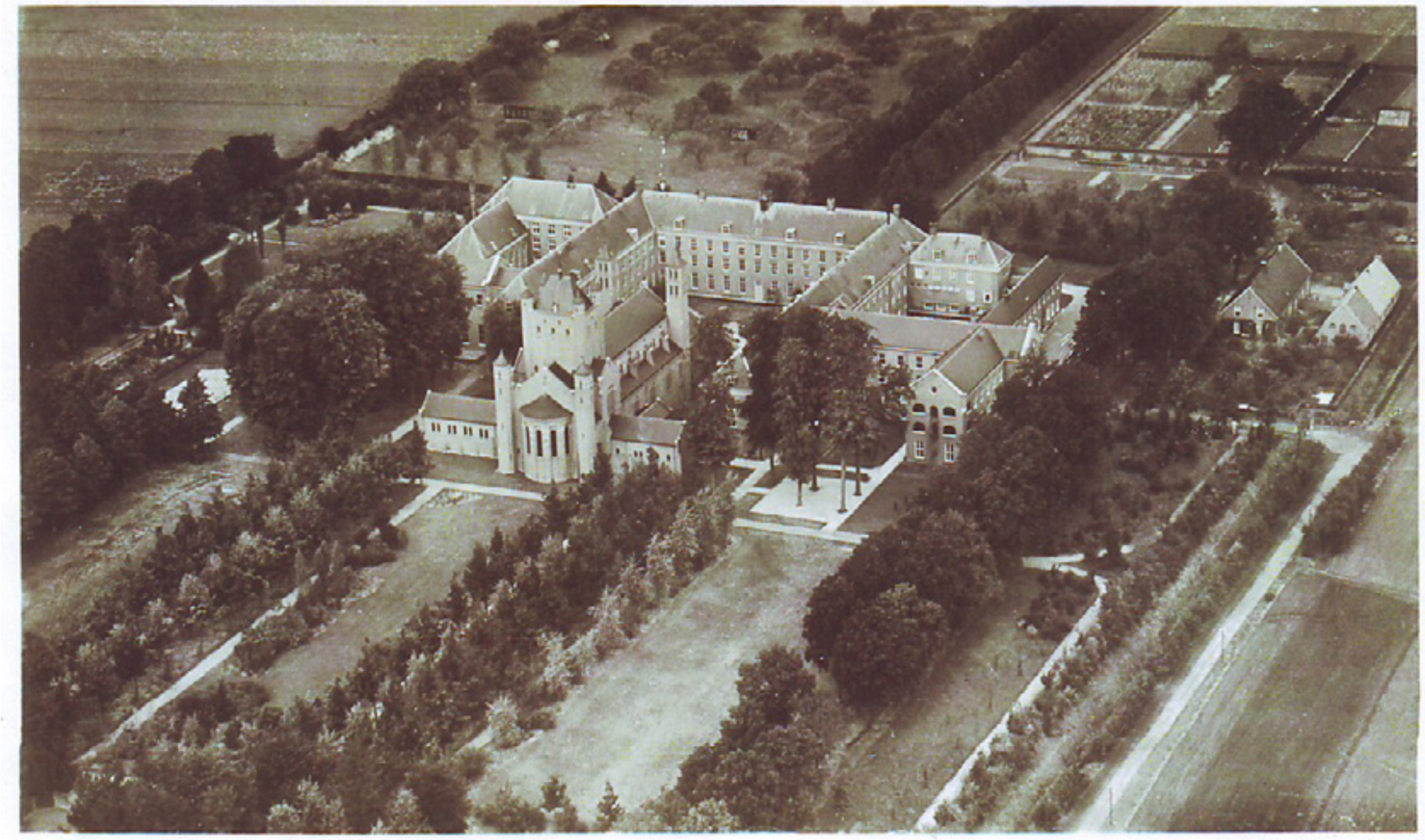

Groot Seminarie te Haaren (N. Br.)

K.L.M. Foto Copyright

Op een seminarie word je een wereldheer. In de wereld maar niet van de wereld.

OERROEP

Als je geroepen bent
voor het priesterschap
op grond van een ingeboren
en verder ontwikkelde aanleg,

zal er levenslang onvrede
in je zijn, als je geen
priester bent geworden
of het niet meer bent.

Geen spijs en drank,
geen reis om de wereld,
geen vrouw die daarvoor
in de plaats kan treden.

Geboren uit moederschoot
van aarde, vaderschoot van God
ben je bestemd levenslang
priester en profeet te zijn.

Als je geroepen bent
voor God (alleen) te leven,
is ieder leven zonder God
onvolkomen onvervuld.

God blijft als een verliefde
aan je trekken, je aantrekken
en aan deze liefde-pijn
is niet te ontkomen.

Alleen een antwoord waarin
je je dag na dag verlangt
te geven aan de liefde,
vestigt je in diepe vrede.

Geboren tot dit priesterschap,
geroepen tot deze profetie,
is er maar één weg te gaan:
zo als God je heeft gekozen.

O BONITAS

O Goedheid
was het zieIewoord
van Bruno in de loop
van zijn leven.

Zo sprak hij God aan,
zo voelde hij God aan.
In die goedheid verzonk
hij met lichaam en ziel.

Wat zal het voor hem
een blijvende vreugde
zijn, dat er in het
Nederlandse tafelgebed

gebeden wordt ‘Heer zegen
ons en deze gaven die wij
van uw goedheid
mogen ontvangen’.

SOLI DEO

Monnik - Moniale zijn
kan niet een beetje.
Het bestaat en houdt
alleen stand in
totaliteit: alleen
voor God zijn.

Priesteres - Priester zijn
kan niet een beetje.
Dan wordt dat weinige
steeds minder en
minder boeiend om
voor God te leven.

Er kan een dilemma
ontstaan wanneer je
als priester tegelijk
kiest voor een vrouw
of een levensvriendin
die je leven deelt.

Blijf je dan priester,
wordt zij gelijk deel
van het ene priesterschap?
Of slechts zijdelings een
'ander' die je wegtrekt
van je gekozen weg?

Dan blijft priesterschap
niet een 'soli Deo' meer
alleen of samen, maar
zal de gestalte en
geest van Jezus in je
verloren gaan.

Of ontstaat er dan een
nieuwe gelijkenis met Jezus,
die naar de rand van de afgrond
werd gedreven maar opstond
en de onbekende weg ging als
de onbeminde zoon van de Vader?

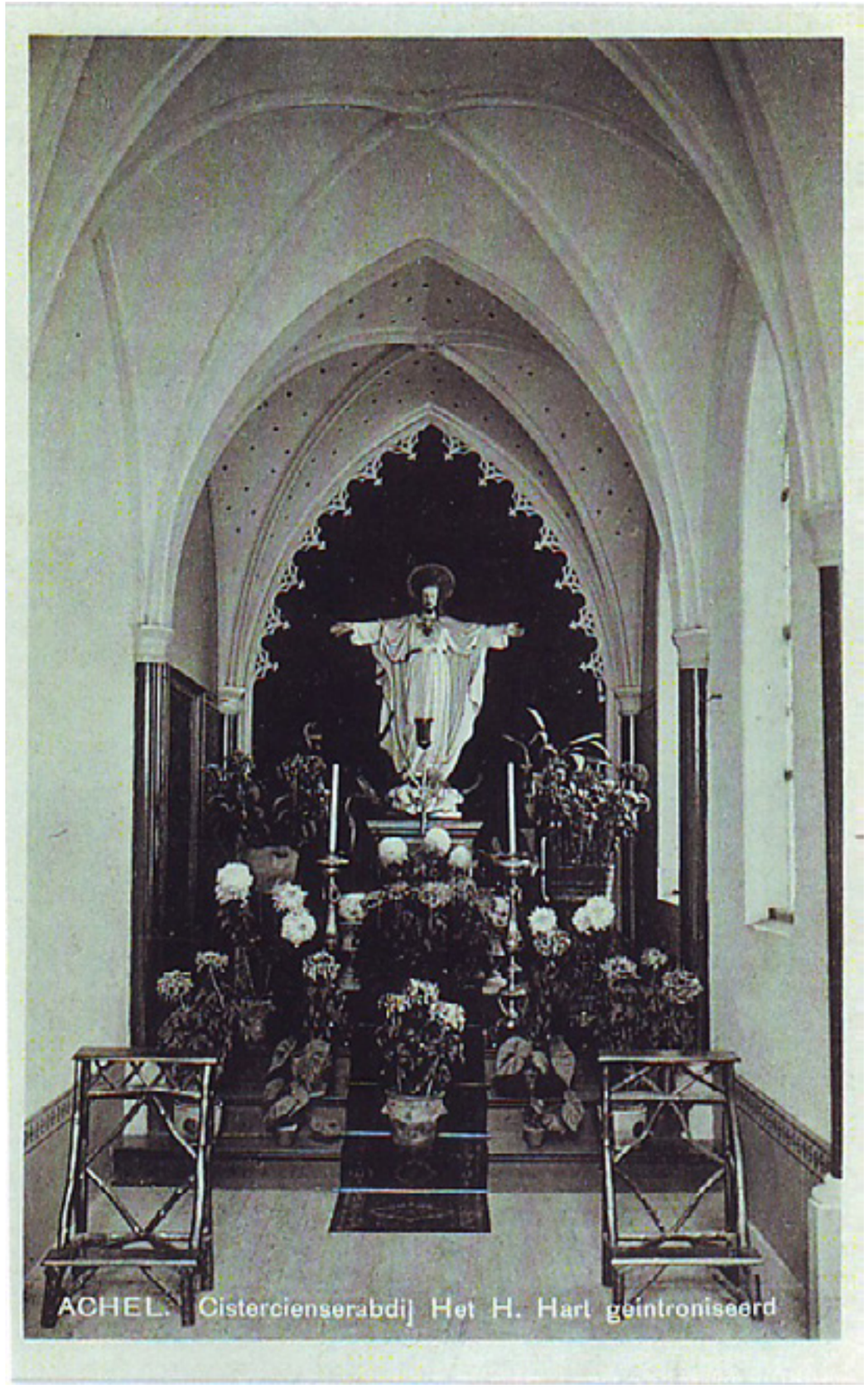

HEILIG HART

Jezus,
het Heilig Hart
is niets anders
dan jij,
is niemand anders
dan jij.

Maar met deze
devotie wordt
je liefde als
wezenskenmerk
aangeduid en
vereerd.

Dit is heilig
en goed, maar
toch verhoud ik
mij graag tot jou
van persoon
tot persoon.

Jezus, jij
zoals ik je ken
uit het
evangelie,
uit je
zelfopenbaring.

JEZUS

Ik meen te weten waarom
ik na een retraite bij de
Trappisten besloot in te treden
bij de Kartuizers en niet
bij de Trappisten. Dat had
namelijk met jou te maken.

Eigenlijk ten diepste
omdat het mij leek
dat Trappisten zozeer
gemeenschappelijk leven
dat zelfs hun gebed
een ‘wij-gebeuren’ is.

Ik zocht jou alleen,
wilde bidden tot jou
persoonlijk en niet
steeds samen. Ik wou
met jou zijn en leven
als huisgenoot.

Natuurlijk is het gebed
van Trappisten tot God
ook een dagelijkse
ontmoeting met jou
persoonlijk. Maar toch:
ik zoek het wat intiemer.

Ik werd kluizenaar maar
de kluis was te klein, zelfs
met jou. Maar jij ging mee
naar buiten, bleef naast mij
en ik naast jou, waarheen
onze weg ook zou voeren.

Nog ben ik te klein voor
een grote vriendschap met jou.
Ik ben je vriend Johannes niet,
die de leerling was waar je
van hield. Laat mij maar
gewoon een volgeling zijn.

DE HARMONIE

Het Trappistenleven verbindt
het uiterlijk samenzijn met
het innerlijk alleenzijn
als levens-eenheid.

Op deze wijze leven zij
zowel het cenobitische
als het eremitische
als een twee-eenheid.

Dit biedt in het samenzijn
de stilte van het alleenzijn
waardoor er harmonie is
in het menszijn.

Deze levenswijze heeft
een voorbeeld-functie voor
allen die samen zijn en
toch alleen willen zijn.

S. Bernardus

HET GEHEIM

Het Kartuizerleven verbindt
de cenobitische met
de eremitische levenswijze
van beschouwende kloosterlingen,

Kartuizers wonen samen en
bewonen toch een eigen kluis.
Zij zijn kluizenaars en
tegelijk een kloostergemeenschap.

Dit brengt een wonderlijke
balans teweeg tussen privé
en gezamenlijkheid, tegemoetkomend
aan beide behoeften van de mens.

Zelfs bevat dit levensmodel
belangrijke elementen voor
de hoogbloei van menselijkheid
voor gehuwden en samenwonenden.

San Bruno

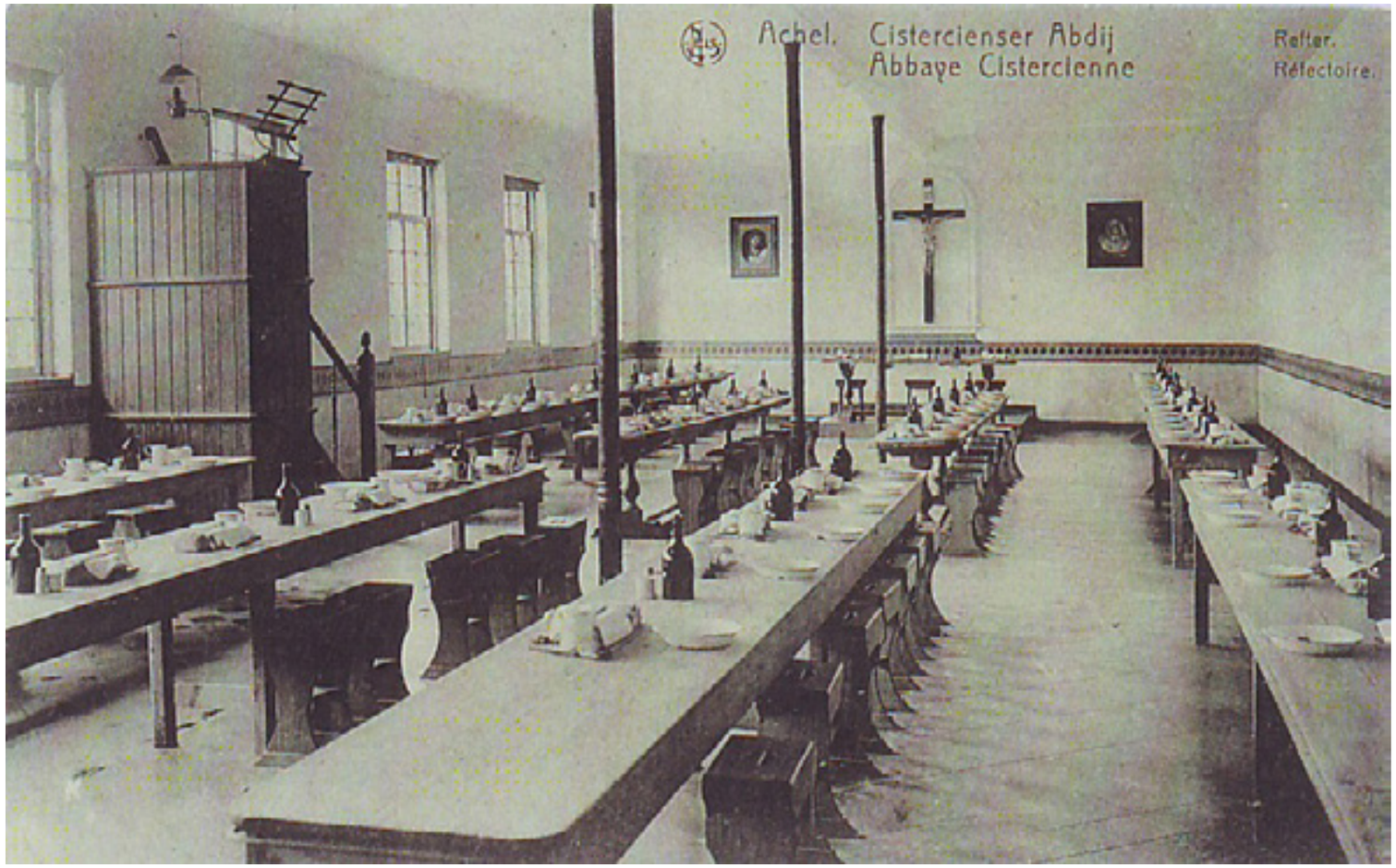

SMAKELIJK ETEN

Er kan in de leefwijze van monniken veel verschil zijn, terwijl zij het zelfde doel nastreven. Dat heeft te maken met het leefgevoel.

Zelfs kleine verschilletjes zijn interessant, al hebben die geen betekenis op zich en bepalen zij de graad van heiligheid niet.

Kartuizers krijgen hun maaltijd door het luikje thuis bezorgd. Trappisten zitten samen aan, eveneens zonder tafelgesprekken.

In de vijftiger jaren hadden de
Kartuizers aan tafel een kommetje
olijfolie voor zich staan, geoogst
uit hun eigen hof van olijven,

terwijl de Trappisten een kruikje
slaolie naast hun bord zagen staan,
geoogst van hun eigen koolzaad-
velden na de weelderige gele bloei.

De Trappisten dronken uit een pul
bier uit de eigen brouwerij.
Soms, op speciale dagen een dronk
'La Trappe' tripel uit een glas,

terwijl de Kartuizers uit de eigen
wijngaard landwijn dronken 'Chianti'
en op feestdagen nipten zij dan
aan een glaasje 'Chartreuse'.

De Kartuizers aten vis uit de eigen
karpervijver in de achtertuin,
terwijl de Trappisten kaas aten van
koeien uit de eigen koeienstal.

De Trappisten peuzelden met smaak
een hardgekookt eitje bij de maaltijd
op, terwijl de Kartuizers een 'groen'
ei uitslurpten aan de dis.

Kartuizers hebben
ieder voor zich
een eigen tuin

van vijftien
bij vijftien
vierkante meter.

Dat is een klein
bloemen- en
wandeltuintje

groot genoeg
voor een man
alleen.

+

Trappisten hebben
samen hele hectaren
moestuinen.

Hebben zij ook
een gezamenlijke
siertuin?

Of ergens een
bloemperkje voor
zich alleen?

Om zomaar eens
de bloempjes buiten
te zetten ...

TUIN

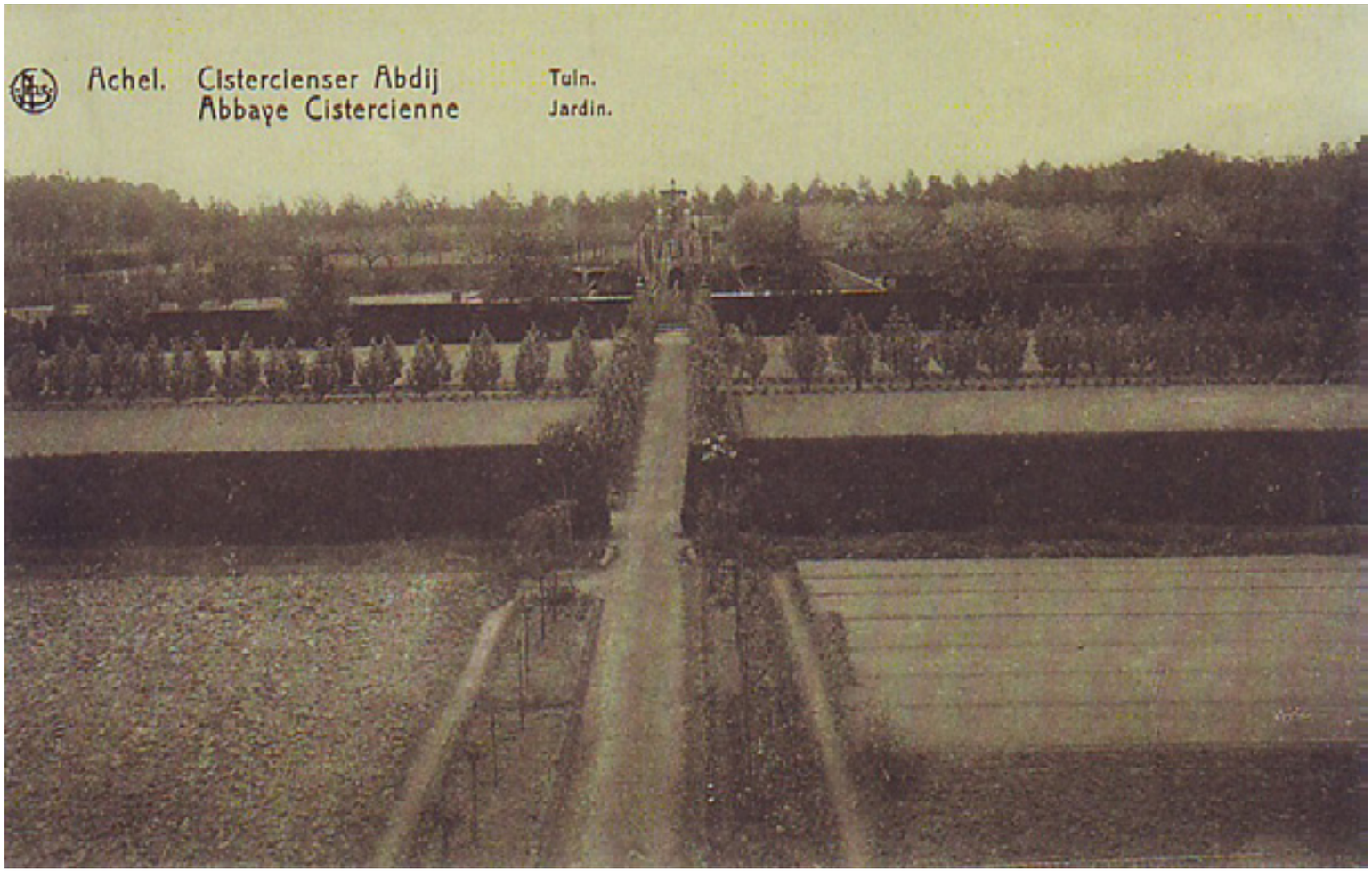

LEVENSBOMEN

Bewegenloos staat
de oude berk
voor de kluis.

Roerloos staat
de pijnboom
achter de kluis.

De berk staat er
als een lichte
moniale.

De pijnboom staat er
als een zware
monnik.

Verstild in zichzelf
trotseren zij
weer en wind.

Geworteld in de
eeuwigheid staan zij
stil in de tijd.

Hun kruinen verbinden
de aarde met
de hemel.

Zij ademen
het leven dat
God is.

DE DOOD VAN DE BOOM

Een langzame langgerekte kreun
kwam er uit de boom toen hij
door een hevige windstoot
het hoofd moest buigen en stierf.

Hij verloor zijn levensbeginsel
niet, zijn ziel week niet uit
maar het was alsof zijn grote
lichaam werd losgescheurd van

het leven, de diepte van zijn
bestaan en zijn bewustzijn verloor.
Zijn dood was een gebeuren, een
overgang naar de grote stilte.

De reus was geveld, er volgde
een hartstilstand en langzaam
trok hij zich terug in zichzelf,
in de laatste omarming van hedera.

Maar ook die armdikke windsels
vielen stil, bewogen niet meer.
Toen hij uitgestrekt lag in de dood
zette onmiddellijk de verdorring in.

Zal zo het laatste kreunen zijn
als mijn lichaam wordt losgemaakt
van mijn ziel en ik terugkeer in
de schoot van moeder aarde?

MONASTERIUM

Als het Cisterciënserleven
zozeer je leven is geworden
dat je een Trappist of Trappistin
bent geworden in heel je wezen,

zul je dat niet alleen zijn in
je aarde-werkelijkheid maar ook
in je hemel-leven want ook daar
besta je alleen voor God.

Om dus in de eeuwigheid
een monnik of moniale te zijn -
moet je het dan in de tijd van je
aarde-beleving zijn geworden?

NABESCHOUWING

Met vrij grote stelligheid
weet ik dat mijn
beschouwend leven pas
voorgoed zal aanvangen
in de eeuwigheid.

Hier had ik niet de tijd.
Ook weet ik, mijn eigen
geschiedenis lezend,
dat ik tot het einde
bezig en bezet zal zijn

met veel te doen, arbeidzaam
en dienstbaar te zijn voor anderen.
Ook dat ik zal blijven schrijven om
het leven te verdichten naar God.
En dat ik aan veel leven voorbij ga.

Mijn bestaan zal gevuld zijn met
daadwerkelijke beschouwing en
bidden met handen en voeten.
En telkens opnieuw proberen
in de stilte en rust God te vinden.

Toch bid ik om de verhoring
van mijn levenslange wens:
in de laatste uren van mijn leven
schouwend en beschouwend
op te mogen gaan in God alleen.

PRIESTERWIJDING

GEWIJD LEVEN

Eeuwige geloften
zijn bindend
Tijdelijke geloften
zijn verbindend

Een eenmalige belofte
voor het leven
betekent minder dan
een dagelijkse bedoeling

Toegewijd leven
is liefhebben
in vrijheid
dag na dag

SOLI DEO

God
deze dag
is alleen
voor U,
gevuld enkel
met gedachten
aan U,
vol van liefde
enkel en alleen
voor U

Het is
zondag
Uw
eeuwige
rustdag,
de dag
om uit
te slapen
met U
God

TROUW

Niet ter beoordeling,
wel ter vergelijking
kan er gesproken worden
over een trouwring en
een ring van trouw als
tekenen van een verbond.

De (gesloten) ‘trouwring’
waarmee de sluiting
van een huwelijk wordt
bevestigd als een verbond
voor het leven, duidt op
een band die bindend is.

Er bestaat ook een
‘ring van trouw’ eveneens
rond van vorm maar toch
als twee levensdraden met
elkaar vervlochten en elkaar
met liefde omwindend.

Deze wordt gedragen door
geliefden die niet zijn
getrouwd voor de wet of
voor de kerk, maar voor God
een leven van trouw aangaan
in het bewegen van de liefde.

Dit is meer dan een symbool van
liefde of een vriendschapsring.
Het is een levensverbond
dat van dag tot dag wordt
bevestigd en uitgesproken
voor Gods Aangezicht.

Priesters met een vriendin,
homofiele geliefden,
geestelijk gehuwden dragen
deze als levensteken voor
elkaar, ten teken dat zij zich
voor het leven verbinden.

JUBILEUM

Op ons gouden priesterfeest
zit de aandacht van mijn hart
meer bij jou dan bij mijzelf:
jíj bent de Bruid!

Ik til de sluier op
van je hoofd zodat
iedereen kan zien
wie je bent:

lichaam van liefde
God gegeven
ziel van verlangen
God gewijd.

Wijding omhult het mysterie
van de roep van God:
om door jou geliefd te worden
als jouw Bruidegom.

En ik, ik ben tastbaar
zijn aanwezigheid
in het ene lieve priesterschap
dat wij delen met elkaar

dat ik leef met jou, m'n lief,
wanneer wij opgaan naar het altaar
van God die onze jeugd verblijdt,
wanneer wij opgaan in elkaar.

(26 mei 2006)

DE HONDERDJARIGE

Lieve broer

ik zit vandaag
vol tranen,
de tranen die jij
niet hebt geschreid

om jou die rijzig
in het leven stond
maar daarom tegen-
en kleingehouden werd

je voelde je
vereenzelvigd
met Jezus tot
aan het kruis

je droeg het verder
de dodenberg op
waar Jezus je
aankeek en zei:

vandaag nog zul je
met mij zijn
in het paradijs -
en toen het hoofd boog

van toen af ging
Jezus naast je
om samen voor God.
alleen te zijn

Lieve kartuizer

op de verjaardag van Kees Dom Joseph Peijnenburg
die op 10 mei 2020 honderd jaar werd

TOEWIJDING

God, ik wijd U
mijn dagen en mijn nachten.
De uren van schoonheid
als een tuin in bloei.
De uren van stil alleen
doorstaan verdriet.
De uren van vreugde
in liefde mezelf gedeeld.

De dagen dat ik mij
door U bemind weet.
De dagen dat mijn gevoel
zwijgt alsof U er niet bent.
De nachten in duisternis
en onbestemde vrees.
De nachten in uw licht
als ik slaap in uw vrede.

Ik wil U gewijd zijn,
ik geef U mijn hart,
voor U wil ik leven.
De jaren die mij nog
gegeven zijn, geef ik aan U
om aandachtig en eerbiedig
in stil gebed en overweging
bij U te zijn in liefde.

U wijd ik mij toe
mijn leven en mijn zijn
om door U geheiligd en voltooid
te worden uw geliefde.
Zo wil ik U tegemoet gaan
terwijl U mij nadert -
vandaag en morgen
totdat wij samen zijn.

GOD

Dit was de hele dag
een stille dag.

U was vandaag
zomaar stil bij ons.

Wij waren vandaag
zomaar stil bij U.

+

De stilte is
het diepste zijn.

De stilte tussen
U en ons

is het diepste
samen-zijn.

+

Het woordeloos
innig zijn

is de verstilling
die ertoe leidt

alleen nog maar
elkaar te zijn.

NU

Om het ‘nu’ gaat het
daar ben je dat ben je.
In het verleden ‘was’ je,
in de toekomst ben je nog niet.

Het is heel realistisch
te (willen) leven in het ‘nu’.
Het nu is alles, helemaal vol,
te veel voor verleden en toekomst.

Toch zijn deze beide levensdelen
met ontelbare veelal onzichtbare
draden verbonden met wat je nu
doet of bent of wilt of denkt.

Als je te zeer bezig bent met
verleden, herinnering, vroeger
verlies je het contact met de
werkelijkheid waarin je bent.

En zonder toekomstbeeld is
het leven een gesloten boek.
Wie enkel leeft in het nu,
zweeft tussen begin en einde.

Wat hierin het evenwicht is,
is voor ieder verschillend.
En zonder enig evenwicht
ben je eenzaam en alleen.

Goed om hen die vóór ons waren
te gedenken, goed om te leven
in verwachting, goed om te
beseffen wat het betekent:

Eer aan de Vader en de Zoon
en de Heilige Geest zoals het
was in het begin en nu en altijd
en in de eeuwen der eeuwen.

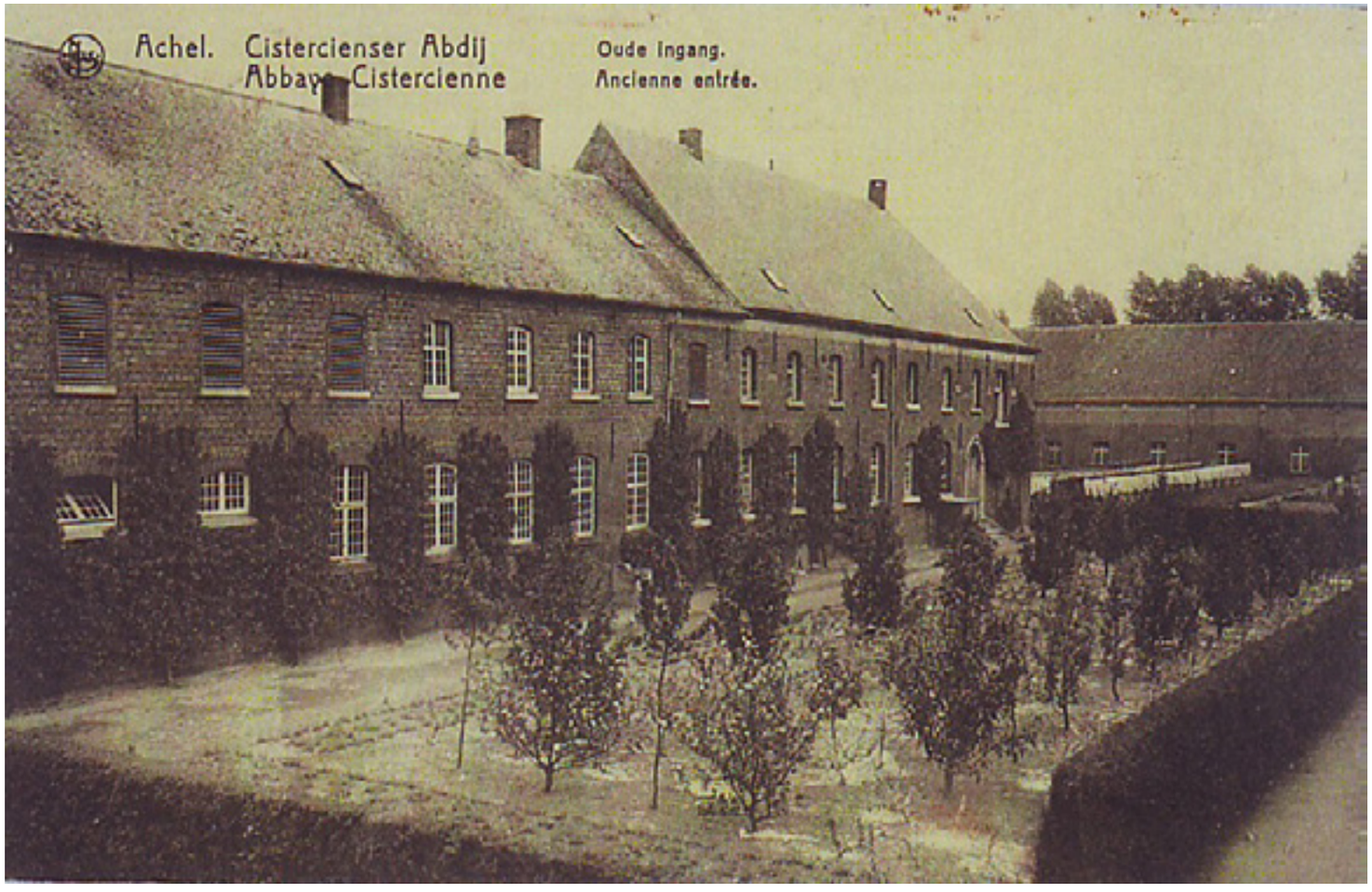

O GOD

Houd mij in leven.
Iedere dag meer op aarde
is een dag meer
dat ik U loof.

Dat is: dat ik
als aardemens
mijn wil op U richt
mijn hart aan U geef.

+

U bent het Zijn
dat ik vandaag
mag zijn in U

dat ik ben in U
want anders
ben ik niet.

RUST IN MIJ

God, U bent
de eeuwige rust.

Ik neem mij voor
de tijd te nemen
om uw rust in te gaan:

als ik lees, na iedere
regel stil te staan
voordat ik verder ga

zelfs ieder woord van U
te beschouwen als
uw eeuwig woord.

Om in U te rusten en U
te laten rusten in mij.

LIEVE MONNIK

Je bent zo aan de zachtheid
en subtiliteit van God gewend
dat zelfs de minste hardheid
van mensen je diep verwondt.

Ik ken je kwetsbaarheid,
dat is zo met alle goedheid.
Blijf in de luwte van de
minne en de liefde van God.

Je hebt de tere ziel van een
minnaar die het Hooglied zingt.
En dan is iedere weigering of
verwijdering een verwonding.

Ik zeg zacht tegen je: blijf
in de omhulling van je kluis.
Daar ben jij voor God alleen.
Daar is God alleen voor jou.

ONTELBAAR VELEN

Doordat ik zo lang mag leven
kan ik omzien naar zo ontzettend
veel mensen waar ik van hou
omdat ik van hen hield en
omdat zij met de jaren voor mijn
gevoel alsmaar liever zijn geworden.

Hoe verder zij weg zijn in de tijd
hoe dichter komen zij tot mij
vanuit hun eeuwigdurend bestaan.
Komen we elkaar nader doordat de
scheidslijn van de tijd vervaagt en
tijd en eeuwigheid ineen vloeien?

Veel meer mensen die ik ken en bemin
zijn al voor mij uit gereisd.
Dit is de menigte die niemand
tellen kan, de hemelingen voor
de troon van God die mij verwachten
op de vooravond van mijn verscheiden.

AANKOMST

God, ik hoop dat U mij
zult begroeten als een oude bekende,
Godin, dat U mij toelacht als het kind
dat mocht drinken aan uw borst.

Als ik bij U beiden terugkeer,
wilt U dan blij zijn dat ik er ben?
En wilt U mij dan de eeuwigheid
binnenleiden waar U bent?

Ik ben geheel afhankelijk van U.
Maar vindt U het ook fijn
dat ik er zal zijn
om van U te houden?

X-áudi Dómi-ne
Schola Cantorum
Achelse Kluis

IN KOOR-BANKEN

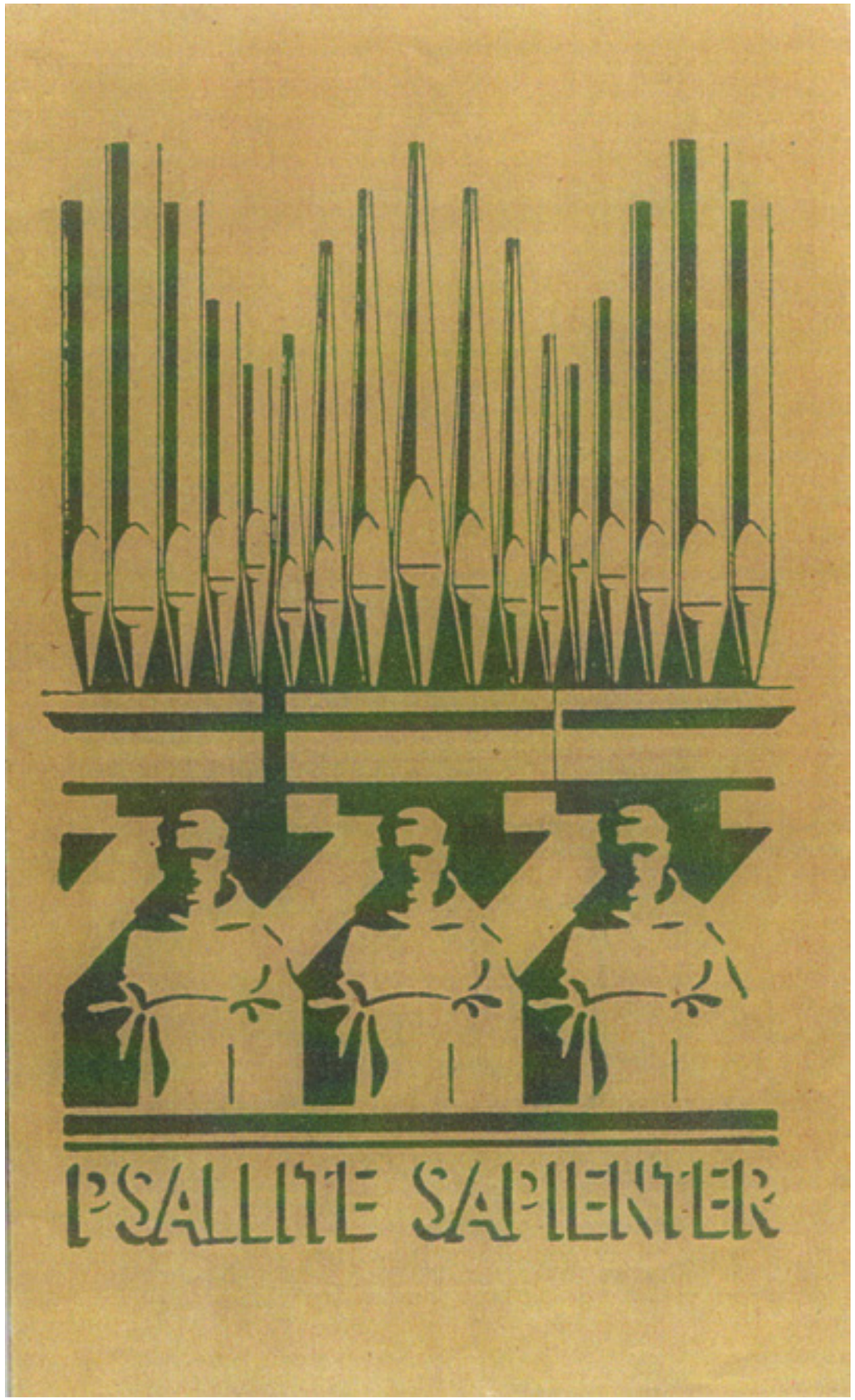

HET PSALM-GEBED

Met psalmen kun je
op drie manieren
omgaan.

Je kunt ze lezen,
bemediteren
en zingen.

Ieder van de drie
verschillende manieren
is gebed.

PSALLITE SAPIENTER

Waar het lezen en bemediteren
van psalmen geestelijk werk is,
is het zingen van psalmen
lichamelijk werk.

Probeer van geestelijk werk
geen lichamelijk werk te maken
en van lichamelijk werk
geen geestelijk werk.

Anders word je overspannen of
overwerkt, maar dat hoeft ook niet,
want de geest bidt naar de geest
en het lichaam naar het lichaam.

Beiden zijn het complete gebed
en tegelijk het 'Opus divinum'.
En van beiden word je moe
als je het te veel doet...

Van een monnik en moniale
mag je verwachten dat zij
voor het aanschijn van God
de homo sapiens zijn.

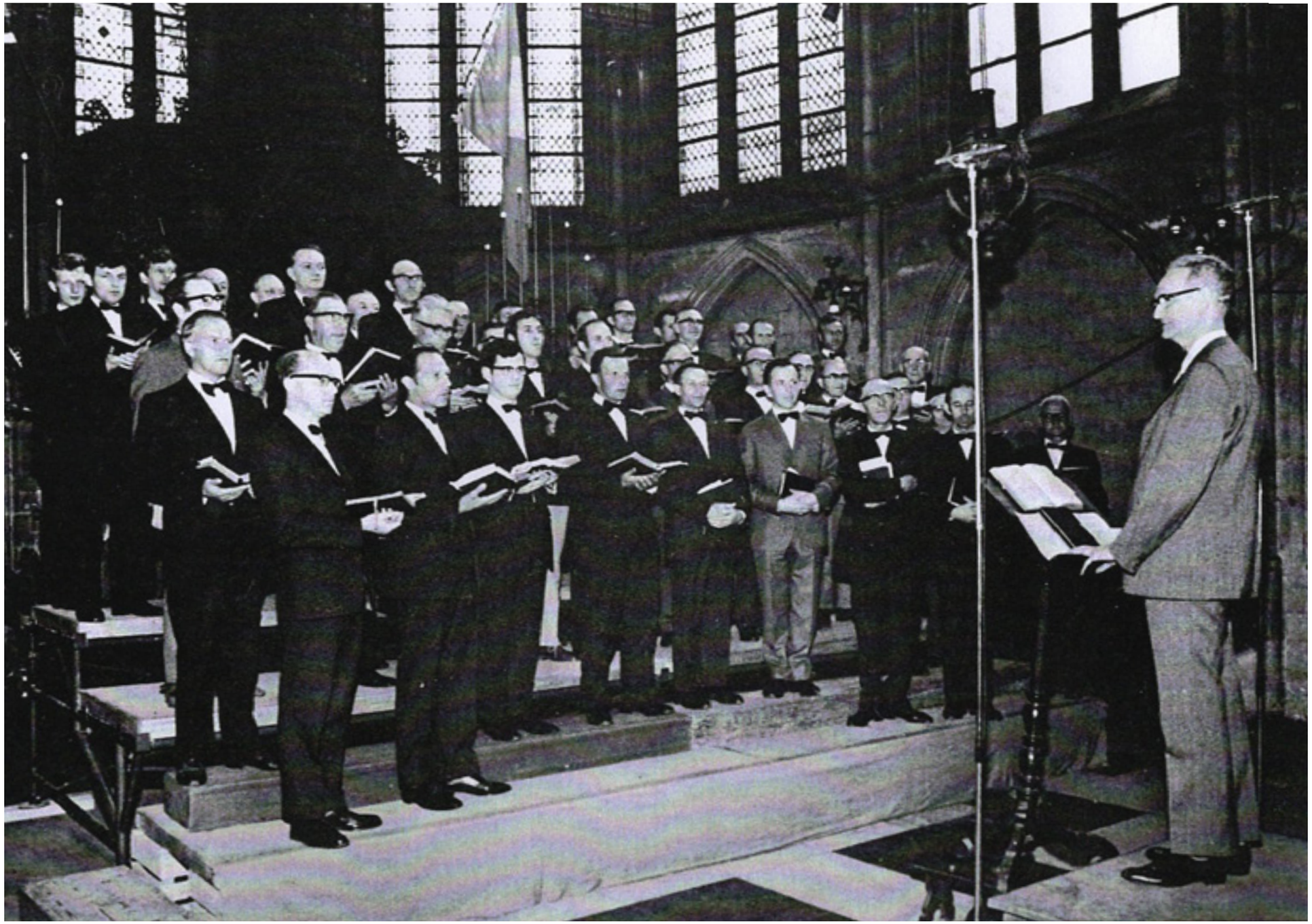

LITURGISCHE GEZANGEN VAN DE Ve ZONDAG NA PINKSTEREN

Gregoriaanse gezangen uitgevoerd door de Schola cantorum van de Achelse Kluis onder leiding van Pater Michaël O.C.S.O.:
schola met zangers uit het Trappistenkoor van de St. Benedictus Abdij
Kerkkoor Achel centrum (B.)
Kerkkoor Leende (Nl.)
Kerkkoor Lommel (B.)

ONTWERP HOES: A. VANDERBURGHT

Het sacrale karakter van deze gregoriaanse muziek vormde de aanleiding het ontwerp uit te voeren als een carton voor een gebrandschilderd glas in lood venster.

Muziekrol en orgelpijpen onderstrepen de kerkelijke sfeer; de zon duidt op het introitus-vers: „Dominus illuminatio . . ."

Rechtsboven een gotisch motief; Stemvork en Gemeentewapen van Achel voltooien de voorstelling.

live-opname in de Basiliek van Tongeren (B.)
in het kader van het festival van Vlaanderen 1972.

ZIJDE A

Intr. : *Exaudi Domine vocem meam*
qua clamavi ad te:
adjutor meus esto,
ne derelinquas me,
neque despicias me,
Deus salutaris meus.

Ps. Dominus illuminatio mea,
et salus mea quem timebo?
Gloria Patri.

Kyrie : *II mis*

Gloria : *III mis*

Grad. : *Protector noster aspice Deus,*
et respice super servos tuos.
Domine Deus virtutum,
exaudi preces servorum tuorum.

All. : *Alleluia. Domine,*
in virtute tua laetabitur rex:
et super salutare tuum
exsultabit vehementer.

ZIJDE B

Credo I

Off. : *Benedicam Dominum,*
qui mihi tribuit intellectum:
providebam Deum
in conspectu meo semper:
quoniam a dextris est mihi,
ne commovear.

Sanctus: *XII mis*

Agnus Dei: *XII mis*

Comm.: *Unam petii a Domino,*
hanc requiram:
ut inhabitem in domo Domini
omnibus diebus vitae meae.

Hymne: *Homo quidam*
fecit coenam magnam,
et misit servum suum:
hora coenae dicere invitatis,
ut venirent:

Quia parata sunt omnia.

Venite, comedite panem meum,
et bibite vinum quod
miscui vobis. Quia. . .

Gloria Patri, et Filio,
et Spiritui sancto. Quia. . .

DIRIGENT

Een dirigent is een
solist, luid of in
stilte als hij voor
zichzelf repeteert.

Ook een monnik die
koorleider cantor is,
oefent voor zichzelf
en viert de zang vooraf.

Wanneer hij beseft dat hij
op deze wijze God dient
door anderen te dienen,
is hij voortdurend in gebed.

En altijd zal hij zich
blijven bekwamen, om
anderen steeds dieper de
ervaring in te leiden.

Zo is een zingende monnik
een biddende monnik en
een koorleider een voor-
ganger en -zanger Gods.

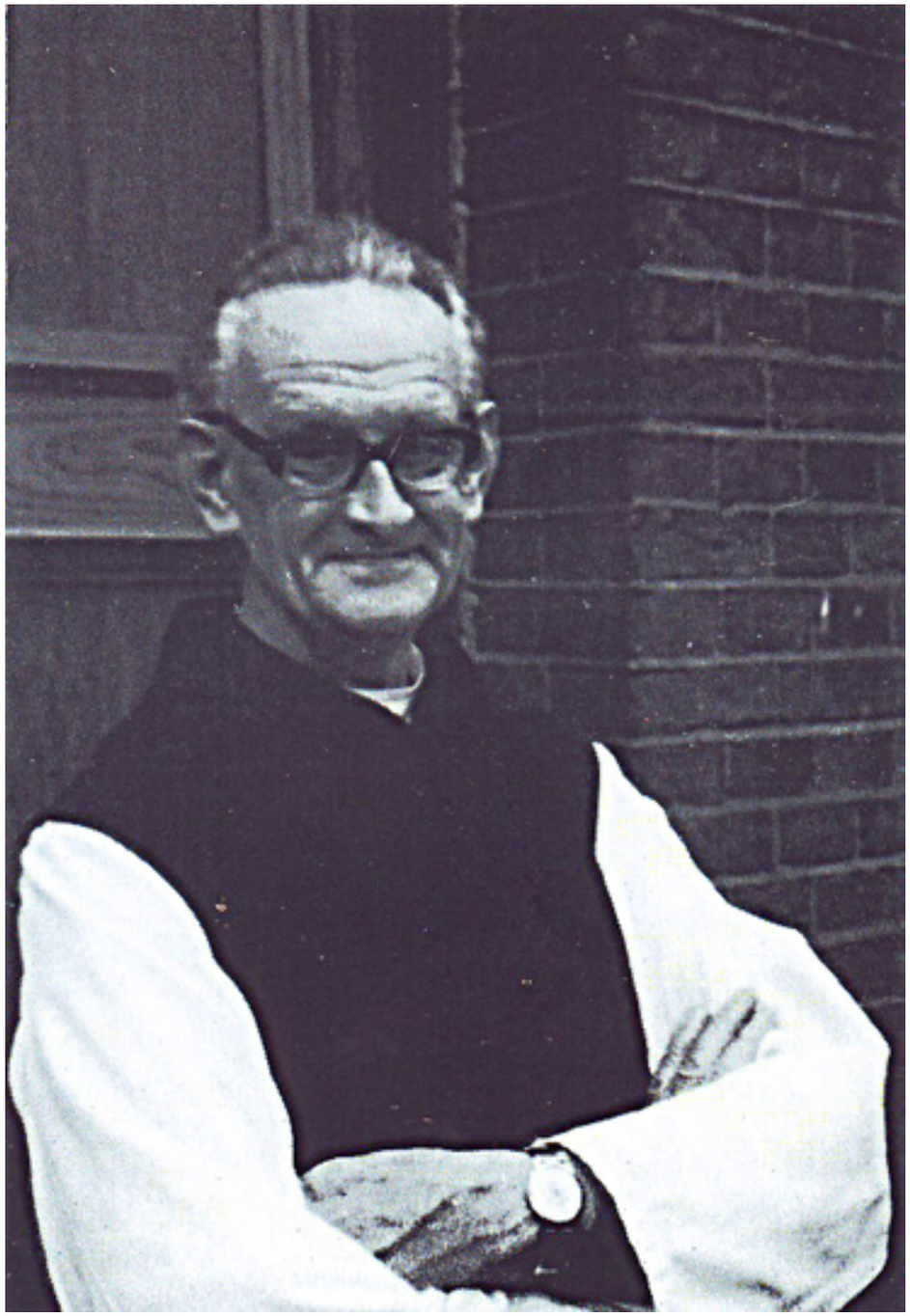

Looft de Heer met psalmen en met orgelspel (naar psalm 150).

Met deze woorden van psalm 150 kan het eigene van het lange monnikenleven van pater Michael treffend aangeduid worden. Ongeveer een halve eeuw heeft hij, als organist en koorleider, de leiding gehad van het koorgebed in onze abdij.
In deze vijftig jaar heeft pater Michael zijn muzikale talenten ingezet voor een zeer verzorgd koorgebed. Meer dan wie ook heeft hij deze uitzonderlijk benut om dit psalmwoord waar te maken: 'De lof Gods geef ik stem, altijd weer'. (Ps. 34.2)
Bij het omwerken van het traditionele latijnse officie naar een degelijk Nederlands koorgebed heeft pater Michael, de laatste kwarteeuw, een bijzonder waardevolle bijdrage geleverd als componist. Zijn diep doorleefde kennis van het gregoriaans heeft hij verrijkend laten doorwerken in zijn eigentijdse Nederlandse koorcomposities
Ons Abdijboek telt meer dan 500 gezangen van zijn hand. Op dit terrein heeft hij baanbrekend werk verricht voor heel ons Nederlandse taalgebied. De kunstenaar heeft hier de kans van zijn leven gekregen en is niet onder de maat gebleven. Hij laat ons een kostbare erfenis na.
'De lof Gods geef ik stem, altijd weer', een stem die niet meer verstomt in ons dagelijks koorgebed.
De uitstraling van de Kluis naar buiten op Gregoriaans gebied heeft pater Michael bevestigd en uitgewerkt in zijn 'Schola Cantorum', een kerkkoor van mensen uit de omgeving van de abdij.
Onder ons in de abdij, leefde pater Michael als toegewijd monnik en goede medebroeder, met een fijne zin voor kunst en humor. Door zijn gevoelige kunstenaarsnatuur heeft hij in het dagelijkse leven zeker moeilijke momenten doorgemaakt.
De laatste jaren legde zijn gezondheid hem aanzienlijke beperkingen op, die hij als verdieping van geestelijk leven en toenadering Gods verwerkte. In de laatste maanden van zijn leven werd een passieve deelname aan het zingen van Gods lof, ver van zijn geliefde abdij. Met pijn heeft hij dit doorleefd en aanvaard.
Daarom hopen en bidden wij dat pater Michael, voor altijd opgenomen in het hemels koor, mee mag jubelen: 'De lof Gods geef ik stem, altijd weer'.

Hij ruste in de vrede van zijn Verrezen Heer Jezus.

ZANG

Zang is een uiting van
levenslust en levensvreugde
en brengt leven voort.

Zang opent het leven
naar het licht, zelfs
gezongen in duisternis.

Zang in de liturgie
is het licht van het
Woord in den beginne.

KOORGEBED

Een kerkkoor
treedt niet op
maar treedt
zingend de
liturgie binnen.

Daarom is er
geen applaus.
De eredienst
is gericht op
God alleen.

Het is het
zingend bidden
met het hart
met de geest
met de zinnen.

Hier zingt
de hele mens
en dat is
de vreugde
met elkaar.

Koorzangers
jong en oud
beleven zelf
de lof
aan God.

En daarin
nemen zij
als voorzangers
de kerkgangers
mee.

Voorgangers
zijn zij boven
op het koor
of onder op het
priesterkoor.

En menig
kerkzanger is
een levenszanger
in de eredienst
van het leven.

COMPOSITIE

Het geheim van harmonieuze
samenzang in een koor
is de onderlinge liefde.

Daaruit vloeit voort
de samenvloeiing van stem
en gelijktijdigheid van inzet.

Daarin klinkt de liefde
met elkaar, de liefde voor
inhoud en melodie.

Samenzang is een en al
rekening houden met en
respect voor elkaar.

Omgekeerd kun je
aan de zang horen
hoe het innerlijk gevoel is,

ook de onderlinge verhouding
de houding tegenover de
dirigent en de acceptatie.

Er is nog meer te horen:
in een kerkkoor: het inwendig
gebed en de geloofservaring.

En of men zingt voor
zichzelf als individu
of als lid van het koor.

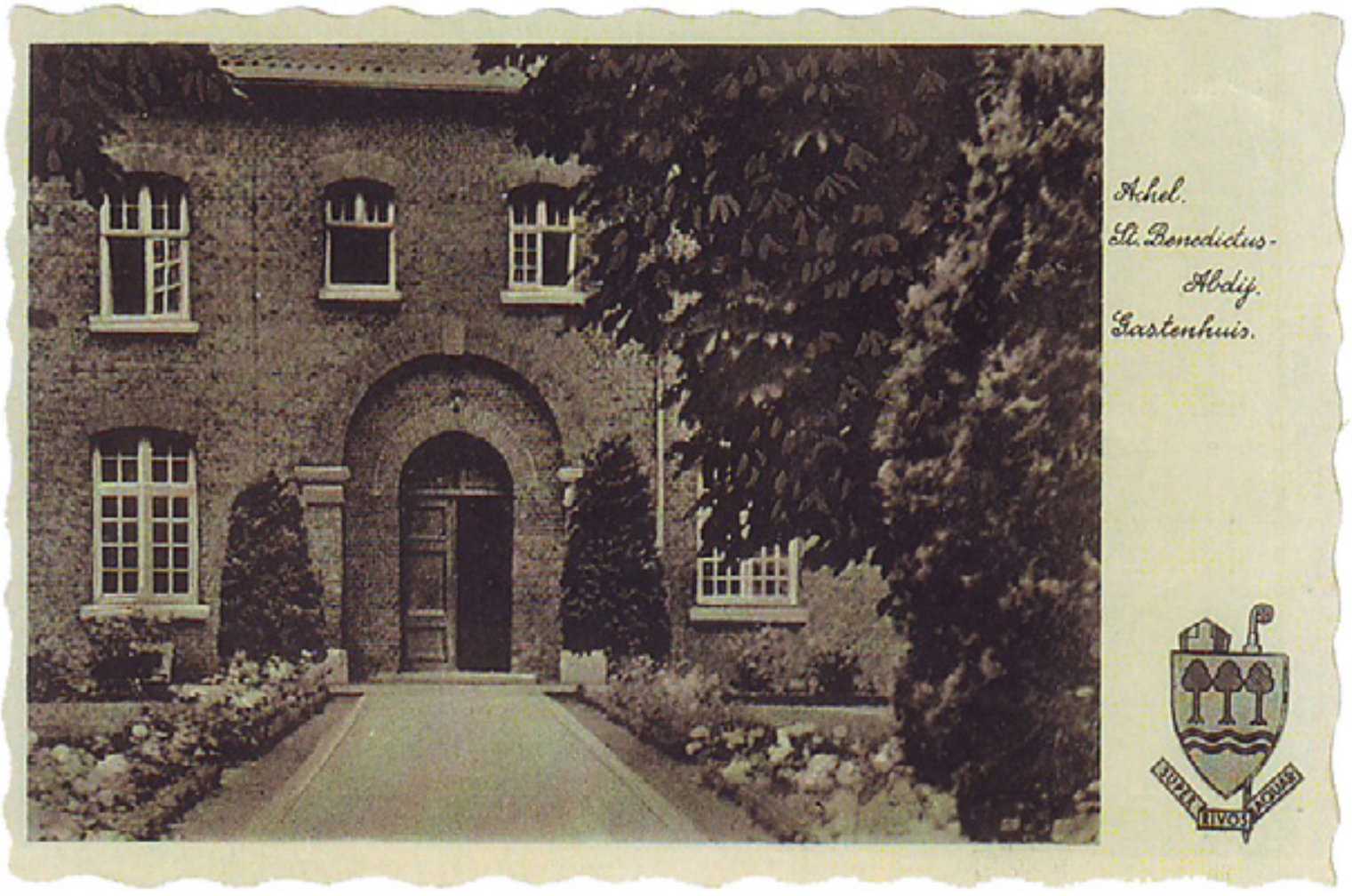

SAMENZANG

Een kluizenaar
ergens alleen wonend
mist het wel
met anderen mee
te kunnen zingen

door anderen toe
gezongen te worden:
dat samen optrekken
in die eeuwige processie
van zingende trekkers.

Kartuizer-kluizenaars
mogen zich gezegend voelen
monniken te zijn
in gemeenschap
en toch kluizenaars.

Samenzang geeft samenhang,
kracht en vreugde
om te doen wat anders
niet gebeurt: de zang
van het heilig Officie.

Het veelstemmig en soms
meerstemmig zingen van
een gemeenschap zingt
God lof toe namens
heel de mensheid.

SAMENHANG

De vraag is wel:
wat zing je samen.
Latijn, Nederlands,
wereldvreemde taal,
ongelovige taal?

Wat is de inhoud van
wat gezongen wordt?
Alleen het ware woord
blijft klinken en is
voor herhaling vatbaar.

De psalmen blijken
door de eeuwen heen
de volheid te zijn
van de levenstaal,
het Woord van God.

In het psalterium
zingt God zich uit
naar de mensen en
zingen de mensen
zich uit naar God.

Monniken beluisteren
het timbre van de stem
van God het diepst
in de mystieke taal
van het Gregoriaans.

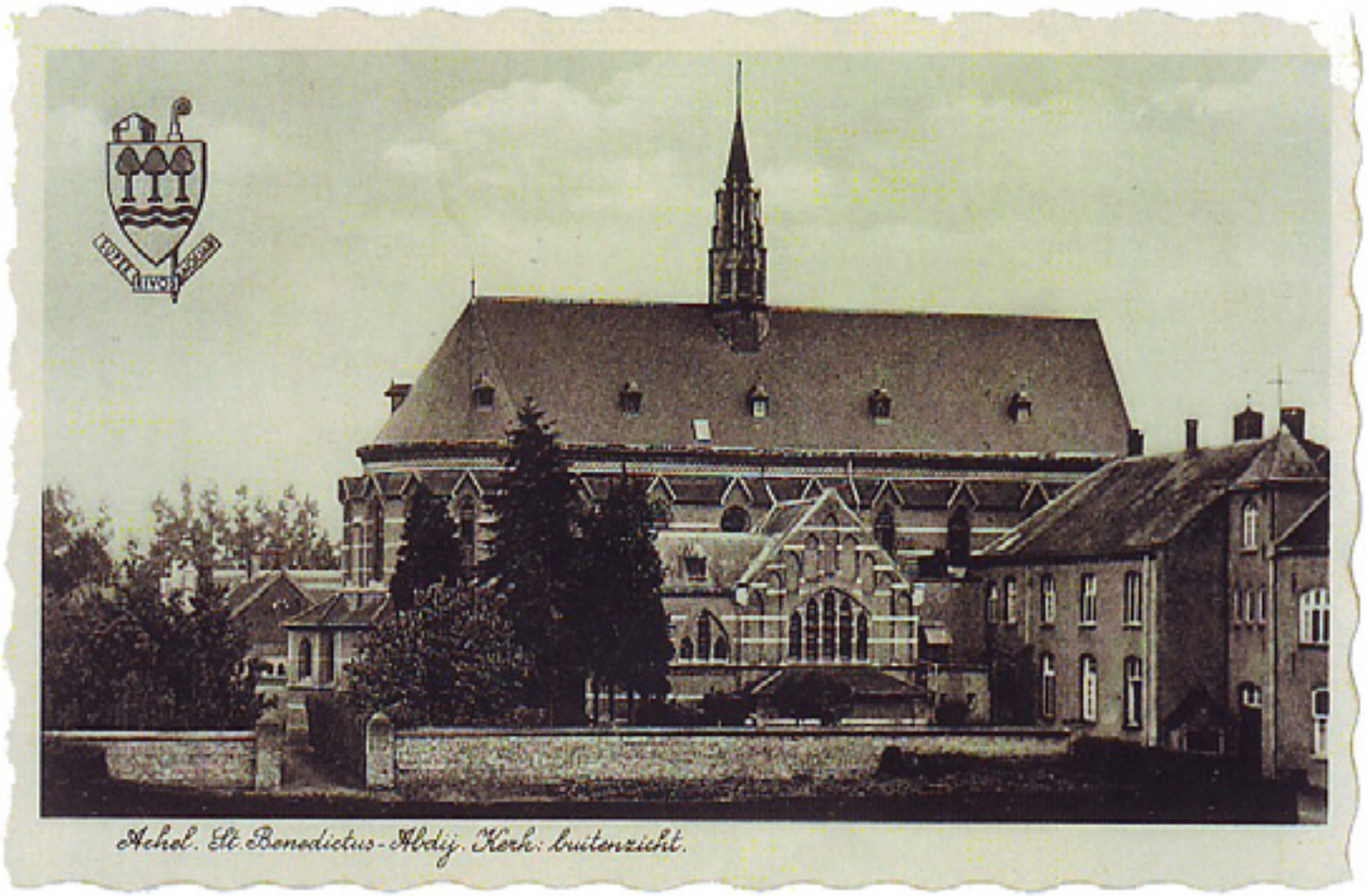

KOSTELIJK LEVEN

Ik leef van muziek en zang.
Dat is de spijs voor mijn ziel,
waardoor ik kan leven en werken
en me gezond kan voelen.

Samen zingen is het teamwerk
van geestverwante zielen
die zo elkaar liefde betonen
en de liefde met elkaar beleven.

En dan, teruggekeerd in eigen
eenzaamheid en stilte, blijven
de melodieën in mij neuriën
als een echo die duurt.

Ik wil dit huis nooit verlaten.
Ik wil dat God hier kan
blijven wonen want al mijn tijd
heeft God hier met mij gewoond.

Het dagelijkse wonder is,
dat ik vanuit ervaren eenzaamheid
weer verlang naar gezamenlijkheid:
dat gemeenschap gemeenschap is.

En even verwonderlijk is het,
dat ik vanuit gezamenlijkheid
weer verlang naar eenzaamheid
om bij God alleen thuis te zijn.

PERPETUUM MOBILE

Heel de schepping lieft en lust,
alwat adem heeft vrijt en blijt-
zo is het leven van de eeuwig
levende, eeuwig lievende God.

De roep van God klinkt luid
in onze zinnen en passies
die ons opstuwen naar het bewust
zijn van zijn alvervullend wezen.

God roept en zingt het uit:
wil mij levend houden en genieten
want als je mij niet blijft scheppen
sterft de schepping mijn dood.

STROMING

Beschouwing is het
stromen van de ziel.
Wordt dit gestroomlijnd,
dan verdwijnen de overlopen.

Zo was voorheen de Tongelreep.
Toen werd hij gekanaliseerd.
Het landschap werd eentonig
en de wielen droogden op.

Maar eens slingert hij zich
weer speels door de beemden.
Zo zal het religieuze leven
ooit weer gaan meanderen.

REBIRTHING

Ik vloei door de stroom
van mijn leven
terug naar mijn bron.

Ik hoor de wind
aanwakkeren vanuit
mijn jeugd.

Ik zie de natuur
aan de kim overgaan
in een tempel.

Ik ga bekende wegen
in mijn verbeelding
liep ik ze al.

Ik wacht het licht
van de morgen
in mijn kluis.

MUZIEK EN ZANG

Als ik zang hoor
luister ik naar God
hoor ik God zingen.

Als ik muziek hoor
luister ik naar God
hoor ik God spelen

niet overdrachtelijk
of indirect maar
werkelijk en rechtstreeks

want God zingt en musiceert
van eeuwigheid
naar eeuwigheid.

Ik sluit mijn ogen
en open mijn hart dat
volstroomt met goddelijk leven.

Dan ga ik zelf zingen
zing ik mij naar God toe
zing ik mijn liefde uit.

+++

Maar lieve
monnik
lief meisje
moniale

wil niet zelf
harp gaan spelen
of leren blazen
op een hobo

want dan stroomt
je tijd weg in
repetitie en
prestatie

+++

Dé grote ascese
voor monniken en monialen
die de wereld van de muziek
ingaan, zal zijn

de beheersing van de
begeerte want de wereld
van muziek en zang is
zo groot als de wereld.

Al is dit een weg tot
liefdebeleving met God,
ook al is dit zelf
liefdebeleving met God,

je kunt erin verdrinken
en wegdrijven van God.
En dan hoor je God niet meer
musiceren en intoneren.

CANTICUM NOVUM

Het is een grondgegeven
dat kerkelijke zang
een hoge mate van
objectiviteit heeft.
Waar de gemeenschap
zingt is er nauwelijks
ruimte voor de subjectieve
emotie. Dit geldt vooral
voor religieuze koorzang.

In het bijzonder is dit
van kracht bij het psalm
zingen op de diverse toni
van het recitatief, waardoor
er zelfs geen verschil is
tussen blijde en droeve teksten.
De samenzang van het officie is
alleen mogelijk op deze wijze.
Dit kan leiden tot eentonigheid.

Pas in de eeuwigheid
zullen hemelse koren
iedere individuele emotie,
alle betekenissen van
woorden en zinnen kunnen
zingen, uiten, gebaren met
heel hun lichaam en ziel.
Zal daar alleen de vrijheid
van de eigen musicaliteit zijn?

Toch zou dit op aarde al
wat meer mogelijk zijn.
Ook nu al zouden tempi,
stemmingen en sfeerverschillen
kunnen worden uitgeprobeerd
en uitgevoerd en toegelaten.
Zou er nu al het nieuwe lied
van de nieuwe hemel en de
nieuwe aarde kunnen klinken?

EENSTEMMIG

Monniken zingen niet meerstemmig
met hoevelen zij ook zijn want
het gregoriaans is naar eigen
zangwijze altijd eenstemmig.

Dit schenkt niet alleen een
grote mate van eenheid en eenvoud,
maar biedt ook de gelegenheid
eenheid met jezelf te beleven.

De eenheid met elkaar is er zelfs
wanneer het officie gezongen wordt
in twee koorhelften: ook deze
twee-eenheid schept grote eenheid.

In het bijzonder is het psalmodiëren
en zelfs reciteren eenheidscheppend.
Zo kan een monnik-kluizenaar alleen
in zijn kluis een zingende monnik zijn.

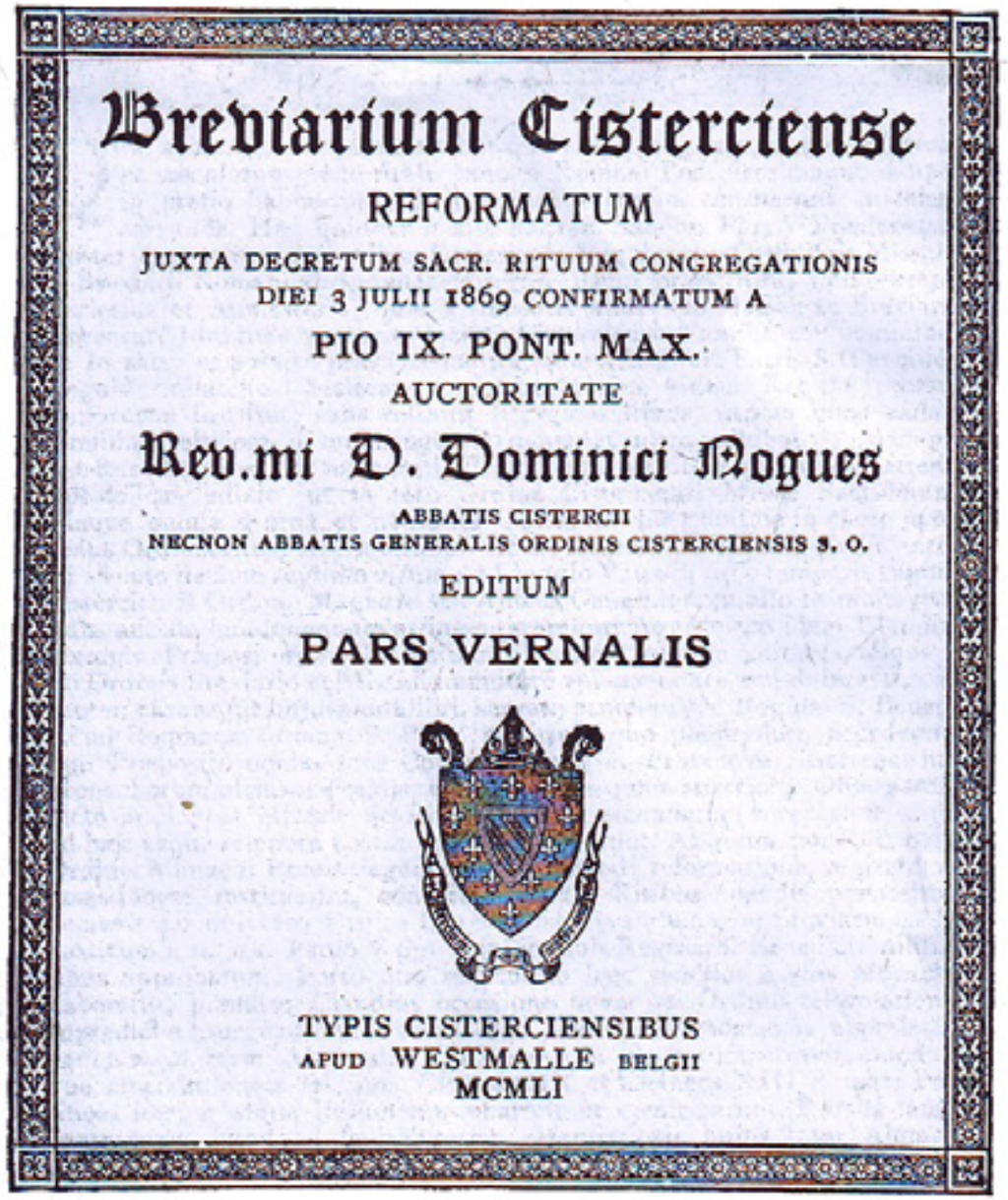
Breviarium Cisterciense
REFORMATUM
JUXTA DECRETUM SACR. RITUUM CONGREGATIONIS
DIEI 3 JULII 1869 CONFIRMATUM A
PIO IX. PONT. MAX.
AUCTORITATE
Rev.mi D. Dominici Nogues
ABBATIS CISTERCII
NECNON ABBATIS GENERALIS ORDINIS CISTERCIENSIS S. O.
EDITUM
PARS VERNALIS
TYPIS CISTERCIENSIBUS
APUD WESTMALLE BELGII
MCMLI

IN HEMEL-SFEREN

CANTORES

Elkaars ademhaling
kennen zij.
Elkaars inwendig gebed
kennen zij.

Elkaars bedoeling
kennen zij.
Elkaars kunnen
kennen zij.

Als zij
gelijkgestemd zijn
zingen zij
gelijk.

Zij ademen
gelijktijdig
liefde
in en uit.

Als zij elkaar
liefhebben
is God
in hun midden.

CONSERVATORIUM

Ik hoop dat er in de hemel
veel muziek en zang is.
Dat het niet alleen stil is
en niet eeuwige rust.

Daar kunnen we wel op
vertrouwen want 'hemel'
is de hele alles-samenvattende
goddelijke werkelijkheid

waarin de aarde, de hele
schepping is opgenomen.
Het boek Openbaring getuigt
van dit eeuwig festival.

HEMELFEEST

Wie van muziek en
zang houdt, kan zich
geen hemel voorstellen
zonder deze diepst
menselijke taal, want
zang is zieleuiting en
muziek spel van de geest.

In de nieuwe wereld
zal dit de communicatie
zijn van hemelingen
met elkaar en met God -
als ultieme liefde en
alles overtreffende aardse
en bovenaardse schoonheid.

Zingen en musiceren,
zang en muziek beleven
en ondergaan zal de
eeuwigheidsdagen vullen.
Zo wordt God, die zelf
zang en muziek is,
eeuwig gelooft en gelieft

MUSE

De muziek
van de schepping
is de muziek
voor de mens

alle muziek, vogelzang
en sjierpen van krekels,
het zingen van de wind,
het ruisen van het riet.

Orkesten en cantates,
het neuriën onderweg.
de hoogliederen van
lust en verrukking.

***

Monniken en monialen
kunnen in hun beschouwing
omhuld worden door de
klankschaal van de liefde

die in heel de schepping
resoneert en neerdaalt
op de bodem van de ziel
om stem van God te worden.

Zij kunnen het zingen van
God niet weglaten maar
dagelijks willen ontvangen
als het licht van de zon.

VOGELTAAL

Vogels vertellen dag
na dag hun verhaal.
En zo vertolken zij
hun passie en emotie.

Hoor de kauwtjes
wanneer zij uit hun
slaapbos weer neerstrijken
in stad en land.

En hoe innig klinkt
het roepje van het goudhaantje
als hij hoog in een spar
om een goudhennetje roept.

Zo tiereliert het winterkoninkje
terwijl hij de huisjes bouwt
er lustig op los om zijn
winterkoninginnetjes te lokken.

Vogels zijn net mensen, zelfs
hoger begaafd want zij kunnen
vliegen tot boven de wolken
waar de hemel begint ...

Vogels hebben hun lokroep
en willen daarmee heel
lief en verliefd overkomen.
Maar ook hun alarmroep.

Dat zij elkaar waarschuwen
voor gevaar is een heel
mededierlijk gedrag en getuigt
van liefde voor het eigen soort.

Het timbre van hun lied wisselt
met het weer. Het is anders
bij regen dan bij zonneschijn
en gaat mee met de seizoenen.

En wat bepraten zij allemaal
met hun tussentaal van kleine
hele en halve glijtoontjes
zittend op hun notenbalkjes.

Zij praten ook tegen mensen.
Wellicht uiten zij hun innerlijk
weten van leven als het geloof
in de Levende van mens en dier.

MUZIKALITEIT *'Ik denk dat onze duiven ook van muziek houden'*

Hoe zouden vogels, vlinders,
dieren, koeien. paarden niet
van muziek houden, genieten
van klank en kleur, van alles?

Zelf zingen en musiceren zij
voluit, nachtegaal en lijster
om de vrouwtjes te bekoren,
om te paaien en te paren.

Het edelhert loopt te burlen,
de hengst schatert in volle glorie.
En hoe klinken bruiloftsliederen
bij het bestuiven van de bloemen.

De helft van de wereldzang zijn zij.
Zij zingen zonder partituren
en genieten van de bovenaardse
symfonieën van de kosmos.

Hoe zullen zij genieten van de
mensenmuziek en de schoonheid
van de stem van de mens die
hun eeuwig verlangen vertolkt.

Heel de schepping geniet
van de heerlijkheid van God
want het leven van alwat leeft
bruist van liefde en lust.

De leeuwerik stijgt ten hemel.
Hij hoeft er niet over na te
denken of God wel bestaat.
Hij voelt tot in zijn stuitje:

ik ben een vogel van God
en mag tot in de hemel stijgen-
ik mag neerstrijken op de hand
van de eeuwige die mij bemint.

RESPECT

Ik geloof
en dat is het
enige zekere
wat ik weet:

dat God heel
persoonlijk is
en diep innerlijk
voelbaar
zichtbaar
aanraakbaar
in alles en
iedereen die
ik aanraak
en streel.

Ik heb eerbied
voor alwat bestaat,
recht op leven heeft
mensgelijkend is:

Ik praat met vogels
aai- dieren
sla mijn armen
om bomen
en zij voelen
zich goddelijk
bemind
gezien
geweten en dan
gaat alles zingen.

Zo ga ik om
met God zelf,
zo gaat God
met mij om
en is Hij, is Zij
in wat anderen
voor mij doen,
in alles
wat ik voor
anderen ben.

Zo is het God
die in het zalig
zinnespelen van de
ziel mij overstroomt.

En waar ik
één van ziel
ben met mijn
geliefde,
hoe zouden we
dan ook niet
één van lichaam zijn
want lichaam
en ziel zijn
toch één?

O GodGodin,
ik ben in U
besta voor U
in mij.

ACHTERGROND-MUZIEK

De eenstemmige koorzang
in de monasteria tijdens
Eucharistie en Officie
staat geheel op zich.

Het kan zang zijn zonder en
met orgel of ander instrument.
De lof aan God wordt er
niet meer of minder door.

+

Waar Kartuizers iedere vorm van
begeleiding achterwege laten,
maken Trappisten er juist
gebruik van ter ondersteuning.

Dit fleurt het overigens sobere
Trappistenleven niet alleen op,
maar het draagt ook bij tot
innerlijke beleving en gebed.

SPELER

Licht voorovergebogen
begeleidt de monnik
het officie.

Zijn voeten beroeren
de pedalen niet en hij
beweegt nauwelijks.

Is dit zijn wijze
van bidden en zijn
liefdesspel?

Eerbiedig stil
rusten zijn handen
op het manuaal.

Hij is zo aanwezig
als de ziel in
het lichaam.

Zacht begeleidt
hij de Geest die
nederdaalt

tussen de twee
koren die samen
één zijn.

PSALM 151

Er zongen psalmverzen door zijn hoofd
die nog nooit gezongen waren.
Zij zongen van een nieuwe hemel en
een nieuwe aarde - en dan gebeurde het

in het holst van de nacht dat nieuwe
melodieën zich voegden bij de oude.
Dan schreef hij de woorden en noten
nog op - voor later - nu hij te oud was

voor de nachtelijke Metten in de kapel.
Maar dan hief hij zich boven zijn hoge
leeftijd uit en zacht neuriënd zong hij
nog zijn Breviarium met psalm 151

KARTUIZER-MUZIEK

De jong uitziende monnik Augustinus
had in de Certosa di Calci de zorg
voor de zang. Hij verdiepte zich in
de eeuwenoude gregoriaanse zang van
de Orde. Hij verzorgde de repetities,
die nodig bleven ook al kwam er nooit
iets nieuws bij. Zo bleef oud nieuw
in het vieren van Mis en Officie.
In zijn kluis zong hij zich jong.

Daar musiceerde hij ook. Hoe zo?
Er waren geen muziekinstrumenten en
in de kloosterkerk stond geen orgel.
Het enige wat hij had was een klein
cassette-recordertje voor de repetities,
Hij liet mij in zijn kluis opnamens
horen, maar toen gebeurde het:
plotseling klonk er een muziek-opname.
Dus tóch muziek, dus toch een instrument.

Hij vertrouwde mij zijn geheim toe.
Niemand wist dit, niemand die het hem
verbood. Het was 'buiten' de regel.
Hij zei: ik ben mijn eigen instrument,
ik heb een eigen instrument. En toen
begon hij te spelen. Wat deed hij?
Hij blies door zijn vuist …….
Dit was zíjn ontdekking. En ik mocht daar
deelgenoot van zijn en het bandje copiëren.

Hoe verrassend was dat. Het klonk zo
melodieus en diep van klank, als een fagot.
Zo musiceerde hij en componeerde hij zijn
eigen Kartuizermuziek, die klonk als was het
vroeg-middeleeuws, van Hildegard von Bingen.
Deze opname had hij gemaakt in de Ciesa,
de achttiende-eeuwse kloosterkerk. die een
prachtige acoustische studio bleek te zijn.
En zijn vuist was ... de klankschaal.

ONTROERING

God, U die de
componist bent van
alle zang en muziek

hoe mateloos zal
het U ontroeren hoe
mensen U toezingen

vrouwen zo zwart
en mooi als het
bruidje van het Hooglied

U die de koningszanger
bent die resoneert
in alle mensenstemmen

God, U zingt eeuwig
uw songs of praise
voor uw Godin

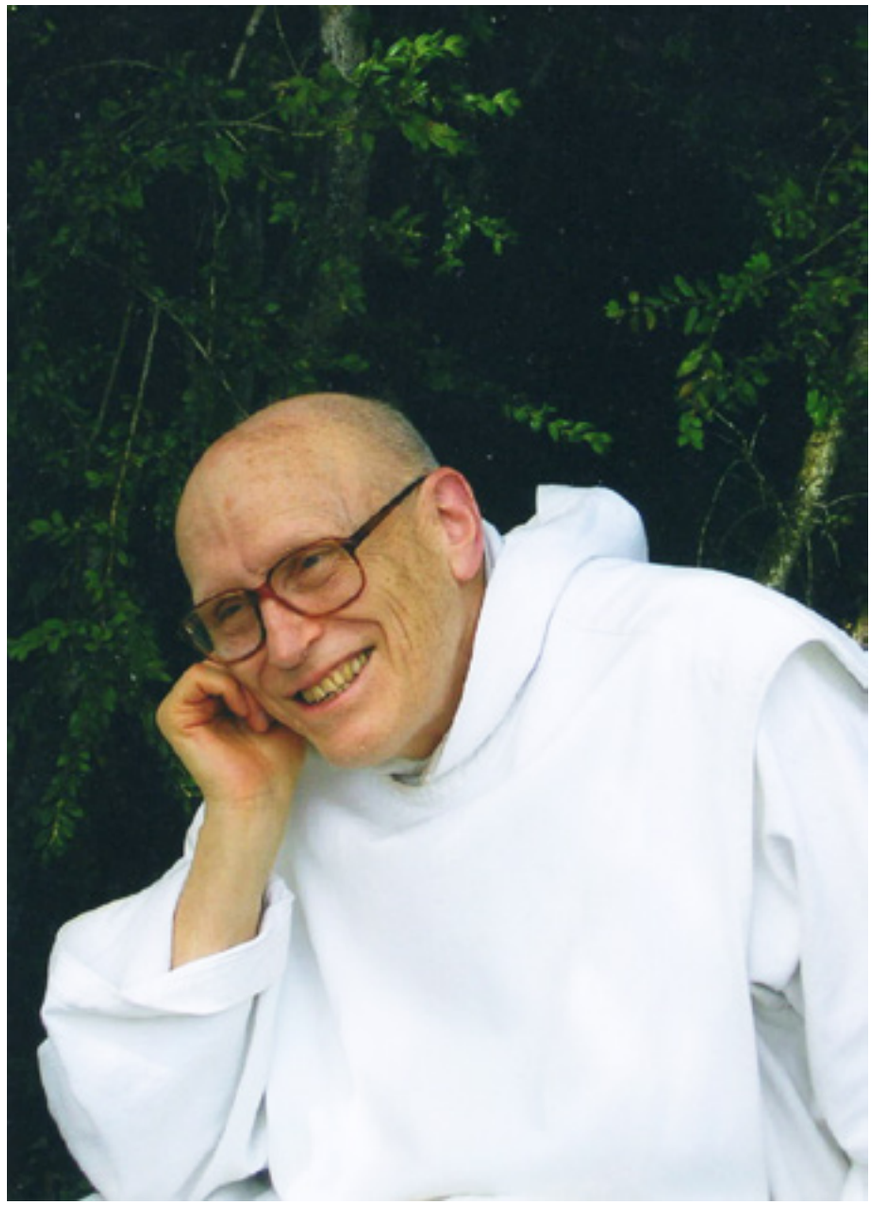

Op de vuist
met Augustinus

SCHEPPEND LEVEN

PATER MAURITIUS

Maurice J. J. VORST

Geboren in ‘s-Hertogenbosch op
4 januari 1909.

Ingetreden in de Achelse Kluis op
17 september 1928.

Plechtige professie op
14 oktober 1933.

Priester gewijd op 19 april 1936.

Overleden in Achel op 17 juni 1995.

‘Het mysterie van het leven ligt in het zichtbare’

Mauritius kenmerkte zich door zijn scherpte van geest en zijn blijmoedigheid.

Zijn oprechte geïnteresseerdheid in mens en dier bracht hem vele vrienden.

Zijn inzicht en respect voor de schepping maakte hem tot een authentieke monnik.

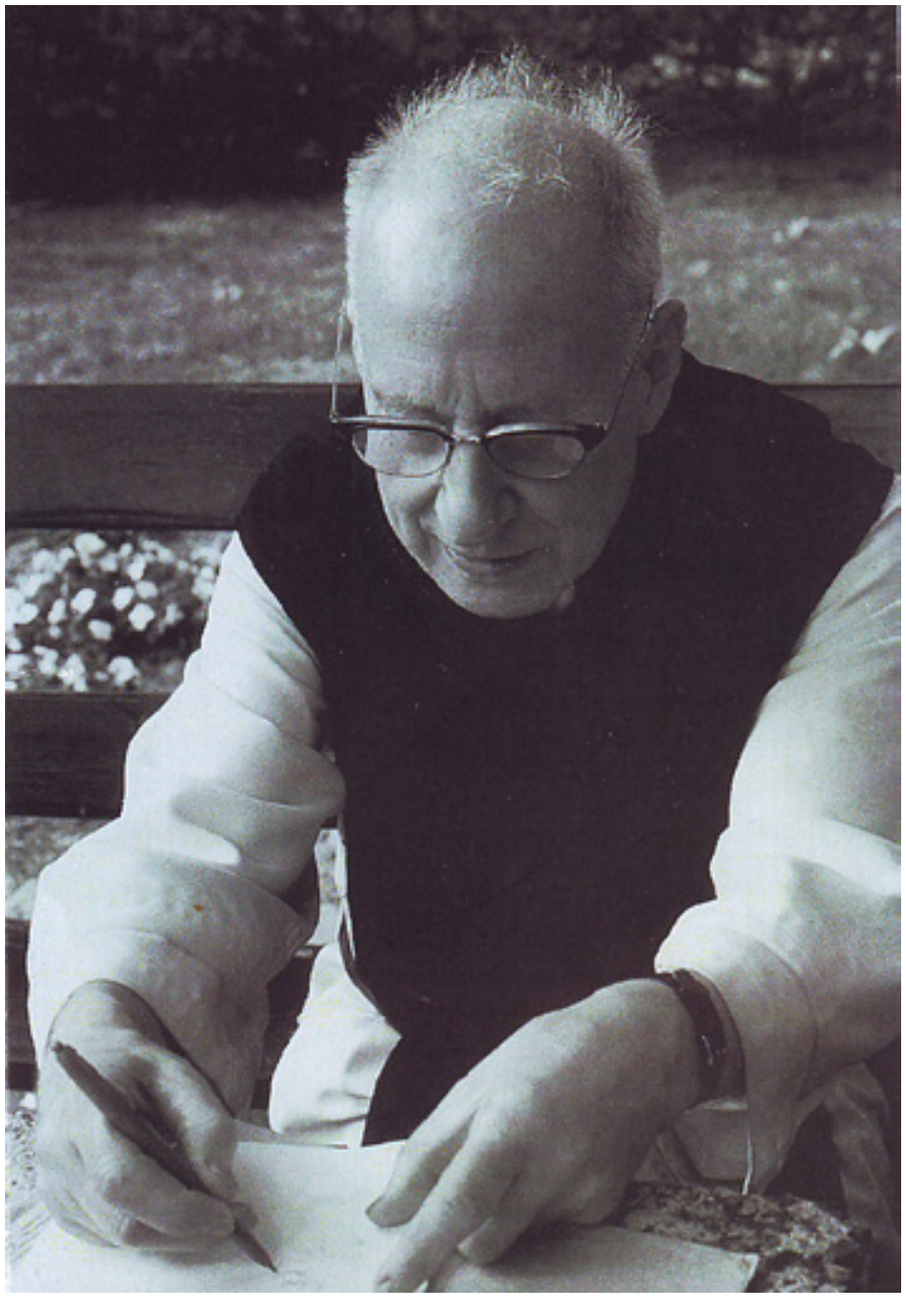

PREFATIE

vere dignum et justum est

Een ‘prefatie’ ten honore van een
groot kunstenaar in de kleinkunst
om hem aan naamloosheid en vergetel-
heid voor heden en toekomst te ont-
trekken ‘is zeer waardig en rechtvaardig’.

In een Eucharistieviering worden de
consecratiegebeden voorafgegaan door
de prefatie.

Pater Maurice Vorst

die voorging in eucharistica
die voorop liep in esthetica

schiep - in pasteltinten en
- kleuren deze schitterende
Achelse Kluis Serie die het
Trappistenleven in beeld brengt.

Hiermee beeldde bij de hoofd-
momenten uit in de dagorde van
de Cisterciënser-monniken van
de ‘strenge observantie’ die
de Trappistenbroeders en paters
zijn in de Benedictus-abdij.

Onder deze levensschetsen door
is gewaar te worden hoezeer hij
zijn ‘Soli Deo’ heeft beleefd.

Deze afbeeldingen zijn van een
grote eenvoud, diepte en schoonheid.

Dank, Maurice, ga zo door ...

DE DAG VAN DE MONNIK

A 1. NACHTOFFICIE

„Nocte surgentes, vigilemus. Laat ons opstaan in de nacht en waken." De monnik staat op in de stilte van de nacht, om namens heel de schepping God te loven: „Venite, exsultemus Domino. Komt, laat ons juichen voor de Heer."

A 2. PRIMEN

De zon ging op; de dagtaak begint. Met de Primen opent het dagofficie: „Jam lucis orto sidere, Deum precemur supplices. Nu reeds de zon is opgegaan, laat smekend bidden ons tot God."

A 3. KAPITTEL

Neergezeten aan de voeten van zijn geestelijke Vader, ontvangt de monnik voeding voor zijn ziel. „Ausculta, o fili", vermaant St.Benedictus, „praecepta Magistri. Luister mijn zoon, naar de lessen van uw Meester."

A 4. CONVENTSMIS

Het hoogtepunt van de monnikendag: allen te samen opdragend het Hoogheilig Offer: „Offerimus tibi, Domine . . . Wij dragen U op, o Heer . . ."

A 5. ARBEID

„Dan is de monnik waarlijk monnik," aldus St.Benedictus' Regel, „als hij leeft van het werk zijner handen." In de Primen heeft de monnik gebeden: „Bestier, o Heer, het werk onzer handen. Opus manuum nostrarum dirige."

A 6. GEESTELIJKE LEZING

„Opus Dei, opus manuum, lectio divina": zo is de dagindeling van de monnik. - Lezing, gewijde studie, in de stille rust der kloostergangen. „O beata solitudo! O zalige eenzaamheid!"

A 7. DE KLOK ROEPT

Weer luidt het voor het Goddelijk Officie. Ook de lekebroeder staakt een ogenblik zijn arbeid en bidt, verenigd met de monnik in het koor. „Ora et labora," roept de klok, „Bidden en werken."

A 8. VESPERS

Reeds neigt de dag; het avondoffer stijgt op van onder de gewijde gewelven. „Vespertina oratio ascendat ad te, Domine. Dat onze avondbede tot U opstijge, o God."

A 9. COMPLETEN

Het avondgebed van de monnik; nog een laatste groet aan zijn Moeder en Koningin: „Salve Regina! Wees gegroet, o Koningin!"

A 10. TER RUSTE

Met de zegen van Vader Abt gaan de monniken in lange, stille rij ter ruste. „Benedicat vos omnipotens Deus, Pater et Filius et Spiritus Sanctus. U zegene de almachtige God, Vader, Zoon en Heilige Geest."

Cum licentia Superiorum
Ordinis

Imprimatur
Leodii die 24 Oct. 1947
† Ludovicus Josephus
Episc. Leod.

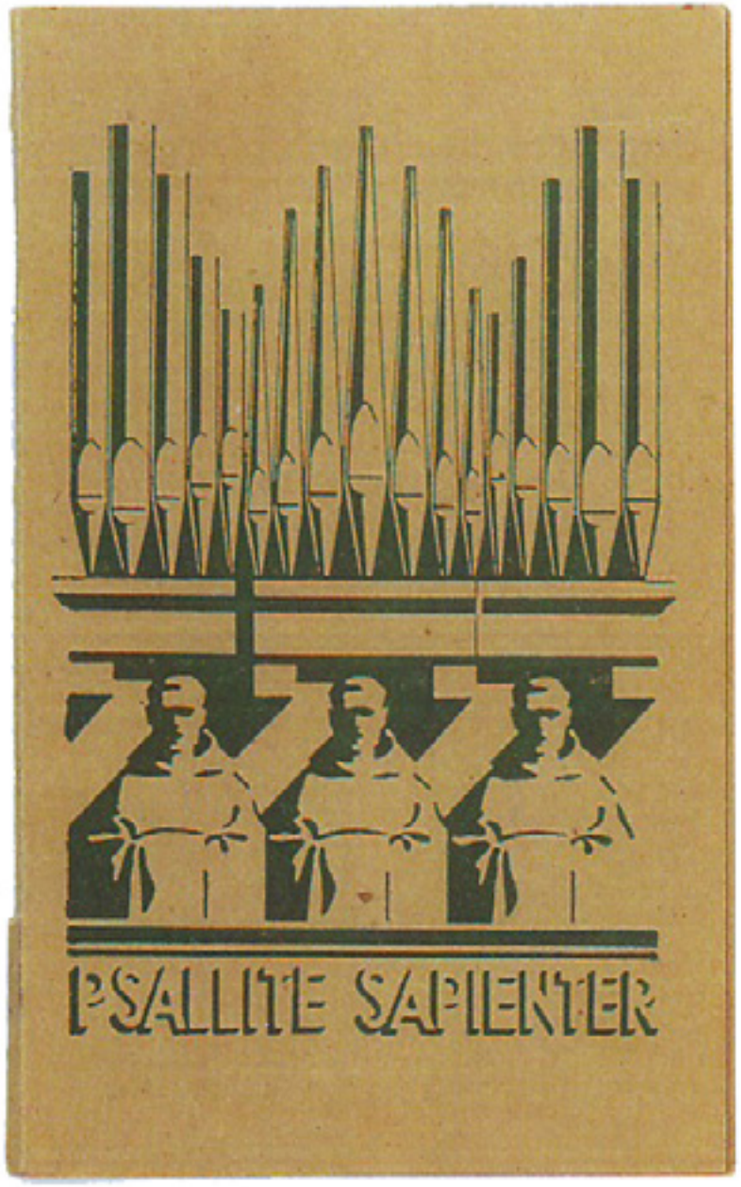
PSALLITE SAPIENTER

NOCTE SURGENTES
VENITE
A 1.
NACHTOFFICIE

A 2. PRIMEN

A 3. KAPITTEL

A 4. CONVENTSMIS

A 5. ARBEID

A 6. GEESTELIJKE LEZING

A 7. DE KLOK ROEPT

A 8. VESPERS

A 9. COMPLETEN

A 10. TER RUSTE

Kunst is
uit eigen aard
religieus

Het is een
wijze van
scheppen

die licht
en schoonheid
creëert.

Wie dit
beseft
weet

dat dit
zijn wijze
van bidden is.

GELIJKENIS

Een monnik die tegelijk
een kunstenaar is,
schilder, tekenaar
probeert God na
te tekenen zoals hij
God heeft gezien.

Maar iedere keer
komt er een gezicht van
een mens tevoorschijn uit
zijn tekenpen of kwast,
een man of een vrouw,
een gelijkenis.

Zo bidt en mijmert hij
en heeft hij lief
wat God hem heeft
laten scheppen want
alles is toch afspiegeling
van God zelf.

Zo beschouwde en
aanschouwde Maurice Vorst
God in de Achelse Kluis
en David Sing in de
Certosa di Calci en
zag God hen bezig.

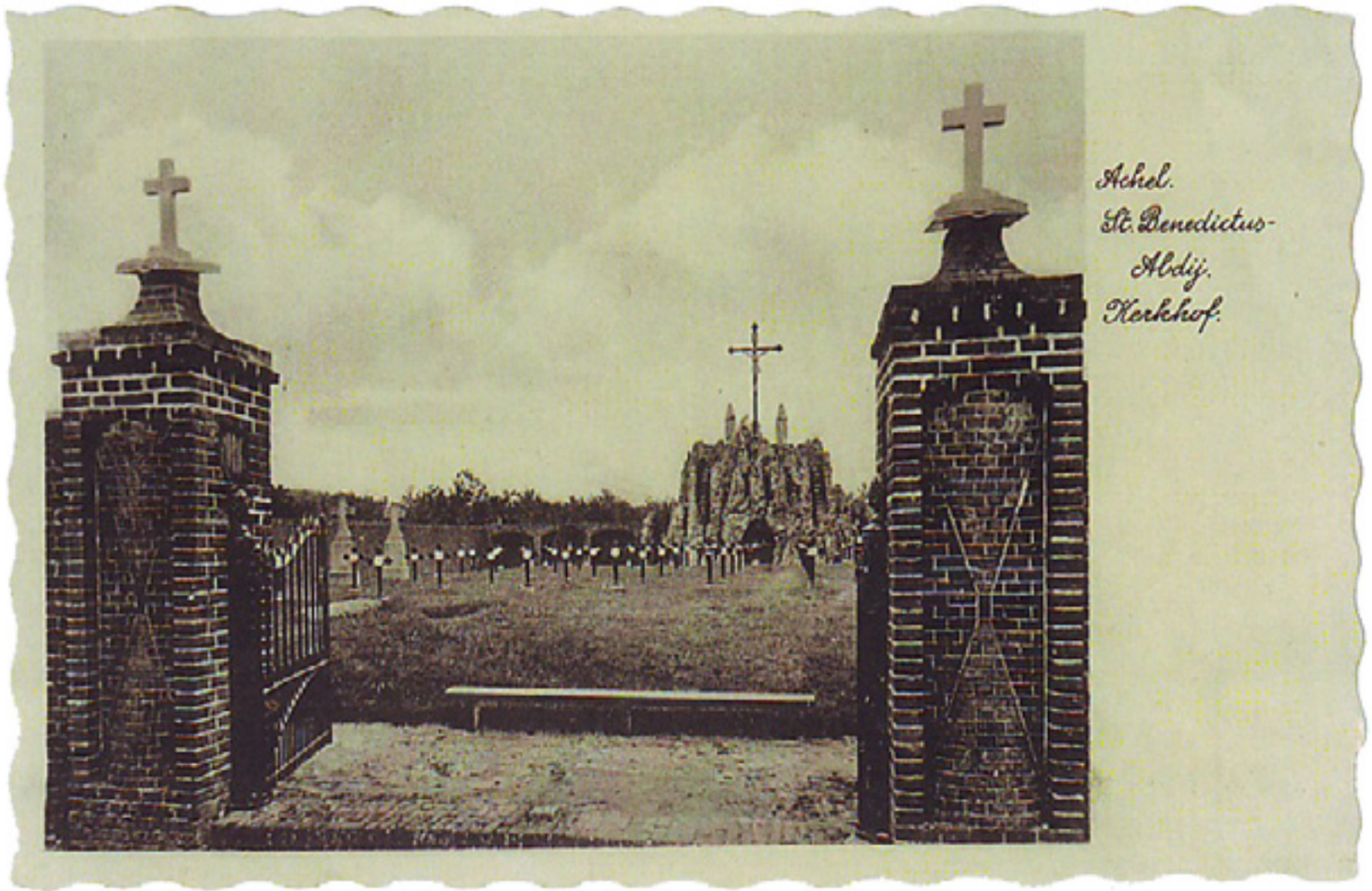

KERKHOF

Als je een kerkhof opgaat,
ook al ligt het niet bij een kerk
maar ergens in het veld,
kun je het gevoel hebben
op een dodenakker te staan.

Je kunt het ook ervaren
als een wandelen in een
verrijzenistuin, want overal
word je omgeven door lieve
mensen die verrezen zijn.

WINST

Wanneer de wijsheid komt
met de jaren, dan kan het
gebeuren dat we meer dan
eerder dingen gaan begrijpen
en rijker in het leven staan.

Bijvoorbeeld door te ervaren
dat het winst is wanneer er
na een leven vol werken en
zorgen een leven van vrijheid
en nieuwe mogelijkheden volgen.

Of, dat je na een leven van
naar buiten gekeerd zijn
de fase mag beleven van
naar binnen te keren om
innerlijker te gaan leven.

Dan kan de ouderdom een
gezegende levenstijd zijn
waarin het schouwen van het
mysterie van het leven
vervulling en voltooiing vindt.

Oogsttijd om de vruchten te
plukken die, gerijpt door
het leven, de volle smaak
hebben gekregen van de
liefde en lust van God.

Waar eigenlijk de behoefte,
zelfs het verlangen naar mystiek
in mensen van de welvaartstaat
als een heimwee knaagt (dat is
naar diepere ervaring, naar
innerlijke rust, naar geloof)
is er tegelijkertijd de diepe
verzonkenheid in vermaterialisering
als een barrière om mystiek te ervaren.
Mist men wel hetgeen men mist?

Waar theologen en filosofen
op zoek zijn naar waarheid,
zuiverheid van weten, kennis van
het oorspronkelijke, is er
tegelijk het intellectualisme
dat de toegang tot het diepere
weten barricadeert en de verbinding
met de waarheid in de geest verhindert.
Door te verzinken in theologie en
theorie sterft de ‘sensus mysticus’.

Uit mystiek komt liefde voort:
de diepe zieleliefde die Minne heet.
En uit ware liefde komt mystiek voort,
de alverbindende hartstocht om
God in alles te voelen en te weten.
Zal toch herbegonnen moeten worden
bij de bronaar van het bestaan:
de overgave aan het goede, de adel
van het zieleleven, de trouw van de
liefde om God te willen omhelzen?

MYSTIEK

DE EERSTE MAN

Gaby, engel Gabriël
in aardse gedaante,
jij bent het die
de blijde boodschap
mee naar buiten
draagt van een
nieuwe geboorte.

Jij bent de eerste man
die waardig bent
de intocht te leiden
naar een nieuwe tijd,
omdat je trouw was
aan het oude
ten einde toe.

Zie, de Achelse Kluis
zal ontvangen:
jonge vrouwen en
jonge mannen
die God beminnen
als het leven.
Zo spreekt Gabriël.

DE LAATSTE MAN

De oude monnik was
een halve eeuw eerder
ingetreden in een Orde
van cenobitische monniken.

Nu was hij de enige nog,
terwijl de vele honderden
van de communiteit vóór hem
rustten op het kerkhof.

Nu was hij zomaar een
eremitische monnik geworden.
Hij woonde er helemaal alleen
en voelde zich een Kartuizer.

Heel de grote abdij
was nu zijn kluis.
Groter stilte was er niet.
Zweeg God, zelfs?

SCHRIJF

(Apoc. 1, 11)

Ik schrijf
om levensbehoud
want anders
sterf ik na
iedere seconde.

Als ik niet schrijf
vloeien mijn gedachten
weg als een stroom
van onbestemdheid
de leegte in.

Ik houd mij vast
aan wat ik vastleg
en schep zo
mijl] toekomst
in het heden

want steeds
kan ik terugkeren
naar wat ik was
wat ik deed
wat ik dacht.

Als ik schrijf
schep ik
mijn wereld
van onvergankelijk
voortbestaan.

Ik schrijf niet
om geweten te
blijven worden
maar om zelf
te blijven weten.

WOORDEN VAN LIEFDE

De gebeden die ik opschrijf
zijn niet bestemd voor mensen
maar woorden voor U, God.

Alleen maar uitgesproken
aan U, niet gesproken
tot een ander dan U, God.

Het willen alleen
liefdeswoorden zijn in het
stilste eenzijn met God.

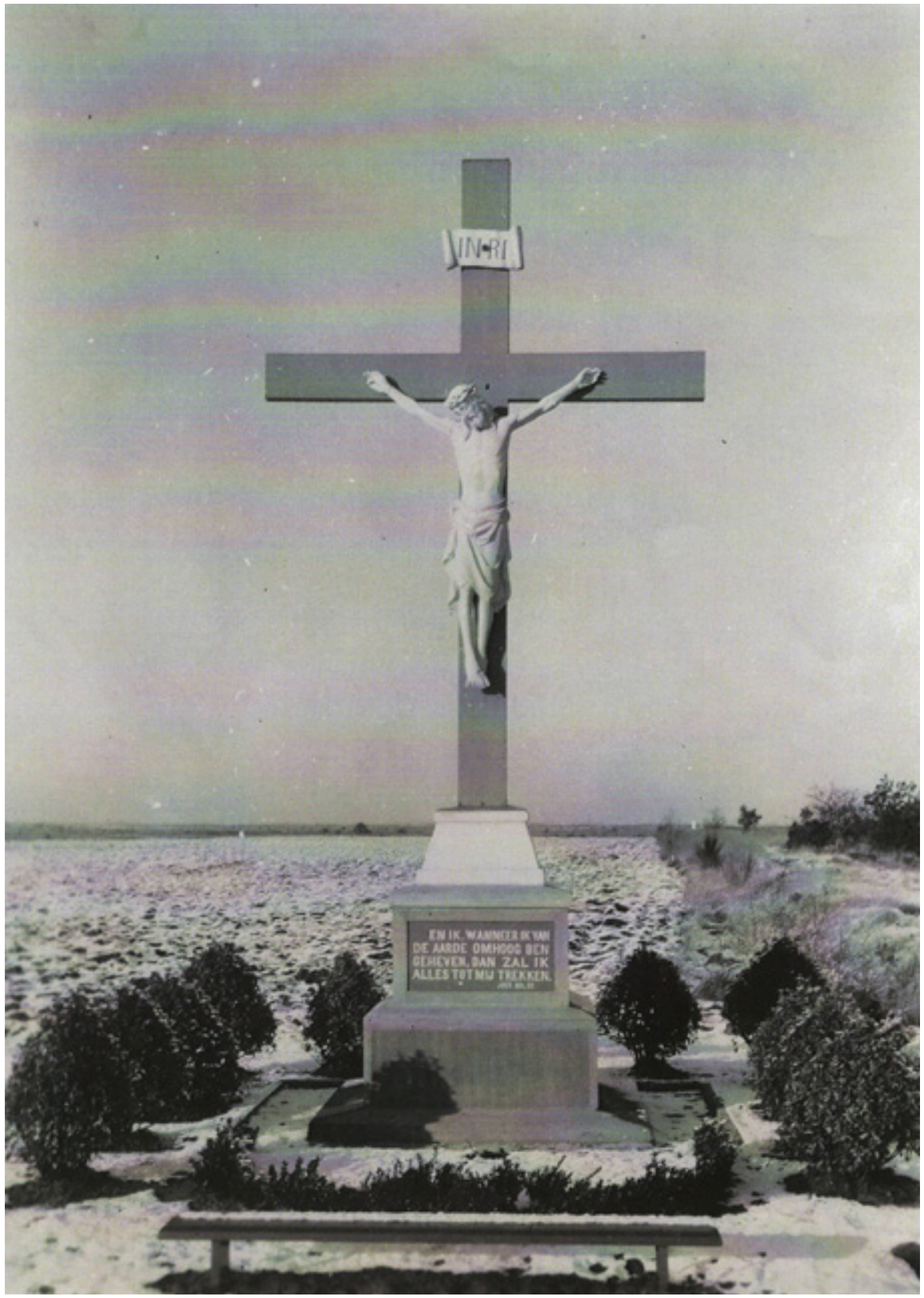
INRI
EN IK, WANNEER IK VAN
DE AARDE OMHOOG BEN
GEHEVEN, DAN ZAL IK
ALLES TOT MIJ TREKKEN.

OMZIEN
naar
leven

Mijn geest
wortelt in
mijn lichaam

Mijn lichaam
voedt mijn ziel

*

Mijn hart
leidt mij
naar God

Mijn geest
volgt

CONTEMPLATIE

Het begin van een dag
is een intreden
in het claustrum
van uw aanwezigheid.

Uw tempel wil ik ingaan,
uw altaar betreden
om stil te zijn
in uw aanbidding.

Ik treed in de ruimte
van mijn geliefde
en open mij in liefde
tot de avond valt.

In beschouwing wil ik
naar U uitzien, God,
schouwend in de verte
tot ik U aanschouw.

INTRO

Iedere morgen leid jij mij
het heiligdom van leven binnen
met de heiliging van je glimlach
en een gebed op je lippen.

Dan dans je voor mij uit voor de
ark van Gods aanwezigheid om
mij op het altaar van God
te offeren, met jou mee.

Zo wordt dagelijks onze jeugd
verblijd en zetten wij
liefdevolle schreden op de
altaartreden naar God.

RICHTING

En telkens
iedere dag opnieuw
richt ik me
aan jou op

als ik opsta
uit de val
van niet weten
en niet zijn.

En telkens
iedere dag weer
richt ik me op
naar het licht

als ik aan jou
ontwaak tot al
wat is aan
leven en licht.

En telkens
door de dag
trek ik me
op aan jou

trek ik je op
aan mij
om staande
te blijven.

En telkens
dag na dag
til ik je
hoog op

om samen
recht te staan
voor Gods
Aangezicht.

ONTVANGENIS

Zij zei plotseling
kijk, heel de natuur
komt naar ons toe -
alles is licht -
de wolken zijn mooi -
en zie die mooie
kleurige schoentjes
van de jeugd eens.

Op dat moment was zij
hoogst ontvankelijk -
ook een paar dagen
eerder toen zij zei:
ik ben zo gelukkig
omdat ik zoveel
van God weet.
God kwam naar haar toe.

VERLICHTING

Op het laatst zei zij
toen zij mij aankeek
met heldere blik:
jij hebt mooie ogen
'daar zitten meisjes in'.
Zij zag wat onzichtbaar
was doordat zij lief had.

In de laatste minuten
speelde ik op het orgel
'zo vriendelijk en veilig
als het licht'. Ik hoorde
haar zacht mee-neuriën.
Toen werd het stil. God
sloeg zijn mantel om haar heen.

SCHONE LIEFDE

Schoonheid zit in je ogen.
Zij stralen liefde uit
die diep van binnen
opborrelt uit je wezen.

Als je door je ogen kijkt
'zie' je schoonheid
die is en die ontstaat
als jij ze 'aanziet'.

Dit is scheppende liefde
die opwelt uit de
schoonheid van God
die je ziel bewoont.

LICHTE

Jij, mijn lief, hebt niet alleen
het levenslicht ontvangen, maar
bent ook het levenslicht geweest.

Dit licht straal je uit, nu ben je
hemellicht dat zielen verlicht.
Liefdelichten dag en nacht.

Iedere morgen richt je je weer
naar het eeuwig licht van God -
om de donkere aarde te verlichten.

Ik mag in jouw licht staan
waardoor ik God kan zien
om naast jou neer te knielen.

O GOEDHEID

Bruno, ik denk
dat u bij het
ontwaken van
uzelf in een
nieuwe dag
uw hart opende
uw armen wijd
uitspreidde en
dan de hele
goedheid van
Gods schepping
bij u binnenliet.

En dan bad ‘O
Goedheid God’.

O BONITAS

Goedheid
Godheid
U zelf
Liefde

Er is in ons zo’n diepe, blije rust
het goede te zien en te ervaren,
niet alleen buiten ons zelf
maar ook in ons zelf:

het goede dat U, God, in ons
gelegd hebt, uw goedheid,
U, zelf - om de goedheid van heel
ons leven te blijven weten.

LIEVE BRUNO

Voor u was het beleven
van de Mis als de
lichamelijke eenwording
met het lichaam van God.

U werd in uw priesterschap
offeraar en offerande,
een andere Christus ook al
voelde u zich onwaardig het te zijn.

U hebt door de eeuwen heen
de eucharistische aanwezigheid
van Jezus in de orde die door u
ontstond, als kenmerk behouden.

Dit dagelijks voedsel van de ziel,
om te groeien in de gelijkenis
met Jezus, werd de diepste reden
om met Hem de stilte in te gaan.

***

Uit deze levens-eenheid werd u
één met mensen, medekluizenaars
en wierp u zich ook ter aarde
omdat deze het lichaam was van God
en de bodem van de eeuwigheid.

U moet lief geweest zijn want
alleen wie van mensen houdt kan
waarachtig van God houden -
van God die mens werd om zo
zichtbaar en tastbaar nabij te zijn.

Toch was u misschien meer innig
dan uittig, beminnelijk maar zo
van eenvoud vervuld en in liefde
verstild, dat u gewoon menselijk
wilde zijn in de liefde met God.

Waar was u tijdens de heilige Mis?
Hoe ver kon u de toekomst in kijken?
Kon u in de momenten van eenzijn met
Jezus voorvoelen, dat ooit het leven
van Kartuizers gemengd zou worden:

om aan den lijve te ondervinden dat
alleen vanuit de liefde de eeuwige
Godsliefde wordt gevoeld en beleefd.
Immers: de Minne wortelt in het lichaam
opdat God menselijk worde bemind.

SACRIFICIUM

Geen viering die dieper de zin
van het leven in zich besluit
dan de Mis waar Jezus zelf
wordt herdacht en herleefd.

De Mis is, in de overgang van
sterven naar verrijzen, het
eeuwig goddelijk ritueel voor
de mens die voortbestaan mag.

MUZIEK VAN GOD

Ik hou niet van doodstil.
Wel van stilte die opent
naar buiten: om alwat leeft
bij mij binnen te laten komen.

Zo is muziek voeding van mijn
wezen, drank van mijn ziel.
Ik wil me storten in het leven
dat muziek en zang mij geeft.

Toch kan stilte ook dodelijk zijn.
Ook het absolute stilleven
in een Kartuizerkluis
met (de stille) God alleen.

STILTE (BE) OEFENING

Stilte zonder geluid
zonder ruisen van buiten,
zonder taal en teken,
confronteert me met mezelf.

Met de volheid van eigen
rijkdom en vreugde -
met leegte en verdriet
wat in mij is.

Natuurgeluid, het zingen
van de kosmos, het ruisen
van het riet, het kabbelend
water. God fluistert

en ik luister met mijn hart.
Stil vertoef ik in de loge
van de Opera Dei waar God zich
uitzingt in scheppingsvreugde.

SILENTIUM

Stilte kan benauwend zijn
als er niets is wat die
stilte kan vullen en aan
het moment zin kan geven.
Het zwijgen in een wachtkamer.

Stilte kan bedreigend en
beangstigend zijn, zoals
een nacht doorbrengen
in een politiecel met
alleen een luikje in de deur.

Maar ook de verplichte stilte
in een klooster of seminarie,
met lange lege gangen
met uitzicht op niets.
Terwille van de innerlijke rust?

Stilte is alleen weldadig
als deze binnenleidt in
eigen innerlijkheid, leidt
tot zelfbewustzijn en vrede.
Het behoeden van eigen rijkdom.

DE LEGE STILTE

Hoe stil, leeg was het
in het revalidatie-centrum.
Zij was zo gewend aan
muziekuren door de dag.
Nu moest zij leven zonder
muziek en zang op haar kamer
drie weken lang alleen.
De lege stilte beving haar.

Wat eerst in haar meezong
en haar innerlijk in
beweging bracht, viel stil.
Haar gedachten vervloeiden,
haar inwendig gebed stokte.
God was geen huisgenoot meer.
Haar gebedenboek lag thuis.
Zij treurde in stilte.

Herkende men haar 'geestelijke'
leegte? Er waren toch allerlei
leuke en ontspannende programmas!
Zij was zo graag weggedroomd
in haar eigen muziek of uit
volle borst mee gaan zingen.
Zal ik voor u de TV aanzetten,
zei de zuster. 'O nee!'

GELADEN STILTE

Er zijn situaties
die vragen om stilte.
De stilte van de
toegankelijkheid
en ontvankelijkheid.

Een museum een kerk
een kerkhof een kapel
in een klooster waar
het Allerheiligste
is uitgesteld.

Een bezoek aan je oude
vader in het verpleeg-
huis - vanwege een
linkszijdige verlamming,
zo eindeloos hulpeloos.

Deze stilte zegt alles.
Je geeft wat je ontvangt.
Af en toe een lief woord,
een streling, een kus
en een stille blik.

En dan de diepe stilte
van het mortuarium om
afscheid te nemen onder
een laatste zegening,
een laatste stil vaarwel.

Geladen stilte is heilig,
is dieper dan taal en reikt
verder dan het leven.
Het is als het communiceren
in de eeuwigheid.

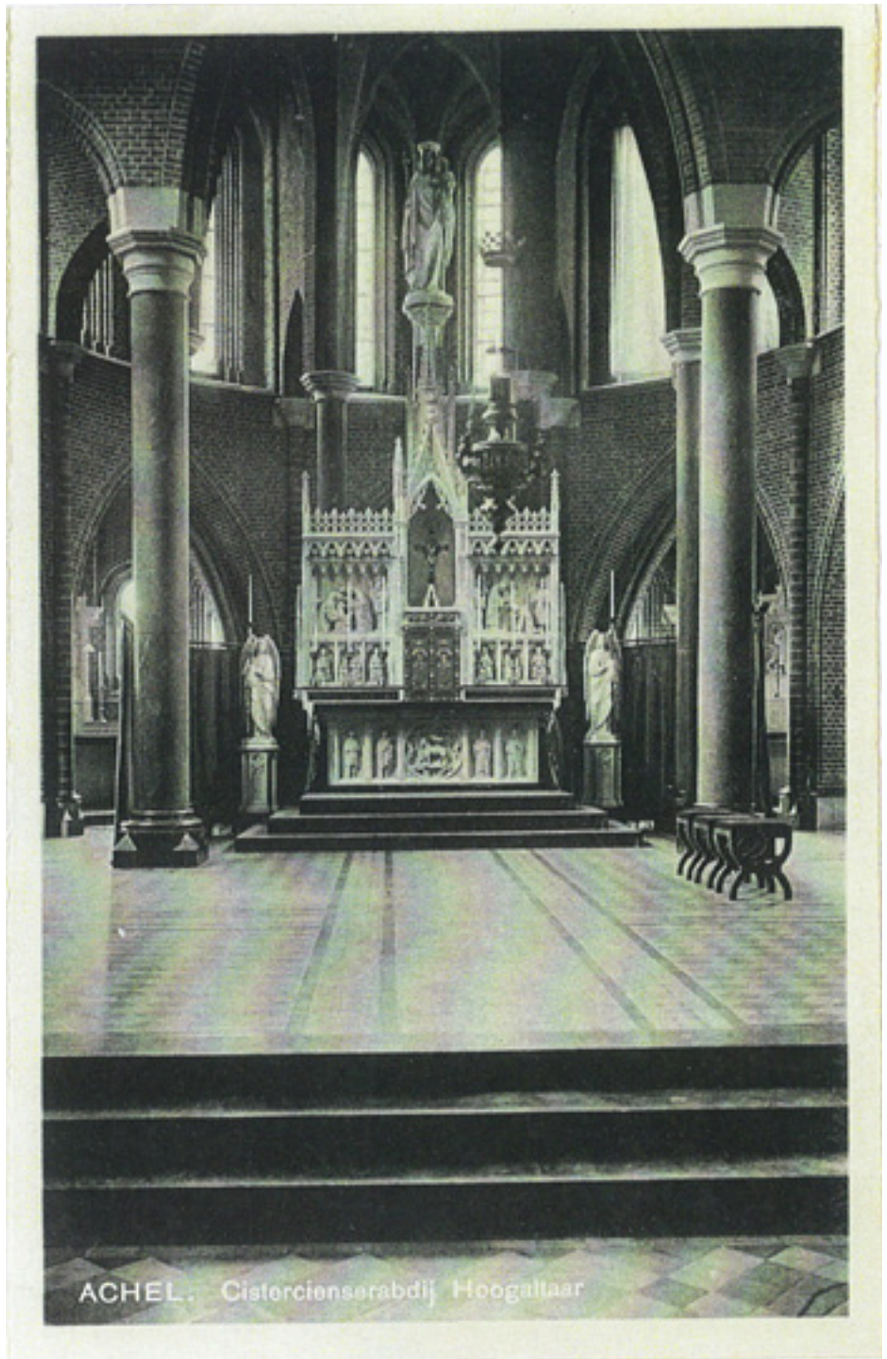

GENADESTROOM

Vruchtbaarheid, daalt
uit regenwolken neer en
stroomt in beekjes en kreekjes
terug naar de bron.

De zee spreidt zich
als een zegen van leven uit
over het land onder de warmte
van zon maan en sterren.

Daar wortelt het leven
rijzen bomen uit de grond
spreiden bloemen hun pracht en
worden mens en dier geboren.

***

Zo vloeit ook het genadeleven
vanuit de kloosters terug
naar de zielebronnen van het
eigen gezin en de familie.

De uitstroming van een leven
uit liefde voor God gebeurt
in de bezoeken en brieven
meer nog in een stroom van gebed

die vanuit de koorbanken bij dag
en bij nacht uitwaaiert naar
ouders en geliefden en is als
een voortdurende communie.

PSALLITE SAPIENTER

Het schitterend orgel van de
Achelse kluis zet veel luister
bij in vieringen en uitvoeringen.

Waar Kartuizers iedere vorm van
muzikale begeleiding achterwege laten,
maken Trappisten daar juist gebruik van.

Dat fleurt het overigens sobere leven
van Trappisten op en het draagt
bij aan innerlijke beleving.

Ook ‘sapiens’: wijs
orgelspel te benutten als een
dragende basis van samenzang.

Kartuizers zakken wat bij iedere
psalm in het nacht-officie, maar
nemen dan de juiste toon weer op.

MUSE

De muziek
van de schepping
is de muziek
voor de mens

alle muziek, vogelzang
en sjierpen van krekels,
het zingen van de wind,
het ruisen van het riet.

Orkesten en cantates,
het neuriën onderweg.
de hooglieder en van
lust en verrukking.

***

Monniken en monialen
kunnen in hun beschouwing
omhuld worden door de
klankschaal van de liefde

die in heel de schepping
resoneert en neerdaalt
op de bodem van de ziel
om stem van God te worden.

Zij kunnen het zingen van
God niet weglaten maar
dagelijks willen ontvangen
als het licht van de zon.

GOD ZINGT

Waarom ik niet
zonder muziek kan
en altijd wil zingen
en horen zingen?

Muziek resoneert
in mij, maakt muziek
in mij, doet mij leven,
geven, zweven.

Maar het diepste
van verlangen naar
de schoonheid van
muziek en zang

berust op mijn
gewaarwording
dat ‘God’ het is
die zingt…

MUZIEK

sterft niet uit
sterft niet weg
aan de stranden
van de wereldzee

alle scheppingen van
muziek en zang
ieder woord
iedere lach

klinken door
in eeuwigheid
als het leven
van de Eeuwige

de nooit eindigende
vreugde van God
om de mens en
van de mens om God

de aarde klinkt door
in de hemel
in de mensen
in de hemel

muziek in alles
aan weerszijden
van de hemel
en de aarde

omdat God
zich uitzingt
in de tijd en
in de eeuwigheid

en de mensen
levende instrumenten
zijn in de hand
van God

ALLES IS AL

De muziek en zang
die in het nu ontstaat
was al in de eeuwige
werkelijkheid van God.

En toch, hoe verheerlijkend
zal het voor God zijn dat
wat mensen componeren zijn
eigen schepping al was.

Hoe verheugend voor Godin
haar eigen muzikaliteit
van mensen terug te krijgen
in muziek en zang.

Dit mysterie van goddelijkheid
is voelbaar en ervaarbaar
in de mystieke realiteit
van eeuwige aanwezigheid.

Adem
is
zuurstof
voor
het lichaam

Muziek
is
zoetstof
voor
de ziel

HEMELFEEST

Wie van muziek en
zang houdt, kan zich
geen hemel voorstellen
zonder deze diepst
menselijke taal, want
zang is zieleuiting en
muziek spel van de geest.

In de nieuwe wereld
zal dit de communicatie
zijn van hemelingen
met elkaar en met God -
als ultieme liefde en
alles overtreffende aardse
en bovenaardse schoonheid.

Zingen en musiceren,
zang en muziek beleven
en ondergaan zal de
eeuwigheidsdagen vullen.
Zo wordt God, die zelf
zang en muziek is,
eeuwig gelooft en gelieft.

IN-ZIJN

In muziek en zang
ben ik bij mezelf -
en van mij zelf uit
kan ik dan ingaan en
uitgaan naar wat mij
omgeeft. Het heelal
leeft, de natuur danst.

Ik neem mijn blokfluit
mee naar de open heide.
Aan de bosrand zingen
de goudhaantjes mee.
Dit is mijn wereld.
Ik voel mij verbonden
en niet eenzaam meer.

Muziek en zang horen bij
mijn innerlijk wezen.
Vooral wat mij verstilt.
Ik ga de concertzaal van
de natuur binnen en keer
terug naar mijn hut waar
ik mijn psalmen zing.

LIEFDEDAAD

O God, Liefde, U
ik heb het altijd gevoeld,
maar nu weet ik duidelijker
dan ooit tevoren, dat ik
ben verwekt en geboren
uit de liefde van God
en van mijn ouders.

Geboren voor de liefde
om lief te hebben en
om alles te beminnen.
Ik lees de vele tekens
die aangeven dat ik
van U ben voortgekomen
en voor U bestemd.

Om uw liefde te leven,
te verkondigen dat U
liefde bent, oneindige
alles schenkende liefde.
Maar ook om mijn vader en
moeder en mijn geliefde
van uw liefde te vervullen.

CONCEPTIE

Priesterroeping begint bij de inwoning
van God in de ziel van het nog ongeboren
meisje en de zo juist ontvangen jongen
met de bedoeling en zending van God
dat zij in zijn Naam de aanwezigheid
van God zullen uitdragen in de wereld.

God bezielt en belichaamt de genetische
grondstoffen en natuurlijke eigenheden
van lichaam en ziel van vader en moeder
en doordringt deze zozeer met zichzelf
dat het priesterschap als een persoonlijke
eigenheid in het meisje en de jongen ontwaakt.

Waar dit in de kiem van het bestaan is
gebeurd, vangt de levensweg naar het
priesterschap aan als een rijpende vrucht.
Deze ziele-bevruchting is de liefde-keuze
van GodGodin die zo in de wereld wil
herboren worden en verschijnen.

Heel die lange route zit vol bevestigings-
momenten van deze originele goddelijke oorsprong.
Van daaruit is God zo ontzettend nabij
gebleven. Dit is immers Gods eigen weg.
Deze mystieke benadering van roeping is de weer-
gave van het eeuwig kosmische Woord van God.

Sommigen van hen worden door de kerk herkend
en erkend. Sommigen zullen daardoor van hun
eigen natuurlijke weg wegdwalen en vervreemden.
Sommige vrouwen en mannen zullen vanuit hun
zuivere goddelijke conceptie levenspriesters
en levenspriesteressen worden in de wereld.

LOVE SONG

Mijn schone lief,
je bent gezegend
met schoonheid.
Je mooie lichaam
straalt je mooie
ziel uit.
Je lichaamsgeur
is fijn.
Je zielegeur
is fijn.
En alwat er in je
oplicht is liefde.

En je bent vol
van God. Dat is
het geheim van
je schoonheid.
Zo ziet God je,
zo ziet God
zichzelf in jou.
En ik mag God
in mijn armen
nemen als ik
jou in mijn armen
neem en aanbid.

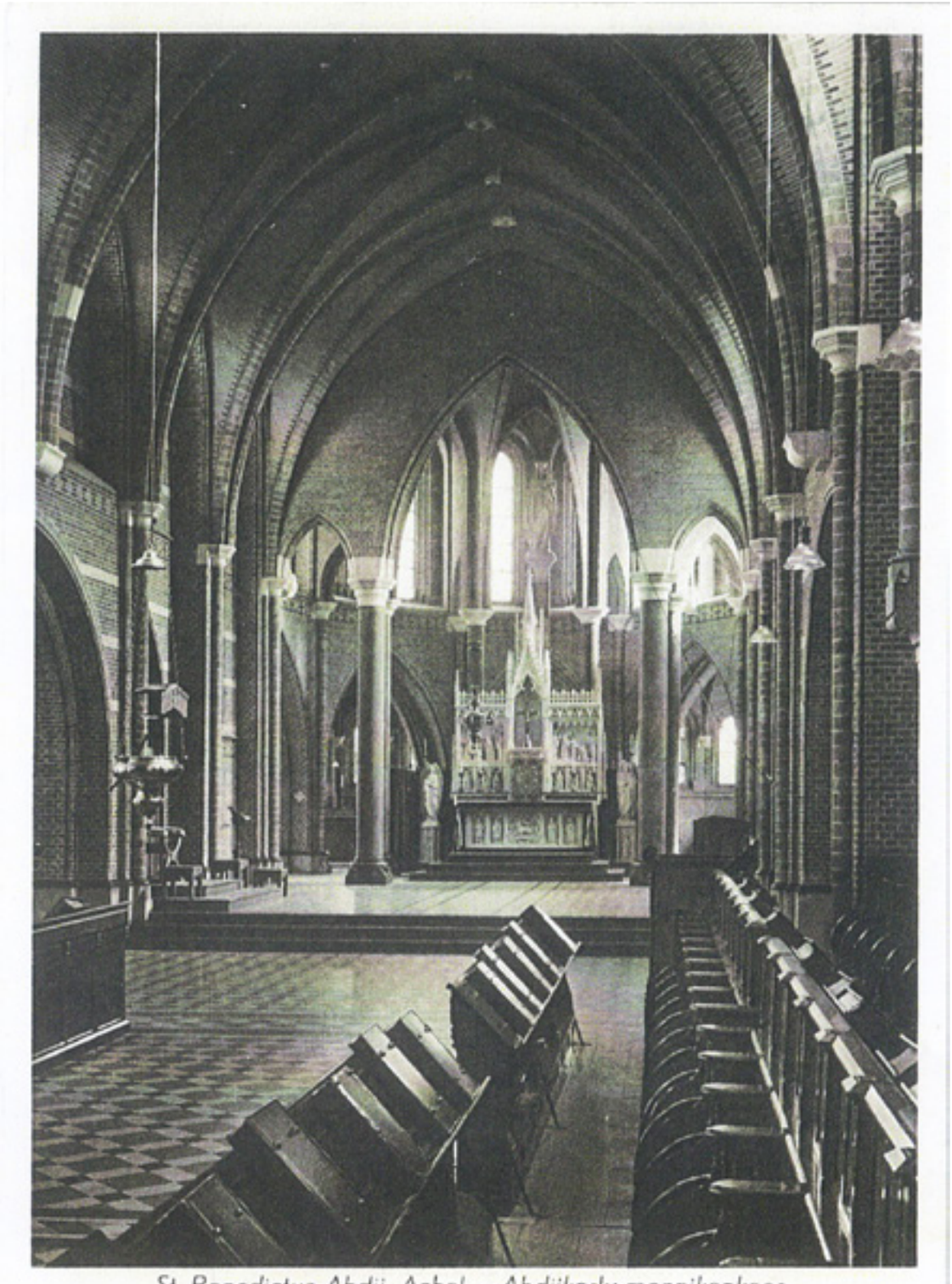

St. Benedictus-Abdij Achel - Abdijkerk: monnikenkoor

HET DEBAT

Je vertelt dat je bij je priesterwijding tijdens de litanie van Alle Heiligen plat op de vloer van de Sint Jan liggend, je mannelijkheid voelde.

Vraag: was dat voor jou niet het overtuigend bewijs, dat je eigenlijk meer geroepen was voor het huwelijk dan voor het priesterschap, om lichamelijk en zinnelijk lief te kunnen hebben?

Dat ik desondanks toch priester wilde worden, bewijst dat juist dát de keuze van mijn leven was. Dat dit hoofdzaak was - en dat dus al het andere als bijzaak werd prijsgegeven: vaderschap, liefdesrelatie, seksualiteit. Dit bewijst hoezeer priesterschap voor mij verankerd lag in een diepe liefde voor God en er een innige band was met Jezus.

Meer nog: deze diepte van verankering was op zijn beurt het gevolg van mijn zinnelijk leven met God. Ik werd priester, juist vanuit deze hoge mate van sensitiviteit en seksualiteit. En daarom leef ik affectief met God.

In deze woeling van mijn lichaam - doorbloeding van mijn ziel vond ik God in mijzelf en mijzelf in God, omdat dat dezelfde beweging was.

Vraag: was je dan niet bang, dat die lichamelijke bron je toch zou overstromen en het leven ‘als priester’ onmogelijk zou maken?

Ik wist dat wat zó samengestroomd was, nooit zou veranderen in tegenstromen maar hoe dan ook in elkaar zouden blijven opgaan. Dat er stuwdammen zouden kunnen zijn, die deze stroom zouden willen tegenhouden, hield ik buiten mijn zijns-ervaring. Ik was mezelf en daar geloofde ik in.

Uiteindelijk wil de kerk deze eenheid toch verbreken door je buiten het priesterschap te willen plaatsen.

Een kerk kan deze zijns-eenheid niet verbreken. Niet de kerk schenkt je het priesterschap maar het is een gave van God in je lichaam en in je ziel. Dit is het priesterschap in eeuwigheid.

TROUW

Na zeven jaren trouwden
we voor God in een
kleine kapel.
Niet voor de Kerk
Niet voor de Wet
Niet voor een gezin.

Wel voor lichamelijke
en geestelijke liefde.
Wel voor een gezamen-
lijk priesterschap
van man en vrouw.
Wel binnen de Kerk.

God trouwde met ons.
Wij bleven God trouw.
Na meer dan zevenmaal
zeven jaren mochten wij
met God onze gouden
bruiloft vieren.

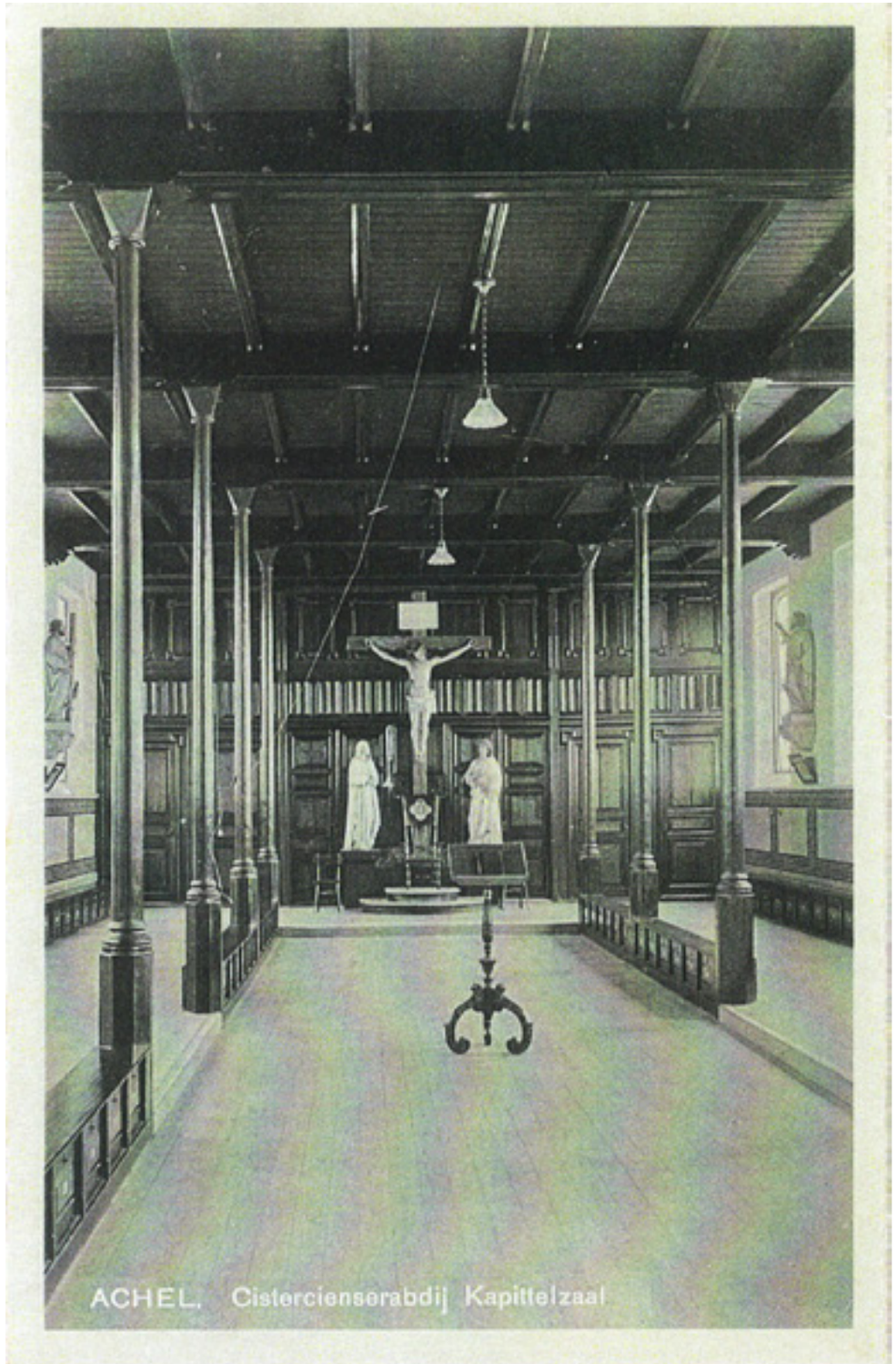

MONASTIEK LEVEN

Monniken en monialen leven ons voor
hoe het mogelijk is alleen te leven,
hoe je diepere betekenis kunt geven
aan een leven waarin je ofwel door
keuze ofwel door noodlot een alleen-
levende of alleenstaande bent geworden.

Welke structuur en vorm geef je
aan je dagen? Welke inhoud kies je?
Kan de weg van het geloof, de innerlijke
weg een eigen zin geven aan je bestaan?
Hoe kan een man of vrouw, alleen levend
of in een gemeenschapsverband zichzelf zijn?

Hoe ontzettend aktueel is dit, vooral
op latere leeftijd, want hoevelen komen
vooral in deze tijd alleen te staan door
overlijden van een van beiden of door
scheiding. En hoe groot kan de aarzeling
zijn zich voor het leven met iemand te verbinden.

Vooral de 'geestelijke weg' is een vraagstuk
van de eerste orde. Welke weg, welke wegen
zijn te gaan - uit nood of overtuiging?
Monniken en monialen laten zien, hoe
positief, vervullend en vreugdevol
de weg van het geloof kan zijn.

Het zou een stil apostolaat kunnen zijn
voor contemplatieven: te vertellen hoe
hun leven is. Op deze wijze kunnen zij
als voorgangers en gidsen de nood en
eenzaamheid van ouderen vooral helpen
lenigen en een nieuw geluk mogelijk maken.

Met de beeldvorming en ideaalstelling van
een leven in harmonie, licht daar als
vanzelf de religieus-spirituele levens-
beschouwing doorheen, want de monniken en
monialen stralen dit uit. Door hen komt
het religieuse en humane aan het licht.

BUITENMONNIKEN

Het intreden bij de Trappisten
kent verschillende dimensies.
Niet alleen het toetreden tot een
lokale kloostergemeenschap
als novice en later als monnik
voert binnen in de werkelijkheid
van het beschouwend leven.

Het intreden kan ook heel diep
wezenlijk en waarachtig zijn door
in de Cisterciënser-geest te leven,
de toekomst, de wereld aan te zien
in de geest van vertrouwen en hoop.
Dit is het beschouwen van God die de
wereld liefheeft en mens geworden is.

Een vriendenkring van een abdij kan
berusten op liefde voor de abdij-
bewoners, Trappisten of Trapistinnen,
of de onderlinge vriendschap die
gevoed wordt door een gelijkgezinde
spiritualiteit. Ook kan een basis
zijn het historisch religieus gevoel.

Maar er is meer. En er kan nog veel
meer zijn of in de toekomst gebeuren.
Er kunnen participanten zijn, die
gedeeltelijk deelnemen aan het geestelijk
en feitelijk leven van de gemeenschap.
Oblaten zijn hier de voorlopers van.
Die zijn (al) monnik en moniale.

Maar dan is er ook nog een ‘geestelijke’
gemeenschap van Trappisten en Trapistinnen.
Zij weten het van zichzelf en van elkaar
ook al worden zij niet in hun waarde
en volwaardigheid gezien en geweten.
Zijn zij de oude en nieuwe derde orde?
En wanneer wordt deze Orde bevestigd?

Dit is de grotere Communitas ‘ex claustro’
die zich aan elkaar herkent en inspireert.
Zij zien elkaar in de viering van de
Hoogmis en op Hoogtijdagen. Of zitten wat
verspreid in de koorbanken bij de Vespers.
Misschien nog even in het Gastenverblijf.
En daarna rijden zij stil naar huis.

TOCHTGENOTEN

Zwerver en Minstreel
waren twee monniken
die met elkaar optrokken.
Zij waren als broers en
hartsvrienden en leefden
samen voor God alleen.

Minstreel was tien jaar
jonger dan Zwerver
maar zij waren beiden
priester gewijd en hadden
hetzelfde kluizenaarsleven
in den vreemde doorleefd.

Zij kenden de hoogten
en diepten van het monastieke
leven en waren zo in God
gegroeid dat zij in de Minne
konden blijven onder welke
levensomstandigheden dan ook.

God was hun huisgenoot en
levensgezel geweest de jaren door.
Toch was het of God zelf hen
naar buiten riep en zond.
Vol van deze onvergetelijke
ervaring gingen zij op tocht.

Minstreel besloot zijn kluis
te verlaten om als vrije vogel
de verten in te gaan die hij
in zijn dromen voor zich zag.
Hij voelde dat zijn kunstenaarsziel
riep om voor God te kunnen dansen.

Pas veel later zegde Zwerver zijn
kluizenaarsleven vaarwel, omdat hij
zich onweerstaanbaar getrokken
voelde naar mensen en gemeenschappen.
Hij kon zijn behoefte om liefde te
geven en te ontvangen niet weerstaan.

Minstreel landde weer op vaste bodem
van waaruit hij vertrokken was, maar
de seminarie-president had eerst bij
de kloosterorde informatie ingewonnen.
'Wat was er mis gegaan' 'Waarin had
Minstreel gefaald? 'Was hij (nog) geschikt?

Hij begroette Minstreel niet als de
verloren zoon, maar zette hem meteen een
studiejaar terug. Hij vroeg niet:
'Hoe gaat het' of 'Heb je God gevonden
die je gezocht hebt'. En hij zei niet
'Ik ben blij dat je er weer bent ... '.

Na die tijd hield hij Minstreel opvallend
in het oog : wat hij deed en niet deed,
met wie hij omging, waarom zo'n andere
eerste preek? En als hij het had gedurfd
had hij Minstreel de laan uitgestuurd om
'insubordinantie': niet-onderdanigheid.

Terwijl ... theologanten bijna
uitsluitend worden beoordeeld
op studiecijfers en volgzaamheid,
ongeacht hun religieuze, sociale,
politieke levensinstelling en de
zonodige praktische vaardigheden.

Later waren er veel priesters die,
geconfronteerd met eigen halfheid
en armoede, mede veroorzaakt door
een onvrijwillig celibatair leven,
het beschouwend leven beschouwden
als een vlucht uit de werkelijkheid.

Vanwaar al die aarzeling, twijfel,
ongeloof en verzettelijkheid?
Van ouds hebben wereldheren minachting
voor religieuzen, paters, broeders,
voor zusters vooral - alsof zij niet
hoogwaardig zijn, volwaardig zijn.

In hun waardigheid, de algemeen
erkende eerbiedwaardigheid traden
de gebroeders fier en moedig
het nieuwe tegemoet, terwijl zij
de verworvenheden van hun leven
met God mee naar buiten namen.

Maar toen zij aanklopten bij
kerk en klooster in het land van
de toekomst, stieten zij op
gesloten deuren, ontoegankelijke
instituties en hoogwaardigheden
met gesloten ongelovige harten.

Een vroegere abt vond dat Zwerver
iemand was die ‘doolde’ - terwijl
Godzoekers eigenlijk de enigen
zijn die ‘niet’ dolen. Maar hij
had zo zijn bedenkingen tegen
de wereld van ascese en mystiek.

Zwerver liep tegen de (vol) macht
van een bisschop op, die meedeelde
slechte ervaringen gehad te hebben
met kloosterlingen die wilden gaan
werken in het parochie-pastoraat.
‘Ik moet u teleurstellen’ zei hij.

Maar Zwerver liet zich niet zomaar
opzij zetten en zette door. Tenslotte
mocht hij -op 50-jarige leeftijd-
stage gaan lopen als hij tegelijker-
tijd pastoraal-theologie ging studeren
op een theologische faculteit...

Toch werd hij een grote goede pastoor,
een ervaren herder van jong en oud,
een levenspriester die zich niet liet
leiden door constituties en richtlijnen,
maar door God alleen zoals hij dat
jaren lang in stilte gewend was geweest.

Bittere ervaring leert, dat religieuzen
echt niet met open armen worden
ontvangen in het kerkelijk leven.
Zij dragen het stigma met zich mee
van een onderbroken onvoltooide
geestelijke weg als zij uittreden.

Als ooit een Kartuizer of Trappist
de nieuwe keuze maakt om het pastoraat
in te gaan, kan hij rekenen op argwaan.
Hij zal juist helemaal niet geëerd
of gewaardeerd worden om zijn keuze
voor God alleen te willen leven.

Hij zal als zonderling gemeden worden
en altijd beschouwd worden als een
mislukkeling, een wereldvreemde
Godzoeker die aan gewone mensen niets
te bieden heeft, omdat hij niet
met beide benen op de grond staat ...

Eigenlijk is er voor religieuzen
maar één weg, die aansluit op hun
voorgaand leven: de vrije ruimte van
vrij en willig er zijn voor God en
mens - ongebonden en authentiek,
want zo is de keuze voor God alleen.

Niet langer mogen religieuzen die een
nieuwe levensweg kiezen, bestaans-
afhankelijk zijn van een religieuze
of sociale dienst: niet van een kerk
die het spoor bijster is, niet van een
staat die een splijtzwam is in de wereld.

Het mag een zeer bevrijdende gedachte zijn,
dat religieuzen, die buiten het ‘geordende’
verband treden, de geroepenen zijn om
een ‘eigen’ weg te gaan in plaats van zich
in te voegen in bestaande verbanden
als kerkelijke en maatschappelijke instituten.

Zij passen daar niet alleen niet in, maar hebben de verworvenheden om wijder en breder de geest van Jezus gestalte te geven in kerk en samenleving. Zij zijn het die beproefd zijn, die in het diepe gesprongen zijn van zelfopoffering: spiritualiteit en solidariteit.

Heel diep in het begin van de geschiedenis van het christendom verschijnt de Jezus-geest. Jezus en zijn verwanten bewegen zich 'buiten' de Tempeldienst en het Sanhedrin-gebeuren. In hen ontstaat het Godsrijk waar de liefde heerst en gerechtigheid wordt nagestreefd.

Dit betekent concreet, dat zij die uit religieuze verbanden komen (orde, congregatie) onafhankelijk van kerkelijke en maatschappelijke zijnsvormen een nieuwe weg gaan en zich daar vestigen waar Jezus zich dagelijks ophoudt - tussen daklozen weerlozen werkelozen ...

Twee leerlingen van Johannes de Doper, de woestijnvader van de Essenen, liepen Jezus achterna. 'Waar houdt u zich op' vroegen zij. 'Kom maar kijken' zei Jezus. Zij traden -daartoe aangemoedigd door hun woestijnvader Johannes- uit naar Jezus.

De roep van Jezus, de zachte stem van de Geest roept op tot een beweging die zich inzet voor een nieuwe hemel en aarde. Daarin wil God zich gaan openbaren. Daarbinnen liggen kleine bidkapellen en retraitehuizen om even met God alleen te zijn.

God heeft niet voor niets vrouwen en mannen opgeroepen om monialen en monniken te worden. Zij worden in hun monasterium de volgelingen, vrienden en verwanten die met Jezus de toekomst intrekken, om samen te werken aan het godmenselijk paradijs.

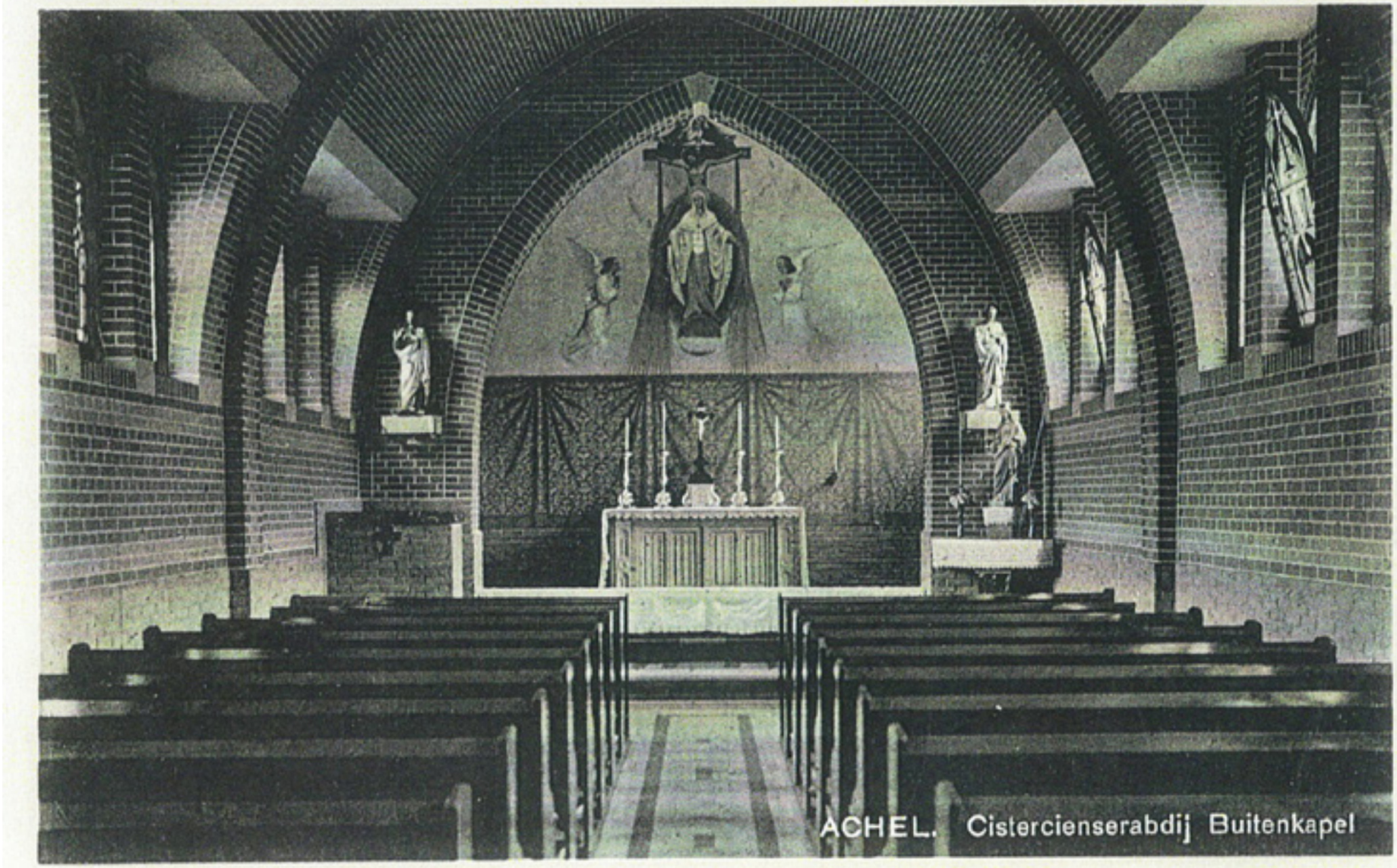
ACHEL. Cistercienserabdij Buitenkapel

LOUTERINGSBERG

De veertig dagen en nachten
van Jezus in de woestijn
was een tijd van zowel lichamelijke
als geestelijke loutering en versterving.

De veertig jaren uittocht van het
Joodse volk uit Egypte, voordat zij
het Beloofde Land bereikten, werd het
symbool van bevrijding en vernieuwing.

De veertig dagen dat Moses op de berg
Sinaï verbleef en bij Jahweh was,
waren nodig om de wetten van het leven
te leren kennen als de geboden van God.

De veertigdaagse vasten van de Kerk
is daar de rechtstreekse afgeleide van.
Ook de veertigdaagse retraite van de
Jezuieten heeft dezelfde grondslag.

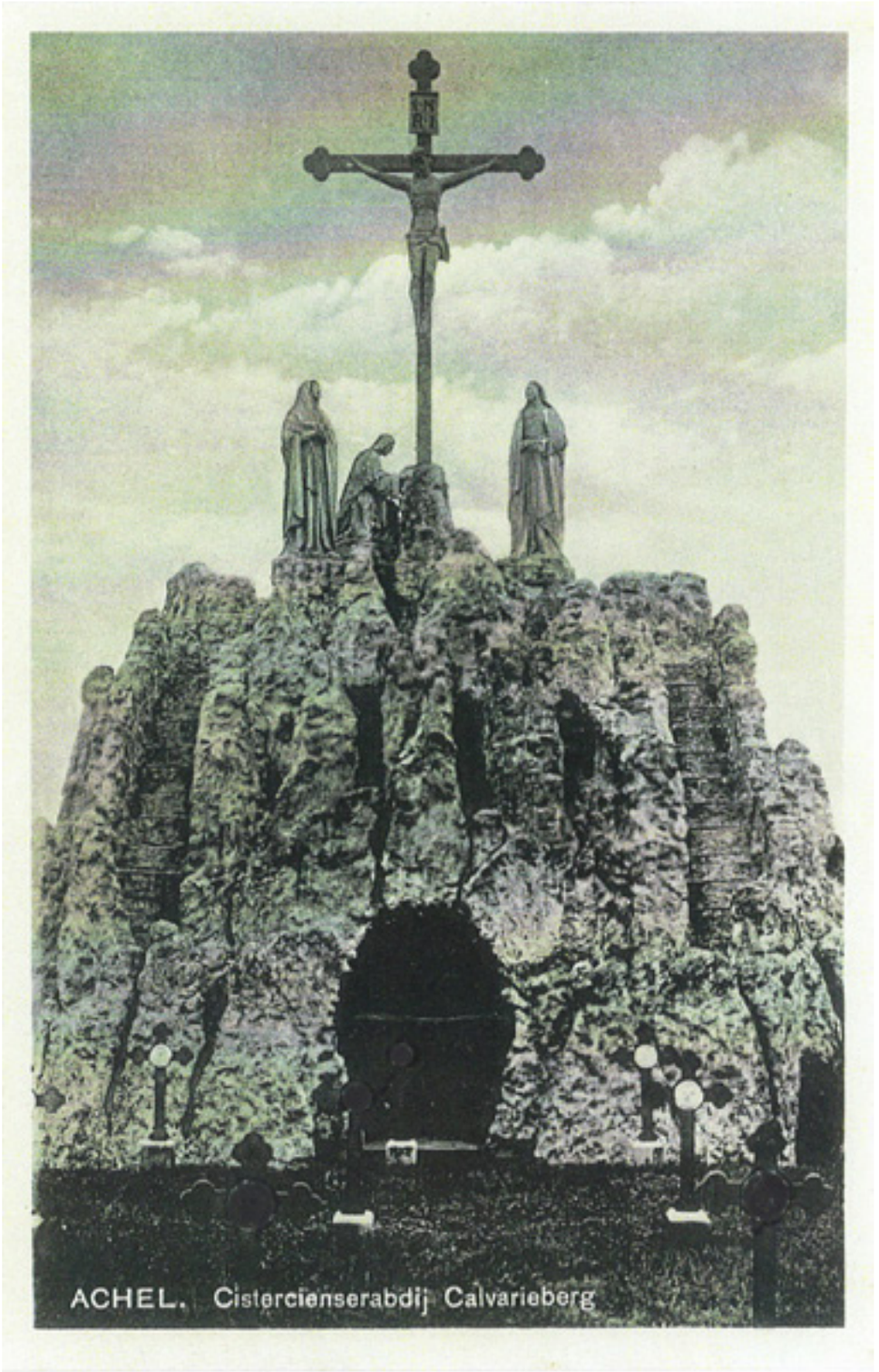

Jezus ging een berg op om te bidden.
Het bidden was het eigenlijke innerlijke
veranderingsproces, omdat daardoor
de eenwording met God ontstond.

Nog zijn de beschouwende orden
leerscholen van gebed en kweekplaatsen
van geestelijke kracht, omdat zij de
loutering bewerkstelligen van de hele mens.

Nog zijn er monniken en monialen
die veertig jaar geleefd hebben
als kluizenaar of kluizenares of
behoord hebben tot een contemplatieve orde.

Zij die daar levenslang verblijven,
zijn de beklimmers van de Louteringsberg
zonder ooit terug te keren, zonder in de
laagvlakte hun weg voort te zetten.

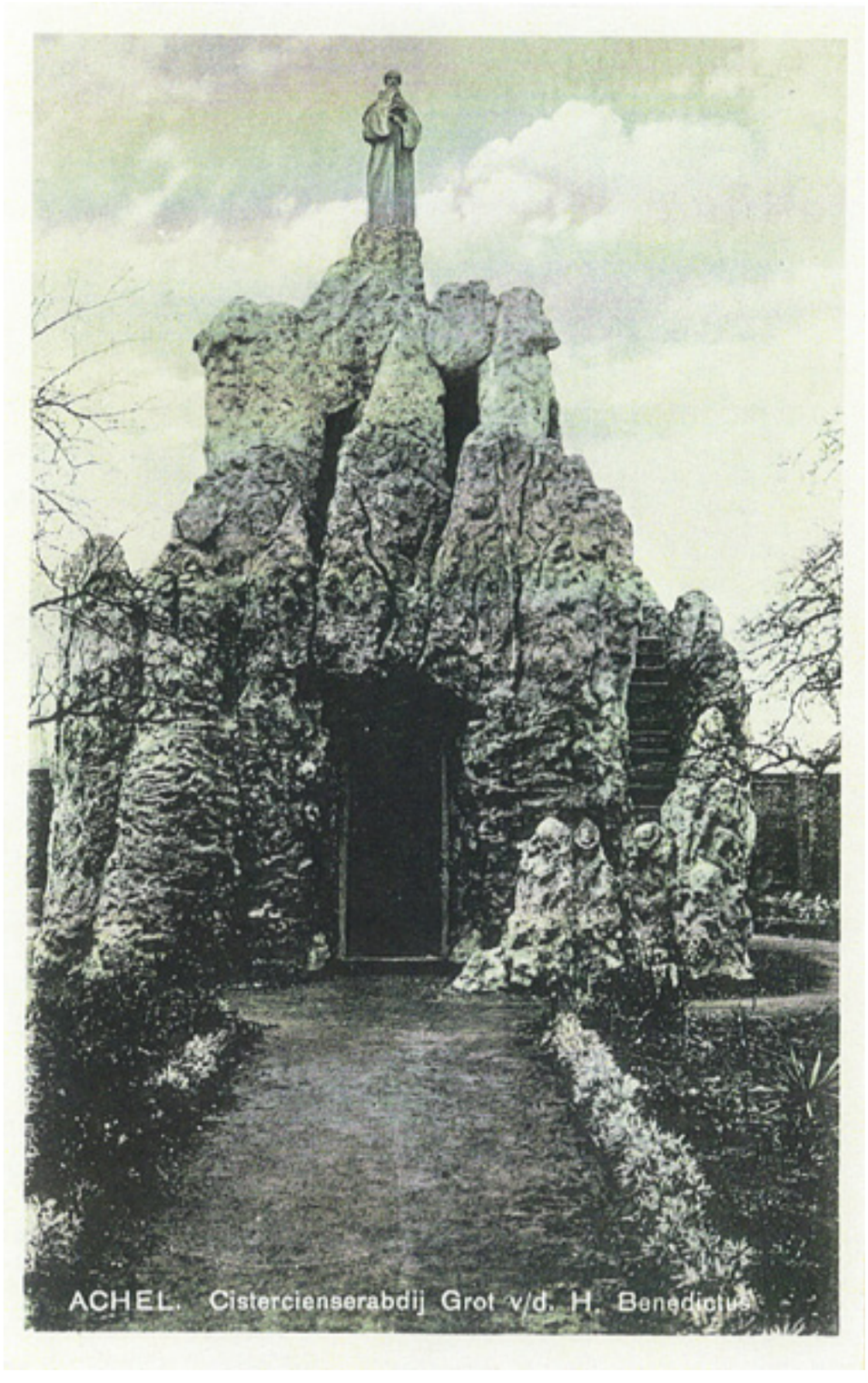

KARTUIZER-LEVEN

Leven als een Kartuizer
valt niet helemaal samen
met het ‘Kartuizerleven’.

Er is altijd nog de
persoonlijke beleving
in de eigen diepte.

Hij die niet Kartuizer
werd om uit liefde
te willen lijden, werd

door het lijden van de
liefde een Kartuizer
die liefhad en leed.

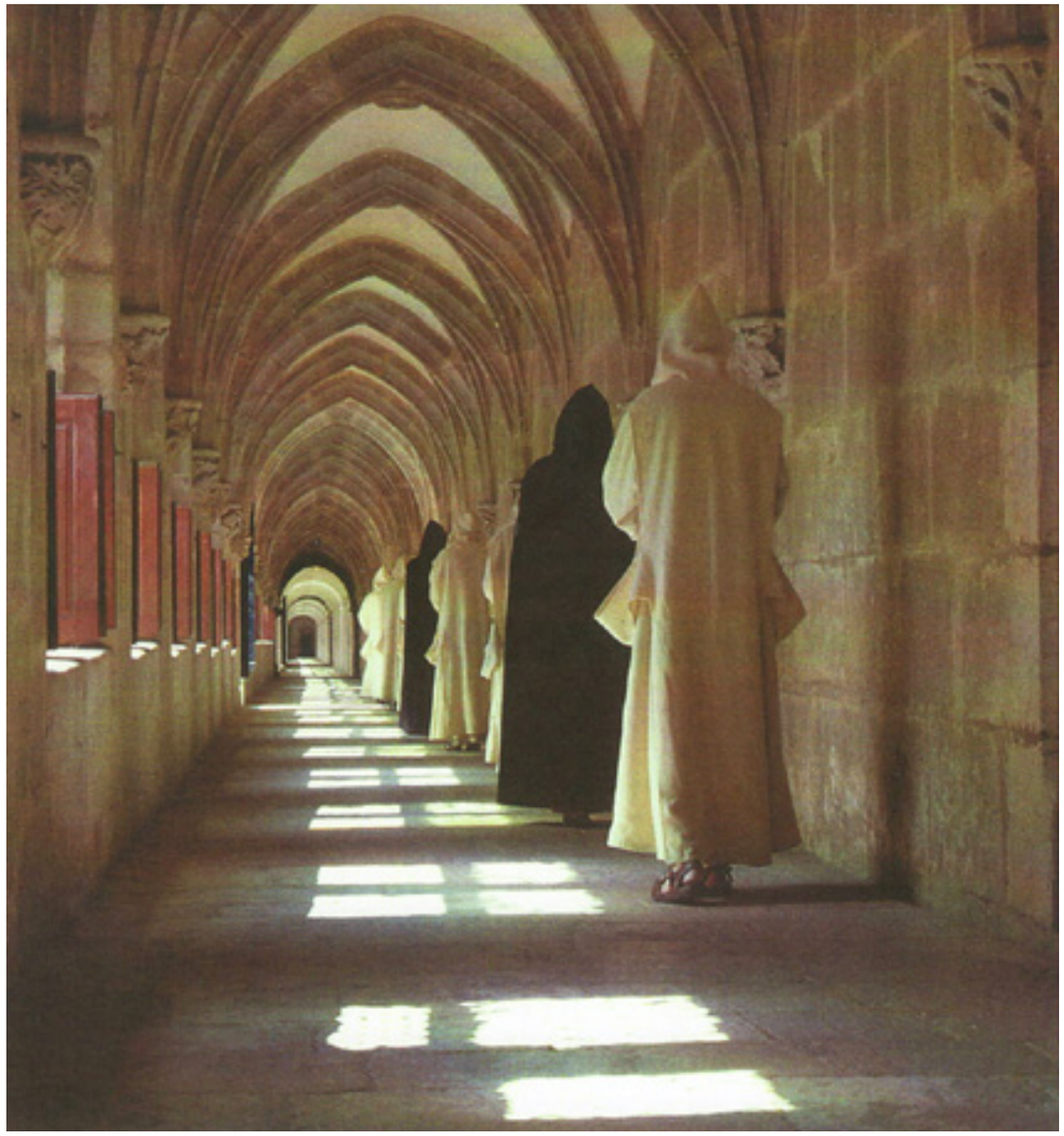

AFSCHEID

‘Jongen’ zei zij
‘als het niet gaat
kom dan maar weer terug’.

Op het lege perron
stonden zij
in hun pijn.

Ook dit tweede
afscheid sneed als een
zwaard door haar ziel.

Weer ging hij de kruisweg
van de pijn
van de liefde.

Zijn ouders stonden
onder zijn kruis
dat er nog stond.

Jezus zou het mee
wegdragen van de top
van de berg.

MINDERBROEDER

Hij was een boerenzoon,
veehouder landbouwer.
Maar de natuur bracht
hem zo dicht bij God
dat hij Kartuizer werd.

Hij werd een priester-monnik
en leidde een beschouwend
leven in zijn kluis, kweekte
er bloemen voor in de kapel
en hakte hout voor zijn kachel.

Eigenlijk kon hij veel meer,
zonder dat zijn gebedsleven
daardoor zou worden geschaad.
Hij kreeg een plan: een paar
uur per dag gaan werken.

Gaan bidden met zijn lijf als
een gezamenlijke ere-dienst.
Maar waar en met wie?
Hij zag de broeders zwoegen
alsof zij minder monniken waren.

Dus ging hij als hun gelijke
met schop en riek aan de slag,
zwijgzaam evenals zij, als
echte broer van hen, ook
in het nachtelijk koorgebed.

Hij ging zich meer oorspronkelijk
Kartuizer voelen door het werk
van zijn handen en floreerde
in de natuur en tussen de dieren.
En zij beademden elkaar.

Wat werden de andere ‘minderbroeders’
gewaar? Zij voelden Jezus dichterbij
door ‘zijn’ aanwezigheid, alsof
het was als in het begin als
gezellen op blote voeten.

CORNELUS VAN HET KRUIS

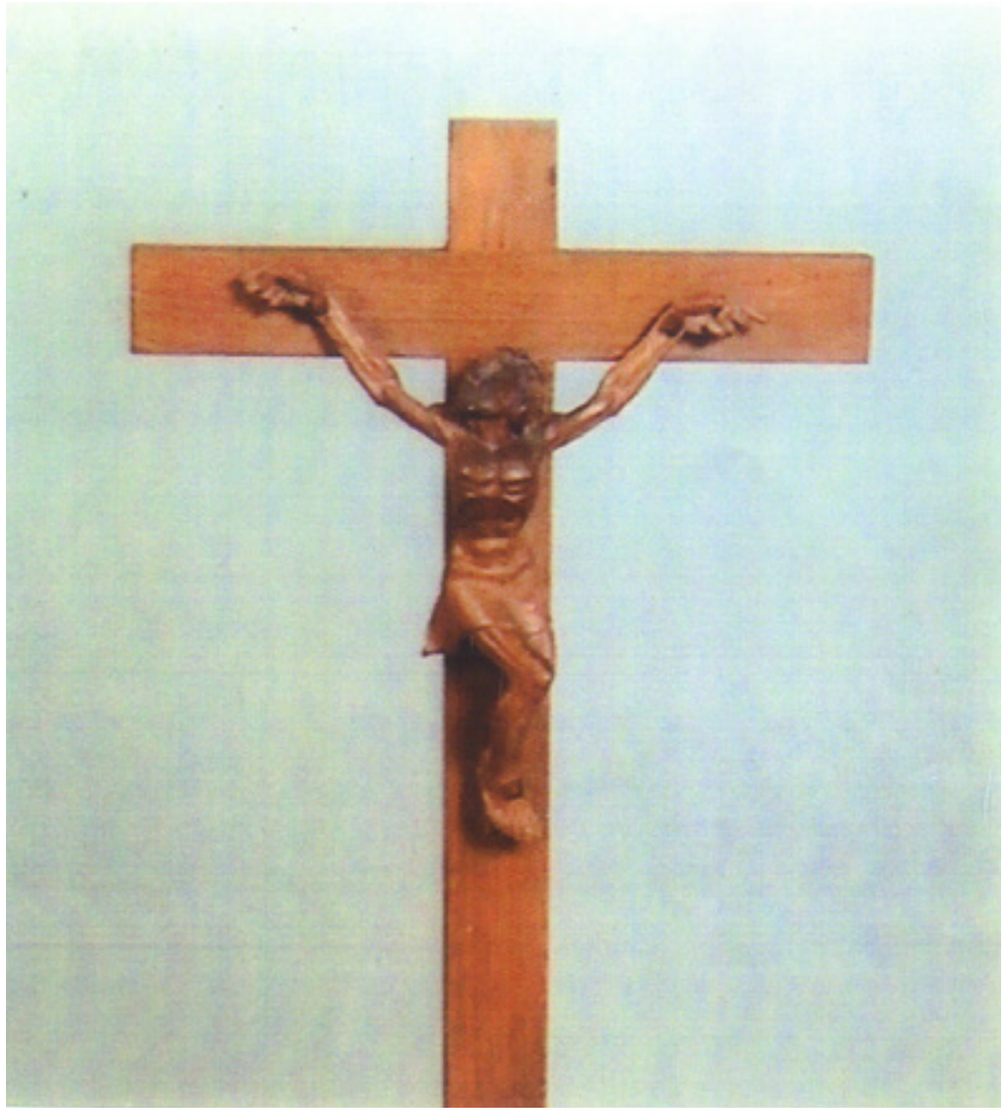

Toen hij gestorven was
liet hij zijn kruisbeeld na:
Jezus de levende aan het kruis,
roepend ‘God, mijn God,
waarom hebt Gij mij verlaten!’

Jezus, gemaakt door een invalide
kunstenaar die al zijn leed
uitsneed in een stuk hout,
Jezus de lijdende die woonde
in de kluis van een Kartuizer.

Waardoor toch was de borst
van Jezus, zijn hoofd zijn mond
zo donkereiken bruin gekleurd
terwijl zijn lichaam gewoon
lichteiken was gebleven?

0 hoe ontelbare keren had hij
Jezus met bevende mond gekust
en mengden zijn gebeden zich met
tranen als hij zei ‘ik hou van jou,
Jezus. lieve zoon van God’.

Cornelus van het Kruis werd hij,
zij troostten zich aan elkaar
wanneer hij bad: God, neem
mijn lichaam en mijn ziel,
ik bemin je zo. O liefde!

DE OPSTANDING

Lieve grote broer van mij,
tien jaar ouder dan ik,
zeventien jaar Kartuizer in
de Certosa di Calci in Pisa,
waar ik maar drie maanden
postulant was, samen met jou.

Je idealisme, je grote oer-
wilskracht hield stand totdat
je de laatste jaren magerder
werd en je gewicht verloor.
Met pijn in je hart moest je
je dierbare kluis verlaten.

Dit laat zich benoemen,
maar wat een strijd en leed
toen je zelfs je geestelijke
kracht verloor die nodig was
om stilte en eenzaamheid te
doorstaan. Liet God je alleen?

Je Jezusliefde en -gelijkenis
hield ook de pijn van Jezus in,
die op het laatst het gezicht
van zijn Vader kwijt was.
Je kussen van de gekruisigde
Jezus brandden op het kruishout.

Maar toen kwam je verderop
als pastoor de levende
verrezen Heer tegen en aan
Hem ving de verrijzenis aan -
als je vriend die met je
mee de parochie in ging.

STILLEVEN

De pastoor had een stille dag.
Waar was hij? Gewoon thuis
op de pastorie - met de zuster
als huis- en leefgenote iedere dag.

Hij had meer van die stille uren
en tijden. Dan leek het of hij
hier niet thuis was, elders was
en daar alleen woonde en leefde.

Als je zeventien jaren Kartuizer
bent geweest, kluizenaar, monnik
is dat levenslang je thuis in
je kluis, je tuintje, je bidstoel.

Zijn afnemend,e gezondheid deed
hem huiswaarts keren en het
pastoraat ingaan: voor hem een
wereld vol menselijke liefde.

Nu miste hij soms de stilte en
het koorgebed. Zelfs de communiteit.
Dan voelde hij een diep heimwee
naar het zijn met God alleen.

Vandaag had hij zo'n stille dag.
Zwijgzaam, woordeloos. De zuster
Claris begreep dat. Zij wist het:
de pastoor is vandaag een Kartuizer.

SOLI DEO

Zij lieten God
nu meer alleen
in de parochiekerk
tegenover de pastorie.

De pastoor was een
Kartuizer (geweest).
De pastores was een
Claris (geweest).

Samen bewoonden zij
dit monasterium.
De grote tuin was
hun claustrum.

Maar op zijn slaap-
kamer had hij zijn
bidstoel staan voor
morgen- en avondgebed.

En ’s avonds baden zij
(geknield) in de keuken
in twee koorhelften
het Rozenkransgebed.

Voor de beeltenis van
Maria en Joseph zongen
zij het Salve Regina
als Completorium.

En dan ging ieder
naar de eigen cella
en daalde er diepe
stilte in de Certosa.

Zo leefden zij het
monastieke leven
van de toekomst (voor)
samen voor God alleen.

En het hele dorp
werd ongemerkt
een nieuwe
beschouwende orde

want in de kerk
ging de Heilige Geest
vanuit hun geest het
nieuwe licht aandoen.

Trappisten hebben zich vanouds gevestigd op afgelegen stukken woeste grond, om die in cultuur te brengen, zodat landbouw en veeteelt mogelijk werden.
In 1098 trok een groepje monniken weg uit de abdij van Molesme in Frankrijk, om in Citeaux, te midden van de Bourgondische eenzaamheid, een nieuw hervormd kloosterleven te beginnen.

Deze Cisterciënser monniken, zoals ze na de stichting van de Orde van Citeaux genoemd werden, legden zich vooral toe op het beleven van de evangelische armoede.
Ook nu nog trachten de monniken door eenvoud en soberheid hun verbondenheid met de armen tot uitdrukking te brengen. Men beschouwt niets van zijn bezittingen als persoonlijk eigendom en de maaltijden worden bij voorkeur vegetarisch bereid.
Dat laatste neemt niet weg dat als voornaamste bron van inkomsten de monniken de zorg hebben over een uitgebreide veestapel.

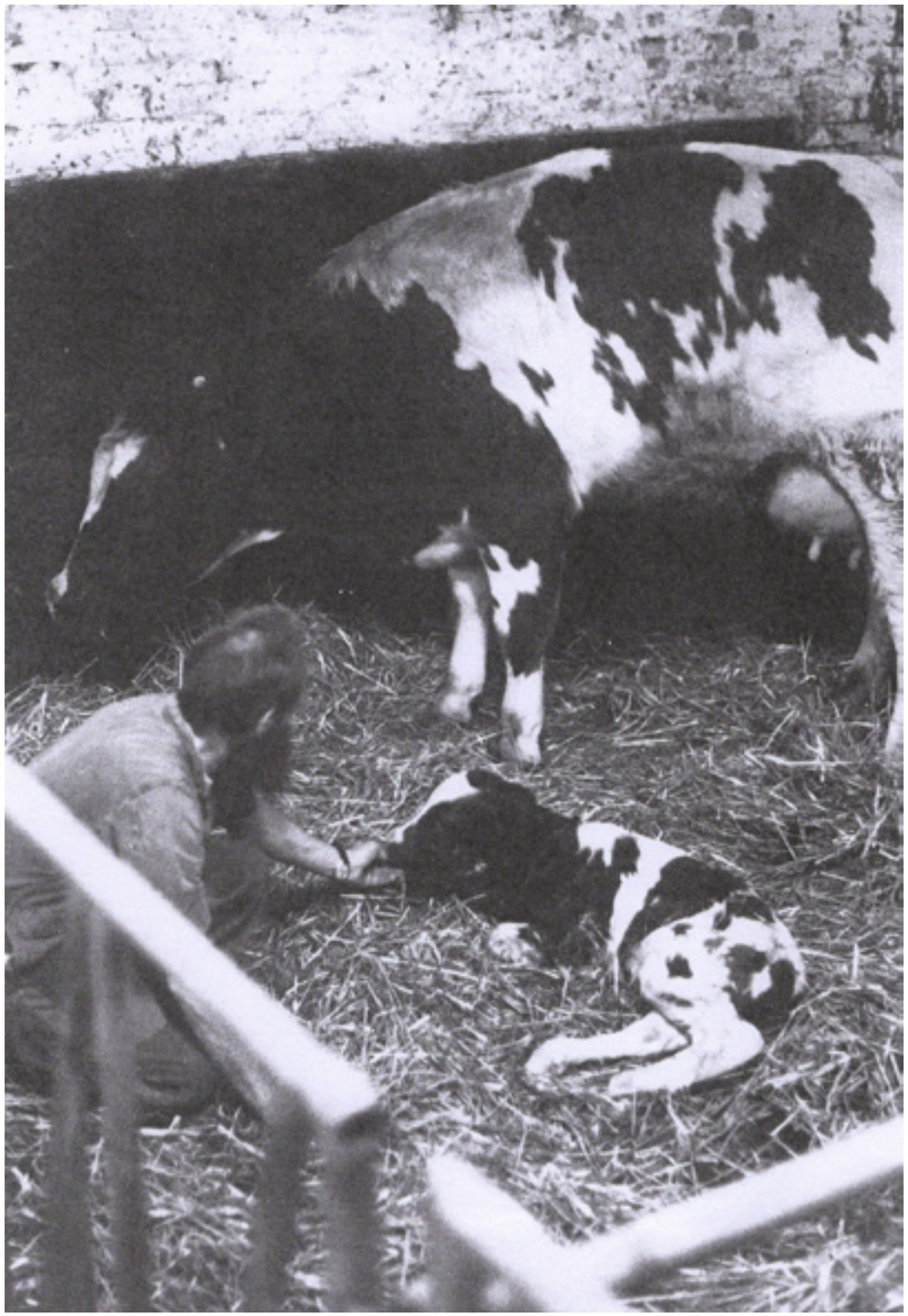

Een grote veestapel vraagt echter voortdurend een liefdevolle zorg. Een paar uur per dag even boer zijn gaat niet. Daarom zien de monniken die op de boerderij werken, in de boomgaard of in de groentetuin, hun werkzaamheden als een vorm van gebed. Hun arbeid is hun gebed. En dankzij de vele werkzaamheden die in de abdij met die intentie verricht worden, zijn andere monniken in staat hun tijd te besteden aan het liturgisch gebed in de kapel, de geestelijke lezing en de gewijde studie, overeenkomstig de geest van de Regel voor Monniken van Sint-Benedictus, dat iedereen datgene te doen krijgt waarin hij zich als mens het best kan ontplooien en ontwikkelen om zodoende een gewillig instrument in Gods hand te zijn.

BID EN WERK

Het onderstaande artikel wil U enkel ter bezinning een van de vele mogelijkheden onder ogen brengen, waarop de diepere zin enbetekenis van de arbeid te benaderen is. Er bestaan immers sociologische, filosofische, theologische en andere visies op de arbeid. Als monnik zou ik me willen bepalen tot een nadere maar gebrekkige toelichting op een oudmonnikendevies: bid en werk. Twee levensfuncties van de mens, die elkaarwederzijds moeten doordringen. Buiten God, die rust, liefde en daarom leven

GOD SPRAK: 'Laat ons de mens maken als Onsbeeld, op Ons gelijkend; hij heerse over de vissen der zee, de vogels in de lucht, de viervoetige dieren en over heel de aarde met alles wat er '. En God schiep de mens als Zijn beeld,als het beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij hem. Toen zegende God ze en sprak tot hen: "Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt U, bevolkt de aarde en onderwerpt haar". (Gen. 1. 26). - Hoe jammer het ook is de majesteit van deze woorden te verkleinen door onze menselijke uitspinsels, toch kan het zijn nut hebben, omdat daardoor deze woorden nog meer weerklank en sonore diepte zullen krijgen.

Ook de monnik ervaart de vreugdevan de arbeid

God plaatst de mens dus als beheerder in de schepping allereerst om haar vertegenwoordiger en tolk te zijn in haar lofzang tot God. 'In hem staat de onbezielde schepping vanuit het stof overeind voor de redelijke dienstbetuiging en de ware liturgie'. Heel het aardse handelen vande mens, zijn handelen aan en in de schepping zal op moeten gaan in de verschuldigde dank dat God de mens in Zijn gemeenschap heeft opgenomen, want hij dient God als heerser over de aarde. Daarin ligt zijn eerste gods-gelijkenis. Dus ook de mens in het paradijs zou een arbeidende mens zijn geweest. Door

het aan zich onderwerpen van de aarde zou hij het beeld van God, de Schepper in zich uitwerken en uitbouwen. God wilde dat de mens Zijn medewerker zou zijn en de uitbouwende voltooier van Zijn scheppingswerk. Beantwoordend aan deze scheppingswil van God, zijn Vader in de hemel, beaamt de mens in zijn arbeid zijn mens-zijn, omdat hij door zijn arbeid de heerschappij van God over de geschapen kosmos uitbreidt. De mens kan God enkel dienen als hij zichzelf als mens aanvaardt, d.i. als verstand en georganiseerde stof; als de mens zichzelf als lichaam en ziel aanvaardt, aanvaardt hij ook de arbeid. Dus mede door zijn arbeid zou de mens het voorwerp van Gods liefde zijn en Hem in zijn arbeid erkennen, dienen en loven. Zo had God het bedoeld, zo was het de mens opgedragen.

De arbeid onderscheidde de mens van de andere schepselen, maar toch was de arbeid niet het doel van de mens. Want ook al was de arbeid uiting van geest, ontplooiing tot de volheid van zijn wezen als mens, al was ze ook een feest van een volledigere mens-worden, als een ontmoeting met God en met zichzelf als medewerker Gods in de vruchtbaarheid van de aarde en de natuur, toch riep God hem van daaruit verder, Hij nodigde hem uit tot Zijn eeuwige sabbat: 'En God zag, dat alles wat Hij gemaakt had, zeer goed was. Weer werd het avond en morgen, de zesde dag. Zo werden hemel en aarde voltooid met heel hun heir. En toen God op de zevende dag het werk had voltooid, dat Hij gemaakt had, rustte Hij op de zevende dag van al het werk, dat Hij gedaan had. God zegende de zevende dag en verklaarde die heilig, omdat God toen rustte van al het werk, dat Hij geschapen en tot stand gebracht had. Dit is de scheppingsgeschiedenis van hemel en aarde'. (Gen. 1. 31). De grootheid van God ligt dus niet alleen in Zijn scheppen, maar nog veel meer in Zijn volledig en totaal boven Zijn schepping staan. Tekenend is, dat in de Heilige Schrift de zevende dag waarop God rust, geen morgen noch avond kent, ze is eeuwig. God viert van alle eeuwigheid tot eeuwigheid, ook zonder de schepping, het feest van Zijn eigen liefdewerkelijkheid in de heilige geest. God leeft het felst in de volmaakte rust en stilte van Zijn eeuwige, allesomvattende goddelijke liefde. Evenals de Heilige Schrift de arbeid van de mens laat steunen op de arbeid van God, grondt zij ook de sabbat van de mens op de sabbat van God, want de arbeid geeft alleen dan een echte godsgelijkenis aan de mens, in de mate dat hij haar bewust onder de opperheerschappij van zijn Heer en Schepper stelt. 'Daarom moeten in het heilig ritme van God de arbeid van de mens aan de wereld als de medeschepper met God en de aanbiddende erkenning van Zijn opperheerschappij in de cultus elkaar afwisselen en samenbinden".

NATURA

wie niet natuur-vriendelijk is
is niet mens-vriendelijk

wie niet mens-vriendelijk is
is niet natuur-vriendelijk

want mens is natuur
en natuur is mens

zij zijn zo één
als oorzaak en gevolg

De wet van het leven is eenvoudig:
iedereen laten leven.

In de dierenwereld zorgen de ouden
dat de jongen in leven blijven,
ze voeden en verdedigen hen
met gevaar van eigen leven.

Geen een mens mag een ander
gewoon dood laten gaan van honger en dorst
niet in het binnenland
niet in het buitenland.

Eerlijk samen delen is
de grondwet van alle leven.

KYRIE

Heer, ontferm U
over ons mensheid
waar wij het verstand
en gevoel niet hebben
omtrent uw bestaan.

Als wij het verstand
maar hebben goed
met elkaar om te gaan
en het gevoel voor
gerechtigheid en liefde.

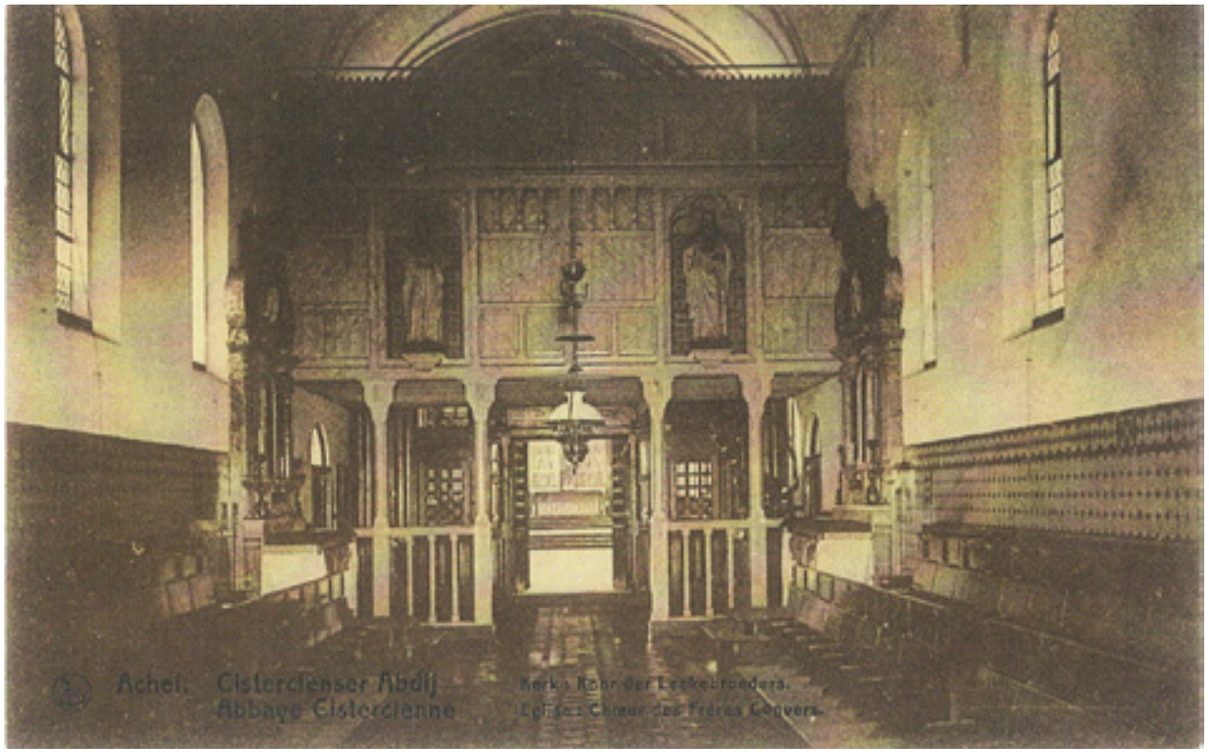

ELEISON

We moeten met z'n allen wel zo ontzettend
veel goed doen: om de bedoeling van God
met zijn schepping te rechtvaardigen -

want anders zou het kwaad alles kunnen
overwinnen en de schepping van God
ontzettende onzin kunnen blijken te zijn.

*

De goedheid van de mens is het eerste
en het laatste scheppings-motief.

EINDE IN ZICHT

Hij is ongeneeslijk ziek.
De dood tuimelt over hem heen.
Alles raakt van zijn plaats.
en verliest verder zijn zin.

O God, geef hem uw doorzicht
om geestelijk te kunnen verwerken
wat hij lichamelijk moet doorstaan.

Hef hem met tedere hand naar U op
als in een beginnende omhelzing

die nooit meer eindigt.

ZO ZIEK

De schoonheid die
iemand laat zien
in lijden en het
ondergaan van
verdriet kan mij
diep ontroeren.
Zo blij en moedig.

De aanvaarding
de verstilling
de pijniging
van het besef
van ongeneeslijk
ziek te zijn.
Zo vrij en willig.

Deze schoonheid
is heilig, ik wil
daar aan meelijden.
Ik voel de tedere
blik van God
in mijn ogen.
Zo zacht en zinnig.

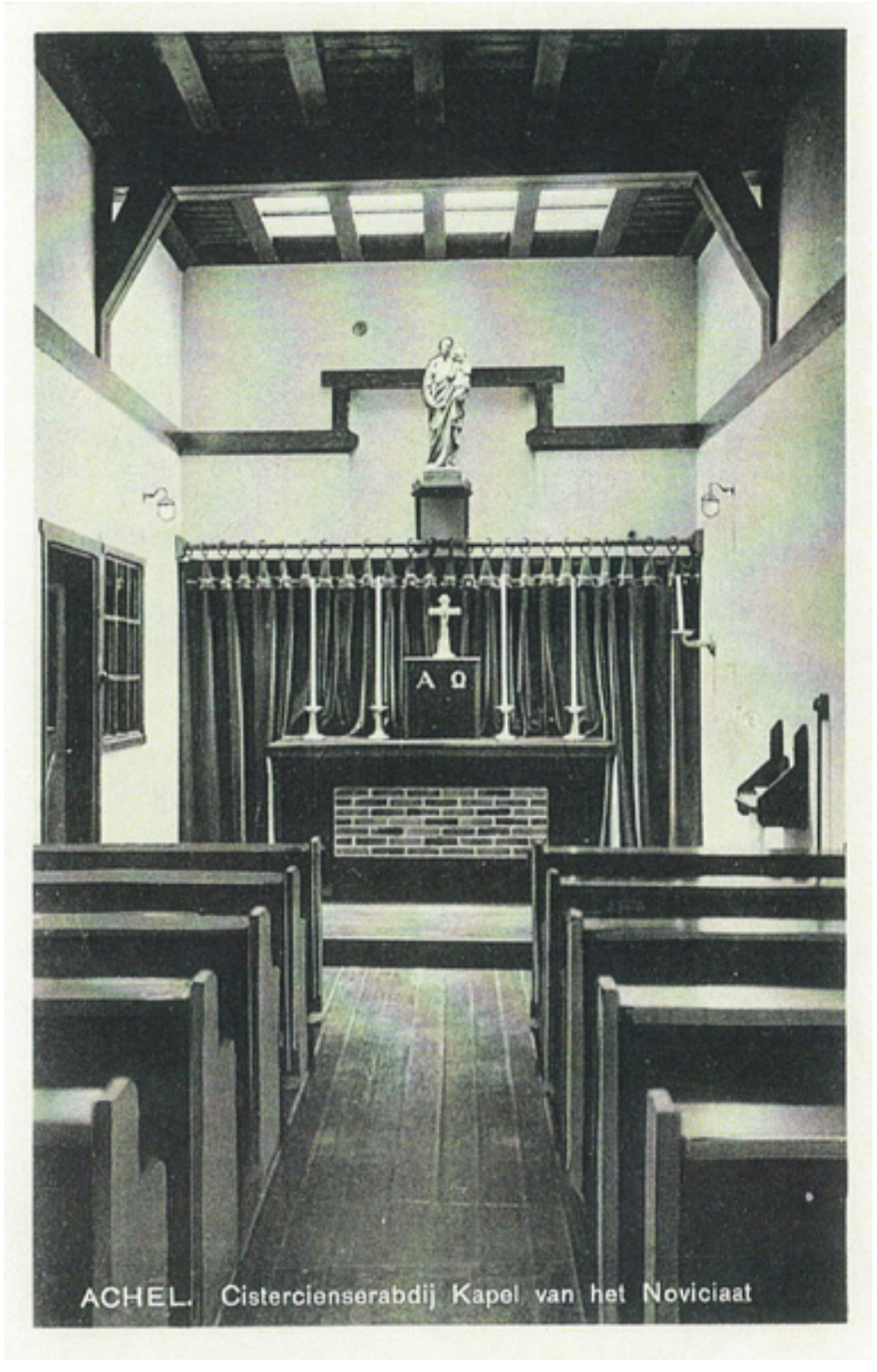

STEM

De ‘stemming’
waarin je bent,
opstaat en naar
bed toe gaat

kan mede door
je ‘verrezen’
geliefde worden
bepaald - als je

in liefde bent
en stil luistert
naar de zachte ‘stem’
van je lief.

In haar stem
klinkt louter
liefde uit liefde,
de liefde van God.

VERJAARDAG

Zonder te weten wat er aan leven
vooraf gegaan is aan de ontvangenis,
zonder de wording en groei precies
te kennen, begint bij de geboorte
de jaartelling en het verjaren.

Zonder precies te weten wat er volgt
bij de wedergeboorte na dit leven,
is het niet zo onwerkelijk om de
lopende jaartelling te blijven toepassen
op het altijddurende bestaan dat volgt.

Vanuit een gelovig realisme meten we
de tijd -al heet deze plotseling
eeuwigheid- door in aardse getallen.
Immers: onze ouders en geliefden
zijn toch weer een jaar ouder geworden!

Goed en fijn ons gelovige hoofd te
heffen en in de diepte van het leven
te kijken en dan te zeggen: Proficiat,
mijn lief, je wordt vandaag honderdtien.
Ik kom je namens God feliciteren!

VAN WEERS-KANTEN

Wij, aan deze kant
van het leven, laten wij
niet te lang, niet
blijvend treuren om hen
die gestorven zijn want
zij zijn verrezen.

Dat de dood die eigenlijk
niet is, ons niet vasthoude
in pijn en gemis
want dan blijven wij zelf
sterven en komen wij niet
aan verrijzen toe.

Mogen wij geleidelijk
ons verheugen voor hen,
over hen die aan de
andere kant van het leven
de heerlijkheid vieren
van de verrijzenis.

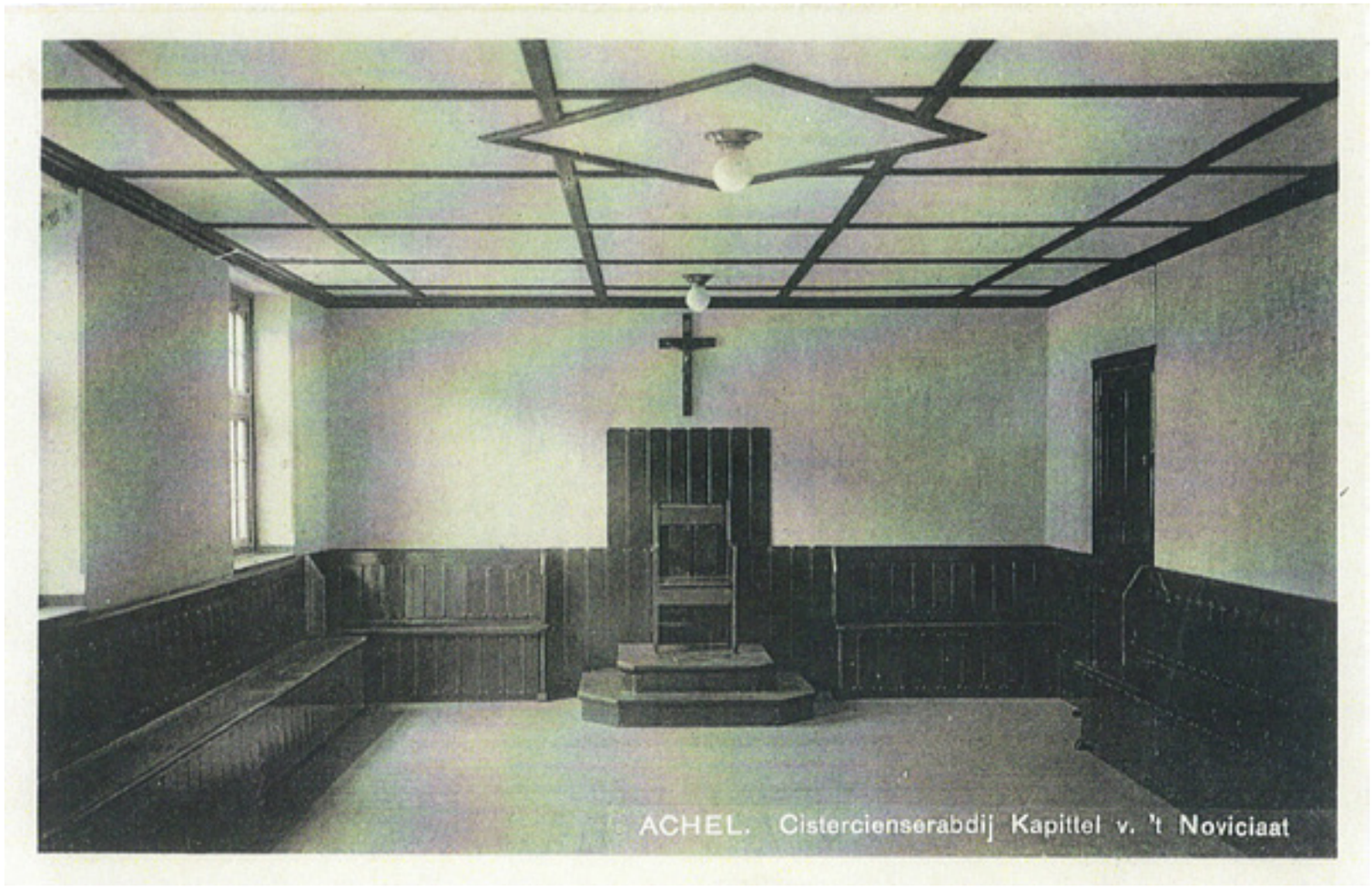

LIJDENSMYSTIEK

De eenwording in liefde,
de versmelting van leven
voltrekt zich in mensen, vaak
zonder dat zij het nastreven.
Dat is met alle liefde zo,
ook met de liefde voor God.
God schept en wekt deze.
Aan de mens is het antwoord.

Ook de vereenzelviging
met het lijden van God
komt uit God zelf voort.
Hij roept ons tot deelname,
troost, mee-lijden, erbarmen.
Zij raakt de pijn in ons aan
die het diep in ons doet
God te zien lijden.

En dan ontstaat er die
wonderlijke omkering van
werkelijkheid en ervaring:
de pijn wordt geluksgevoel.
Lijdens-mystiek is de mede-
ervaring met God, van de eeuwige
pijn die deel uitmaakt
van het wezen van God.

Wie door GodGodin deze
bestaans-ervaring wordt
binnengeleid, mag soms
vertoeven in de bruidskamer
van de goddelijke minne
waar GodGodin samen is met
de mens die weet
te lijden uit liefde.

OFFER

Het grootste offer voor een monnik is niet
de stilte, maar dat de stilte die hij van binnen
zoekt opnieuw gevuld wordt van buitenaf.

Het grootste offer voor een monnik is niet
de leegte, maar dat de leegte die hij van binnen
maakt opnieuw wordt volgemaakt van buitenaf.

Deel geworden van een gemeenschap, wordt de
gemeenschap deel van hemzelf; daardoor bepaalt
hij maar voor een deel zijn eigen leven.

De deeltaak die hij moet vervullen, kan zijn
innerlijke leegte zozeer opheffen dat hij het
gevoel heeft een gedeeltelijke monnik te zijn.

De stilte met zichzelf, de stiIte met God kan in
het communiceren met een communiteit worden
overstemd zodat het gebed van de stilte verstomt.

Maar een monnik levend binnen een gemeenschap
is er niet voor zichzelf alleen; hij is er ook
om het anderen mogelijk te maken monnik te zijn.

En zo ieder zijn taak, draagt ieder
zijn kruis, brengt ieder zijn offer en dit offer
beslist over de ware geest van de monnik.

Is het dan zo dat alleen dán de taken
die je als monnik moet vervullen
ter wille van de communiteit

je als monnik heel houden,
de stiIte in je behouden blijft,
de leegte voor God kan voortduren,

wanneer je datgene wat je doen moet
'graag' doet, met plezier,
eigenlijk als 'liefhebberij'?

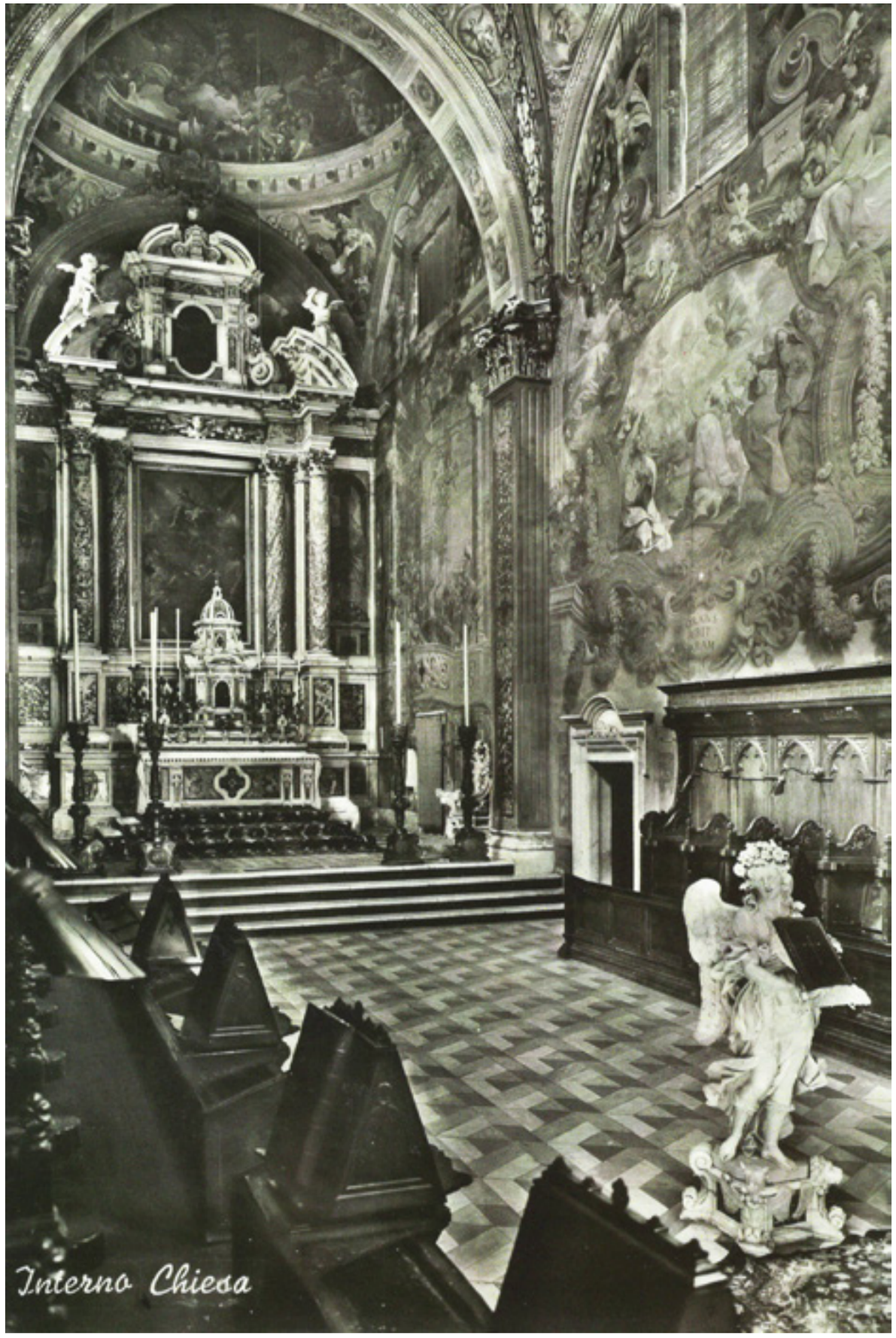
Interno Chiesa

DE ENE WERKELIJKHEID

Leven in de tijd en
leven in de eeuwigheid
is zijn in de ene
werkelijkheid van God.
Tijd en eeuwigheid zijn
niet verschillende vormen
van Godsbestaan maar van
zijnswijzen van de mens.

De levenswerkelijkheid van
de mens is verschillend,
anders in de aardse dan
in de hemelse werkelijkheid.
Zijn inzicht en weten,
zijn bewustzijns-ervaring
van alwat bestaat, ook
van God is anders.

In beide levenswerkelijk-
heden is God evenveel
aanwezig en even duidelijk.
Het is de mens die in de
aardse werkelijkheid niet
of nauwelijks God ziet,
weet, herkent in alwat is,
slechts vaag zijn bestaan voelt.

Dat hoeft ook niet, dat kan
haast niet anders; zo mogen
de dingen, kan heel de schepping
in en uit zichzelf lijken
te zijn, zonder afspiegeling of
slechts verwijzing te zijn
van een onzichtbare schepper
en een verborgen God.

Zo kan de aardse conditie
'alles' zijn, genoeg om
van en voor te leven.
Toch dringen daar doorheen
vermoedens en verlangens
die voortkomen uit de van
eeuwigheid en bovenaards-
heid vervulde werkelijkheid.

Dan ontstaat er een dieper
weten, een groter ervaren
en innerlijk verlangen
dat geloof en hoop wordt.
En deze bewustzijns-ervaring
vonkt aan vanuit 'liefde'.
Zo ontstaat in de mens een
natuurlijk Godsgeloof.

Dat is -wat Paulus noemt-
het zien als in een spiegel,
vaag en indirect, terwijl
God zich eigenlijk direct
laat zien in al het geschapene.
Mist de mens het gezichts-
vermogen op aarde reeds God van
aangezicht tot aangezicht te zien?

Het in en bij God zijn
is hetzelfde op aarde als
het is in de hemel. God is
heel, helemaal, heelal,
niet weinig hier en veel daar
maar de Al-aanwezige in liefde,
zich vereenzelvigend met
alle leven en alle zijn.

Alleen ‘liefde’ stelt de mens in
staat de ogen te openen voor
de aanwezigheid van God die liefde is.
Van eeuwigheid ziet God de mens aan.
Het elkaar ‘zien’ van mensen
die elkaar liefhebben is een
zichtbare Godsontmoeting.
God kijkt ons aan in de liefde.

Zo zijn alle gestorvenen en
verrezenen in God en in God,
ons-aanwezig en liefdevol nabij.
Verbonden met alles, met de
voortschrijdende evolutie van de
schepping waaraan zij deel hebben.
Soms helder en oplichtend in
tekenen en gebeurtenissen zelfs.

Wat geleefd heeft, sterft niet:
het ongeboren leven, het onderbroken
leven. In God leeft alles voort.
En alwat groen is, alwat ten hemel
reikt is bezield van de ene zelfde
Geest die leven geeft en duurzaamheid.
Als we dat kunnen geloven, kunnen we
bidden en aanbidden in de natuur.

Dan kunnen wij ook onze ouders
groeten, aanzien, aanraken
door het waas van tijd en ruimte.
We kunnen hen nabij zijn
zoals zij ons nabij zijn.
Dit kan een eenheid van geliefden
zijn, van liefde zonder grenzen
want in God vereeuwigd.

HET ENE ZIJN

Het zou heel onwerkelijk zijn,
wanneer de grote geestelijke
wereld van verrezen, herrezen leven
zich als een alles overstijgende
wereld zou onttrekken aan de
aarde-wereld van God.

Maar even onwerkelijk wanneer
de mensenwereld aan deze zijde van
het bestaan zich zou afsluiten van
de mensenwereld aan de andere zijde
van het bestaan. Alsof die niet
bestaat omdat die niet waarneembaar is.

De hemelmensen zijn een menigte
die niet te tellen is. En deze
mensenmenigte groeit met de dag,
millioenen jaren al. Hier tegenover
blijft de bevolking van de aarde
een kleine minderheid op planeet aarde.

Met wondere ogen zien onze voortlevende
medemensen en geliefden naar onze
samenleving hier. Hoe reëel is het
wanneer wij als kortstondige aarde-
lieven schouwen in hun goddelijke
werkelijkheid. Ook om God te zien ...

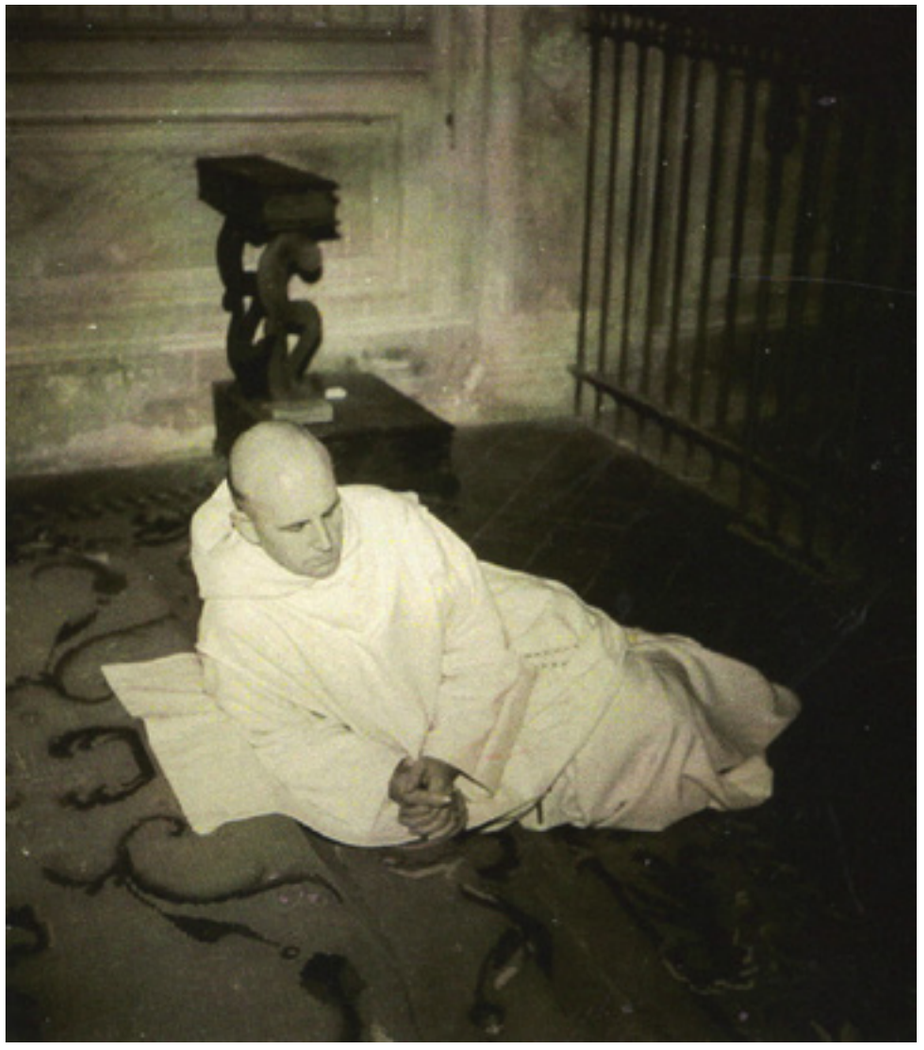

God

dat er in mij
het gevoel is
dat U bestaat
doet mij beseffen
dat ik besta

dat er in mij
het bewustzijn is
dat U aanwezig bent
doet mij huiveren
van oneindigheid

dat er in mij
het inzicht is
dat het slechts
door uw genade is
dat ik dit ervaar

dat is het in mij
waardoor ik bidden wil
want U geeft
Uzelf aan mij
Godlief

God

zo lang ik weet dat U er bent,
ben ik het die weet dat U er bent
en dat nooit zal kunnen vergeten

zou U dan kunnen vergeten
dat ik het ben die weet
dat U er bent

ONTROERING

Plotseling besef ik
dat ontroering
niet iets van mij is
maar van God komt

Mijn ontroering is
Gods voelbaar
aanwezig zijn -
is God zelf

Er is nooit iets
van God
wat niet
God zelf is

Mijn ontroering
om U, God, is:
te beseffen
dat U bestaat

DROMEN

In de liefdesdromen van God
kan er eindeloos meer
dan de aarde te bieden heeft.

Het aarde-bestaan is beperkt
in tijd duur en ruimte,
kosmisch en erfelijk bepaald.

Wat in onze verbeelding
kan opkomen, zijn slechts
vonken van eeuwig licht.

Het hemel-bestaan zal in God
gekenmerkt zijn door vervulling
voltooiing en verheerlijking.

En God zal eeuwig verder
blijven dromen en zijn dromen
volgen temidden van de zaligen.

EEN HEMEL OP AARDE

Alles leeft in de eeuwigheid
de tijd, de geschiedenis,
het gedachte en gesproken
woord, de zachte kus.

Daarom leeft alles voort
in de eeuwigheid:
het levenslied, het eindeloos
spel van snaren.

Zij die reeds zijn in
de eeuwigheid van God
bestaan met ons in
de tijdeloze eeuwige,

maar horen meer dan wij,
zien dieper de betekenis
van de dingen want
zij zijn liefde geworden.

Zij mogen de volheid
van tijd en eeuwigheid
beleven en leven
de aarde in de hemel.

SCHEPPING

God, in wie wij
leven bewegen en zijn,
U bent zelf het
eeuwigdurend bewegen.

Pauze, stilstand,
wachttijd, duur,
komen in uw bestaan
niet voor.

Daarom is er geen
tussentijd van leven,
niets tussen
sterven en verrijzen.

'U' blijft leven
'U' blijft levend
in de mens van uw
liefde en heerlijkheid.

God, wij delen reeds
uw eeuwig leven.
Wij zijn delen van
uw leven, God.

VERDER LEVEN

Ik denk niet
in termen van
eindbestemming
voltooiing
beloning
einddoel.

Voor mij is sterven
verder leven,
het overgaan
van dit naar
een verder leven dat
op dit leven aansluit.

Geen eindstand
geen tussenstand
maar doorgang
herademen in
de eeuwige adem
van God.

IS

‘Zijn’ is ‘werkelijkheid’.
Ik ‘ben’.
Als ik denk:
liefste je ‘bent’
is dat werkelijkheid.

Niet een gedachte
of veronderstelling,
niet een vage
weergave van
‘wie je was’.

liefste, je bestaat,
je leeft, in God
ben je eeuwig.
En je blijft
‘van mij’.

HET INTREDEN

Pas toen Threes en Jan hun levenswijze beter gingen begrijpen, gingen zij inzien wie zij eigenlijk waren. Ook toen zij vervolgens hun denkwijze -die daarmee gepaard ging- in die samenhang duidelijker gingen zien. Hoe was hun leven eigenlijk? En was het, zoals het toen was. eigenlijk niet altijd al zo geweest maar toen zijn volle gestalte kreeg?

Dat zij dit op een late dag in hun leven vrij plotseling helder gingen zien, kwam doordat zij de werkelijkheid waarin zij leefden, niet hadden nagestreefd. Wat het geleidelijk was geworden, was niet het bereiken van een doel. Omziende echter en zich toetsend aan eerdere levenservaringen spraken zij het uit in bed: wij zijn Kartuizers geworden.

Uit de referentie, die Jan had uit zijn vroegere Kartuizertijd, die Threes had uit hun Kartuizerbezoek aan de Grande Chartreuse, verduidelijkte het heden zich. Zij zagen in: we zijn geworden wat we niet intendeerden. En nu het geworden is, zien we in dat het zo is: wij leven het Kartuizerleven van de toekomst. Een liefdeleven van man en vrouw voor God alleen.

Grote en kleine overeenkomsten kwamen een voor een naar voren, wezenlijke en bijkomstige punten - en zo ontstond er een totaalbeeld van gelijkenis. Naar inhoud en vorm, terwijl de eigenheid bleef. In alles ervaarden zij hun gelijkheid en gezamenlijkheid. Zij hoefden elkaar niets meer te leren. Zij zorgden voor elkaar en deden alles samen. Hun eenheid en liefde kwam daarin tot uiting.

Dit samenleven verhoedde voor het gevaar van een beklemmende gerichtheid op zichzelf, hetgeen altijd het monastiek leven alléén kan bedreigen. Samen betekent wederzijdse hulp en ondersteuning. Zorg en liefde voor elkaar opent je naar elkaar. Voor niemand of niets hoeven te zorgen is armoede. Wie beiden stilte en zwijgzaamheid minnen, scheppen voor elkaar de stilte voor het spreken van God.

Threes en Jan hielden beiden van een sober leven, dat overigens gepaard ging met genieten van alle schoonheid. Schoonheid is goddelijke nabijheid. En de eenvoud van waarnemen en ervaren is rijkdom. De hele natuur was hun lief. Alwat groeide en bloeide sierde hun leven. En de vogels en dieren leefden met hen. Zij schonken de natuurlijkheid van leven. Daarin leefden zij met God. Voor God alleen.

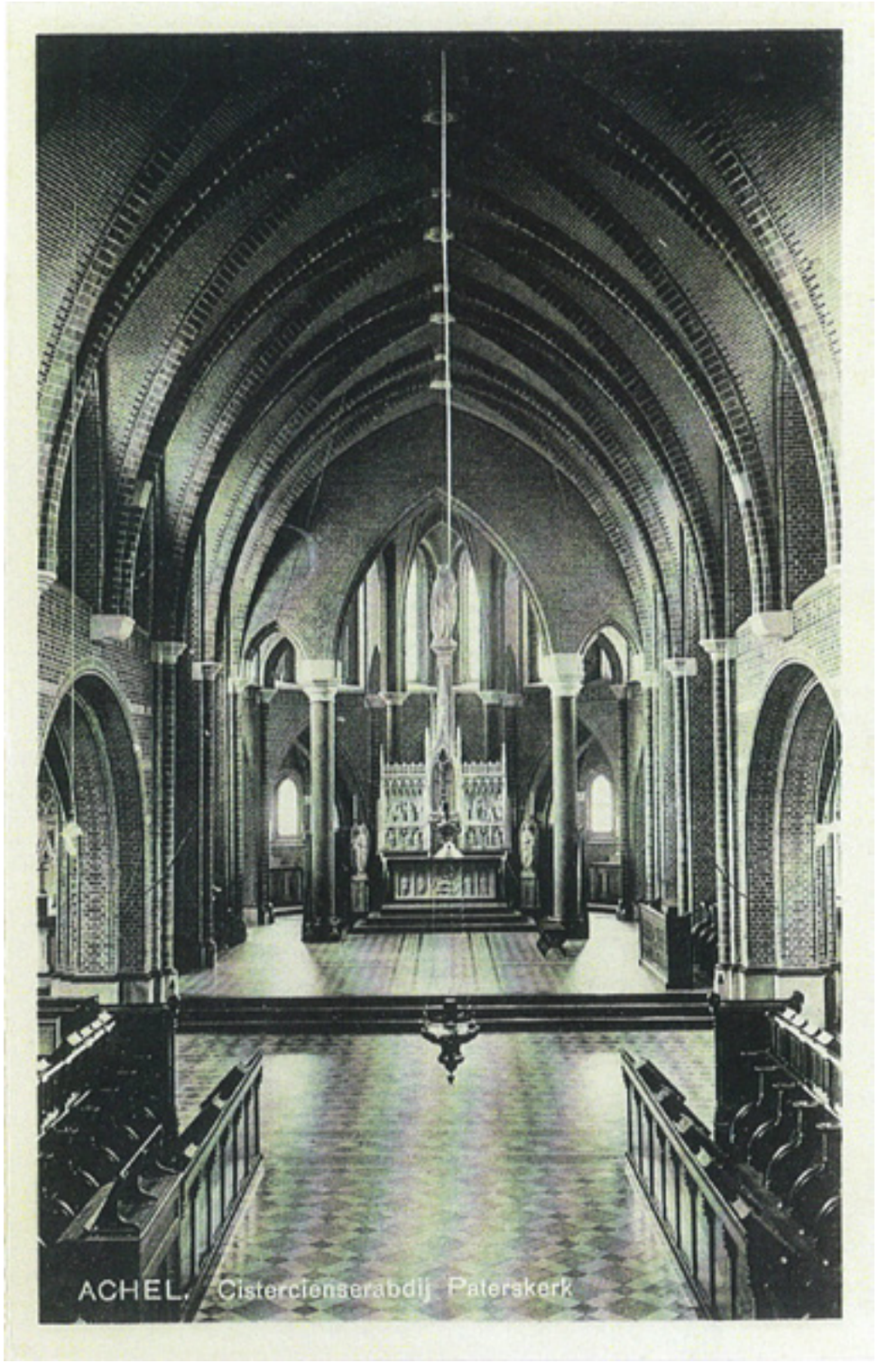

ONS HOOGLIED

Wij zijn geboren om
elkaar lief te hebben
en ons liefdeslied
te zingen als het
lied van GodGodin.

Dit Hoge Lied kan
gezongen worden als
de liefde hoogtij vierde,
geworden is tot een
liefdes-symfonie.

Wij mochten tot op
hoge leeftijd in de
hoge tonen boven de aarde
uitstijgen en ons eigen
hooglied blijven zingen.

Als echo's van de aarde
werden de lage tonen
steeds dieper van klank
omdat zij de taal werden
van onze zinnen en ons hart.

LAATSTE EER

Ik bid, -en wil doen waar ik om vraag-
dat ik in de dagen of uren van overgang
van dit leven naar het andere leven,
niet van mezelf ga getuigen: niet
over het voorbijgaande leven, niet
over mijn vast geloof in de eeuwigheid
en mijn liefde met God, levenslang.

Ik wil deze laatste eer, deze zelf-
verheerlijking niet, want dat zou juist
de ontkenning zijn van de ware liefde
met God. Zonder dit uit te spreken,
is dit dan het stille geheim tussen
God en mij - met alle eer aan God
in dit nederigst moment van mijn leven.

Ik wil sterven in de stilte, die er
tijdens mijn leven was tussen God en
mij, in dezelfde vertrouwde intimiteit.
En in die stilte spreken we dan met
elkaar en zeg ik graag de laatste lieve
dingen die dan nog opkomen uit mijn
hart en geest - tot in mijn verrijzenis.

KLAAR

God, ik wil voordat de avond valt
deze dag voltooien zoals ik mijn leven
wil voltooien: in geleefde liefde,
in overgave aan het goede,
innerlijk naar hart en geest
klaar om in U op te gaan,
klaar om op te staan ten leven
na alle wankelingen voorheen.

God, ik wil het kleine en het grote
van mijn aardse leven proberen
los te laten, vaarwel te zeggen en
al het goede mee te nemen in de
overgang naar de oneindig alles-
omvattende werkelijkheid, naar U,
eeuwig heilige levende bron van Uzelf.
Van U heb ik het leven mogen lenen.

God, als dan de avond valt van mijn
leven en de nacht mij zal toedekken
en omhullen, wil ik mij overgeven
aan uw goddelijk beminnen, aan U.
O, wilt U zich spreiden over mij
en mijn geliefde die bij U rust.
Om samen veilig te zijn in uw
'everlasting arms'. In U Eeuwige.

St. Benedictus-Abdij Achel - Kapittelzaal

IN MANUS TUAS

Jij mijn hemellief
bent door alle sferen
heen hier bij mij.

Jouw zachte hand
raakt mij aan
ter vertroosting.

Jouw tedere vingers
spelen in mijn hand
ter verheuging.

Samen vlechten we
de kroon van God
ter verheerlijking.

Jij zaait de hemel in.
Als een lichte nevel
sproeit het liefdesvocht.

CERTOSA

Hier stond je sterfbed
dat je verrijzenisbed werd
in één ondeelbaar moment
tussen je laatste en eerste
ademen en herademen.

Naast deze gewijde plaats
staat nu mijn bed alleen.
Je zachte fluisteringen
spreiden zich over mij.
Ik deel met jou de stilte.

Ik praat met jou zacht
over vroeger. Ik voel dat je
luistert. Je bent nog zo
dicht bij mij en bidt met mij.
Ik streel je stille bidden.

Liefste, dit was de Certosa
van ons samen, ons Soli Deo.
Ook nu ben ik niet alléén
voor God maar met jou samen
in de hemel en op aarde.

En nu hef jij mij in je lieve
armen hoog naar waar jij bent,
terwijl je ons lieve aardehuis
met mij bewoont als ons hemelhuis,
al staat er maar één bed.

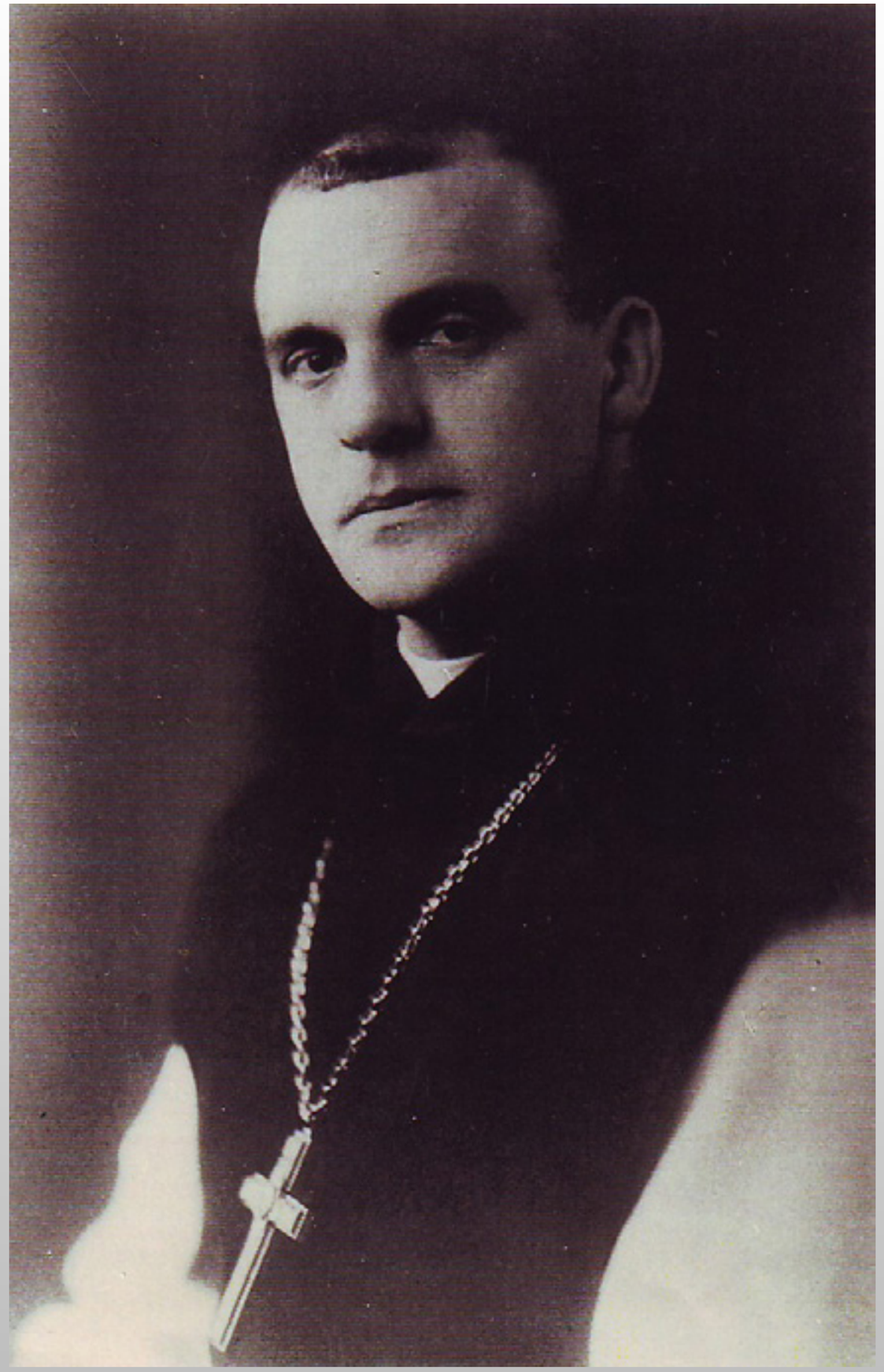

HEILIGE SCHRIFTEN VAN EEN MONNIK

***

ABDIJLEVEN EN ABDIJLIEFDE

Terwijl een diepe stilte alles omgaf
en de nacht in zijn snelle loop
het midden van zijn baan had bereikt,
daalde uw almachtig Woord, O Heer,
uit de hemel neer van zijn Koningstroon.

(Boek Wijsheid 18, 14 - 15)

mij is de stilte
van de nacht
het woord zwijgt
in mijn mond

nog slechts echo
van de eeuwige
is hoorbaar
in de verte

ik ga in jouw licht
en kus je handen
wees getroost
ik ben al over

LEVEN IN BESCHOUWING

Dom COLUMBANUS
(FRANZ JOSEPH TEWES)

Abt van de St. Benedictusabdij vanaf 29 oktober 1927,
rustend Abt sinds 6 oktober 1952,
Ridder in de Orde van Oranje-Nassau,
Officier in de Leopoldsorde,

MYSTIEK LIEF

Columbanus Franz Joseph,
jij die je vleugels
wijd hebt uitgeslagen
in je vrije vlucht
door de ruimte
die je als Abt had
om aan je leven zin
en betekenis te geven

jij keerde na 25 jaar
terug naar binnen
de onbeduidendheid in
'zonder' nog een wereld
in te willen gaan
die opnieuw belangrijk
was of een taak die boeide
voor de buitenwereld

je werd het levend
getuigenis dat je altijd
al bestaan had 'Soli Deo'
en geleefd had uit de liefde
die God je geschonken had
in je geliefde aan wie je
hart en ziel geschonken
had en jezelf terugschonk.

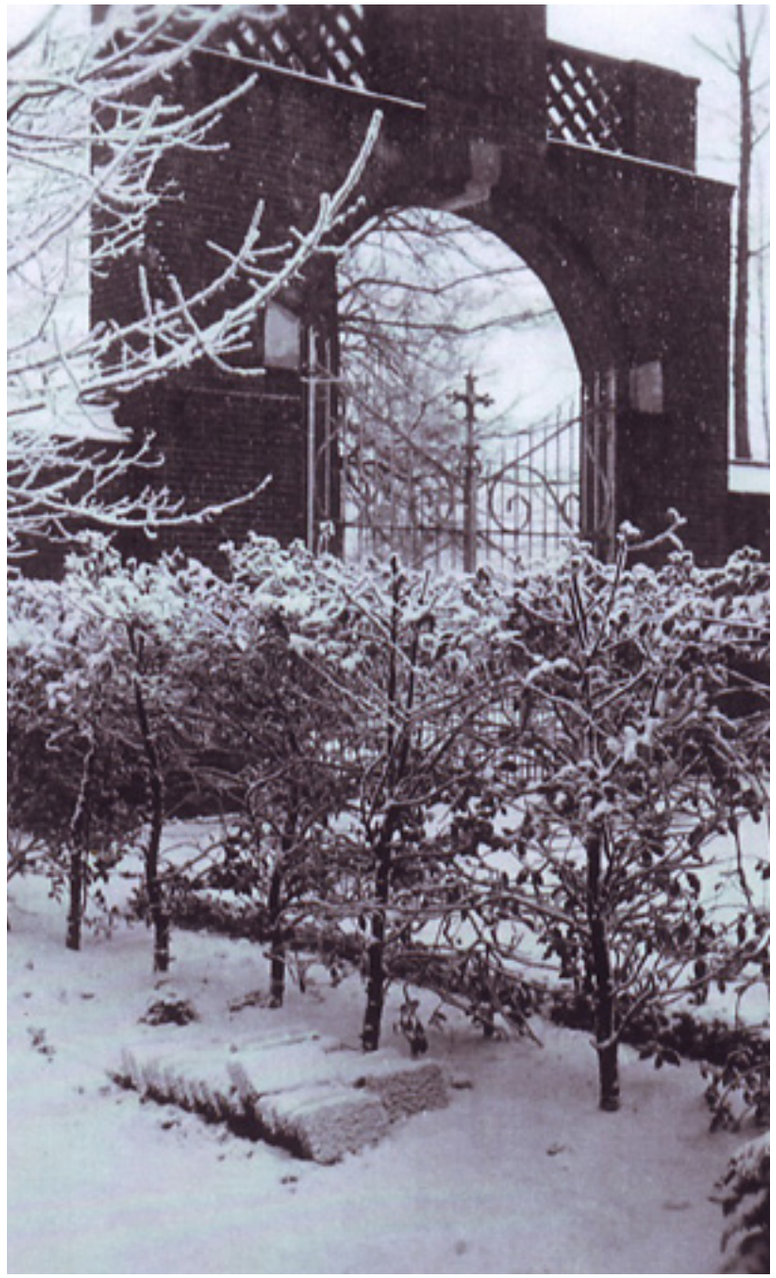

MYSTICUS

Dat Columbanus, na 25 jaar
Abt van de Achelse Kluis te
zijn geweest, nog 12 jaar
een van de vele monniken was,
onopvallend en onbelangrijk,
eenvoudig alle werkzaamheden
(mee) deed in de Kluis alsof
hij niets anders kon of wilde,
hoe is dat te verklaren?

Zelf gaf hij daar naar buiten
de verklaring voor: dat hij
zozeer verlangde naar het
stille beschouwende leven, wat
het Trappistenleven eigenlijk
is, dat dit zijn keuze werd
voor zijn hele verdere leven:
een teruggetrokken leven dus.
En dat was de waarheid.

Maar toch: hoe kon hij dit
en hoe kwam hij zo ver?
Er moet een 'evenwaardigheid'
geweest zijn waarvoor alles
moest wijken. Was dat vanwege
de schat in de akker die hij
opgedolven had? Was dit voor
en door God alleen? Of was er
iets anders in hem gebeurd?

Uit zijn nagelaten brieven
blijkt, dat hij zich zo diep
in zichzelf terugtrok omdat
hij een ander mens was geworden.
De Minne had bezit van hem genomen.
Hij leefde alleen nog maar voor
Hem en voor Haar en deze twee
waren één. Dit kan zich in een
mystieke eenwording voltrekken.

DE WEG NAAR GOD

Liefde kan uiteindelijk
de betekenis krijgen van
de weg naar God
wanneer je door je
geliefde ander heen,
door elkaar heen
opstijgt naar God.

Dan blijf je de minnaar
die je (geworden) bent
en je geliefde de minnares
die zij van jou was.
Maar samen groei je dan
dieper Gods wezen binnen
om in God te verblijven.

Dit valt hen te beurt die
kosmisch zijn gaan voelen
waarin de mystiek wortelt.
Dit wordt dan een
existentieel ingaan in de
goddelijke werkelijkheid
en een eenheid met God.

Voor wie dit natuur-
charisma niet bezitten,
kan de liefde voor een
ander een sta-in-de-weg
zijn in de volledige
overgave aan God, ook al
is deze een beeld van God.

Ook dan kan de rechtstreekse
liefde met God en overgave
aan God leiden tot een
geestelijke eenwording,
die alle aardse en natuur-
lijke grenzen van de liefde
ver overschrijdt.

Dit kan ook gebeuren
wanneer in lijdensmystiek
door lichamelijk en/of
geestelijk lijden heen
de gelouterde ziel van een
monnik of/en een moniale één
wordt met de lijdende God.

MENSELIJKE GOD

Opmerkelijk is het dat
menselijke kenmerken,
levenswijzen, belevingen
op God worden toegepast.

Er is sprake van
de handen van God,
de ogen van God,
de mond van God.

Het hart van God wordt als
bron van liefde beschouwd
van mens en dier en
het hele firmament.

En dan de schoot van de
Vader waaraan lieve lust
van mensen ontspruit en
waarin mensenzaad kiemt.

Verwonderlijk is dat niet -
mensenharten zijn immers
het kloppend hart van God
in Zijn Lichaam Mens.

LIEFDELEVEN
‘CUM DEO’

Monastiek leven, een
beschouwend leven leiden
is het liefdeleven van
monniken en monialen
met God.

Alles wat beleven
van liefde kenmerkt,
is kenmerkend
voor hun leven
met God.

In de omslotenheid van
cel en kluis, in de stilte
waarin zij wonen,
wonen zij
met God.

In deze volle leegte
gaan zij
als geliefden
dagelijks om
met God.

Hun gebed, zacht
soms luid is het
liefdefluisteren
van hun hart
met God.

Zij waken over
de wereld,
zij slapen in de
eeuwige zaligheid
met God.

En dan in een
alles gevende en
allesontvangende liefde
is er gemeenschap
met God.

Maar ook waren de
middeleeuwse begijnen
in hun klein huisje en
in alle stilte Jezus’
mystieke bruiden.

MENSWORDING

De natuur roept om vervulling
van de eigen mogelijkheden,
om te worden tot de volheid
van de natuurlijke gestalte -

een plant om plant te worden,
een boom boom, een dier dier -
om tot volle bloei te komen
en tot totale vruchtbaarheid.

Alleen wat tot volledige
menswording leidt, beantwoordt
aan de scheppingswil van God
die zo tot bestaan komt.

Een kloosterleven dat niet
bijdraagt aan de ontplooiing
van de kloosterling, plaatst
zich buiten de bedoeling van God.

De menswording van de mens,
d.e menswording van God
is de vervulling van de droom
die God met de schepping heeft.

God wil zijn, is de Zijnde,
en alwat is deelt in het
goddelijke leven dat is
van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Dat wil echter niet zeggen
dat het levensnoodzakelijk is
al je eigenschappen en vermogens
ten volle te ontplooien.

Dat wat mens maakt,
tot leven brengt, moet wel
mogen zijn: dat zijn
hart en geest en zinnen.

Dat is ‘liefhebben’
‘inzicht verwerven’
‘lichamelijk zijn’
waardoor je in staat bent

het leven, de Levende
te vinden en te ontvangen
en zo de levensvreugde te
genieten die God bedoelt.

VOLHEID

Een monnik kan ook zonder
een liefdesrelatie of
erotische ervaringen
helemaal vervuld worden
van de volheid van het leven
door vervuld te worden
van God.

Hij leeft in het
stroomgebied van de liefde
die in haar volheid ook
lichamelijk is en diep
geworteld in erotiek.
God zelf is die alles
inhoudende liefde.

Als je een ware monnik
en minnaar van God ontmoet,
voel je die hele geestelijke
en sensitieve warmte
tot je komen.
Hij is een en al mens
want vol van God.

MYSTIEKE WERKELIJKHEID

Wat in mystieke ervaring
wordt gevoeld en geweten is
de eigenlijke werkelijkheid.

Wat gezien wordt en waargenomen
is slechts de ene kant van
de hele werkelijkheid.

Deze is namelijk de buitenkant
van de innerlijke en
diepste werkelijkheid.

Toch is deze belangrijk want
mét het innerlijke ontstaat
zo de volle werkelijkheid.

Daarom is het zo betekenisvol
de innerlijke, mystieke zin
(het binnengebeuren) te verstaan,

omdat zo de buitenkant, het
feitelijk gebeuren de betekenis
krijgt van het innerlijk zijn.

Hierbij is schijn de verstoring
van de harmonie, die leidt tot
verstoring van relaties.

Wezenlijk van betekenis is dit
op de grote levensgebieden als
liefde en godsdienst.

Daar mogen gehuwden, vrienden,
priesters en kloosterlingen
op aankekeken worden.

Maar dit geldt ook in allerlei
relatieverbanden, zelfs in het
zakenleven en bedrijfsleven.

En hoe feilloos en zuiver
reageert de hele natuur
op waarheid en schijn.

Tenslotte vanaf het begin
bepaalt de relatie met God
het ultieme ware zijn.

O GOD

Het is ons gegeven
uw geluk te zijn

te leven van
uw liefde

te genieten van
uw schoonheid

te vertoeven in
uw goedheid

+

Het is ons gegeven
uw leven te zijn

vol van tijd
en eeuwigheid

van aarde en van
hemel te zijn

geliefden van
elkaar te zijn

O GOD

Franz Joseph
Verre vriend

Hoe ben je Vader Abt kunnen worden van zo'n groot gezin van enkel zonen, nadat je vader en moeder je op twaalf jarige leeftijd naar de Achelse Kluis hadden gebracht om monnik te worden. Zagen zij toen al dat dit je diepste bestemming kon zijn? Wat man-zijn en vader-zijn inhield moest je zelf zien te ontdekken. En heb je de liefde zelf ontdekt? Of las je het Hooglied soms keer op keer? Gaandeweg bleek God zelf onweerstaanbaar tot je te blijven roepen - zo sterk is de liefde van God.

Voor ons ben je de monnik van de twintigste eeuw geweest doordat je de 'liefde' tot kenmerk hebt gemaakt van het contemplatieve leven, zoals je dat voorleefde als Abt van de Achelse Kluis.
Een beeldgelijkenis komt voor de geest als we denken aan bisschop Rinie Bekkers -de katholiek van de eeuw- zoals hij werd uitverkoren.
Zijn herkenningsteken was 'liefde' als wapen.
Niet langer of niet meer de 'wet' als richtsnoer of regel, maar de ontplooiing van de liefde.

Eindhoven, 20 - 2 - ’19

FRANZ JOSEPH

Wij noemen je de monnik van de twintigste eeuw. Dat is omdat je een nieuwe vorm en inhoud gaf aan het monastieke leven; zonder je geloften te verbreken leefde je in geestelijke verbondenheid met een geliefde. Dit was een mystiek huwelijk - met God en met elkaar.

Het bestaan ervan was bekend in de kloostercommuniteit. De diepte ervan echter niet. Niemand zou daar ooit weet van gehad hebben als jij dit niet beschreven had. Maar wat je hebt geschreven, zijn enkel de brieven die je haar schreef. Niemand kende de inhoud daarvan dan zij alleen. Je schreef haar talloze brieven en ontving talloze brieven van haar. Al joúw brieven had zij bewaard. Pas na haar sterven werden deze in een map gevonden door de familie. Maar wat is er gebeurd met al háár brieven? Deze zijn spoorloos. Zijn die na jouw overlijden met oud papier meegegaan of misschien verbrand?

Uit jouw brieven is af te lezen, hoe zij jou geschreven heeft, omdat je haar beantwoordde.

Deze honderden brieven, kaarten, wensen kwamen ons onder ogen. Wij mochten deze verwerken in afzonderlijke mappen, die wij vervolgens illustreerden met foto-materiaal en andere bijbehorende stukken van de Achelse Kluis en het Trappistenleven in het algemeen. De totale omvang bestaat nu uit 35 mappen en betreft een periode van 30 jaar (van 1934 tot 1964).

Wij mochten deze vervolgens copiëren. Wij vervaardigden twee copiën. Het origineel én een copie bezorgden wij aan de familie. De andere copie mochten wij houden.
Op raadselachtige wijze zijn inmiddels het origineel en de copie ervan verloren gegaan. De enige nu nog bestaande copie hebben wíj dus nog.

Franz Joseph, wij geloven dat Gods voorzorgende en voorzienende liefde dit zo heeft geleid. Wat jij geschreven hebt en wij nu in bewaring hebben, is zo kostbaar, zo historisch belangrijk voor de geschiedenis van het monastieke leven en het religieuze leven van de toekomst. Je ontroert ons steeds. Je bidt, hebt lief, leeft, bent.

De mystieke liefde -die een liefde is van de hele mens- heeft de betekenis van een mystiek huwelijk. En wat een mystiek huwelijk is, beschrijf jij. Wat jullie beleefden en doorleefden tot aan het einde van je leven, mag nooit verloren gaan.

Wonderlijk dat je altijd bij je groet en ondertekening háár 'kind' en jezélf 'vader' bent blijven noemen.

Wij zijn er zeker van, dat jouw liefde-beleving een enorme liefde-uitstraling heeft gehad naar je medebroeders (en je daardoor ook ruimte gaf aan hen). Ook dat dit een wonderbaarlijke kracht-uitstraling heeft gehad naar anderen. En voor jezelf is dit een onuitputtelijke bron geweest van kracht. Hoe gelukkig heb je elkaar gemaakt!

Wij die ons geestverwanten voelen van jullie, beseffen dat jullie beiden in de liefde vereeuwigd zijn en verenigd met elkaar. Willen jullie ons zegenen die nog onderweg zijn, opdat wij jullie heilige Geest mogen ontvangen en door kunnen geven?

Wij vragen je ook je zegeningen uit te strekken over de 'Kluis' die de paradijstuin was van jullie nieuwe schepping. Nu is zij ontheemd en in andere handen. Vraag Gods zegen over nieuwe schouwers en voortbouwers: opdat de Achelse Kluis de weg naar een nieuwe toekomst zal weten te vinden, ook een toekomst van liefde met God.

Dat jullie liefde zich op deze wijze ook voort mag planten, daarvoor willen wij bidden en werken: opdat het contemplatieve leven een leven van liefde zal zijn, altijd en overal.

'Oremus pro invicem'

Groet en liefde
Threes - Jan

POST SCRIPTUM

Het is onze overtuiging
dat de brieven van deze
monnik Abt Columbanus
een monastieke mystieke
openbaring zijn, die
in de geschiedenis van
het geestelijk leven
en de toekomst van -
het monastieke leven
van grote betekenis is.

Dit legt op ons de grote
verantwoordelijkheid
dit religieus document
met grote wijsheid
en zorgvuldigheid
te bewaren en behoeden -
en tegelijk er zorg voor
te dragen dat deze
belangrijke boodschap
wordt verkondigd.

Het is nog niet duidelijk
welke weg hier gevolgd
moet worden. In ieder geval
mag dit document niet
opgesloten worden in een
(geheim) monastiek archief.
Maar hoe, op welke wijze,
door wie en aan wie dit
gaat toebehoren, is vooralsnog
in het plan van God besloten.

Mogelijk kan de openbaarmaking
van deze monastieke spiritualiteit
een omwenteling teweeg brengen
die naar de inhoud en de levens-
wijze van doorslaggevende
betekenis is voor de vernieuwing
en het voortbestaan van het
monastieke leven van monialen
en monniken en het kloosterleven
van nieuwe generaties religieuzen.

Wij bidden om de goede, zuivere
heilige Geest, wij bidden tot
hen beiden - in God ingetreden-
om in hun geest te kunnen handelen.
Dat het nieuwe, in een verouderde
geestelijke wereld een nieuwe
bezieling en belichaming van de
liefde met God mag doen verschijnen.
En dat daaruit een levens-religiositeit
mag ontspruiten ‘in Gods Naam’.

SLEUTELDRAGERS

Wij danken God
uit het diepst
van onze ziel
dat wij
als uitgestoten
priesters uit de Kerk
door mogen stoten
naar een nieuwe
werkelijkheid van
het religieuze leven.

Ongevraagd zijn wij
de sleuteldragers
van het geheim
(ter opening van de deur
naar de toekomst)
dat besloten ligt
in de geschriften van
Dom Columbanus Tewes,
waarover wij beschikken
als schatbewaarders.

OVEREENKOMST

Alleen de Generale Abt van de
Trappisten zal een copie (van
de nog bestaande copie) ont-
vangen op grond van een twee-
ledige overeenkomst, inhoudend
dat zowel wij als de Orde ge-
rechtigd én verplicht zijn
tot openbaarmaking over te gaan,
dit in overleg met elkaar
en met wederzijds respect.

BEVEILIGING

De copie van de Trappistenorde
zal geborgen zijn in het Generaal
Archief in Rome.

Onze eigen copie ligt in
verzekerde bewaring
in een kluis.

LOUTERINGSBERG

Op grond van vermoedens en veronderstellingen zal de Achelse Kluis voor Abt Columbanus een louteringsberg zijn geweest.
Hij stond op de top van de berg, die de gemeenschap was; naar hem keken de monniken op.
Zij zagen wat hij deed, zij voelden wie hij was; ook in hun zwijgen met elkaar verstonden zij van elkaar wat zij van Columbanus dachten.
Mogelijk zijn er nog langst-levenden uit die periode die als laatste getuigen zouden kunnen worden gehoord.
Of is de geschiedenis van Columbanus met zijn lichaam begraven op het kerkhof?

Maar Columbanus zelf. Natuurlijk bad hij 'op de berg alleen'.
Iemand met zo'n feilloze intuitie en zo'n helder inzicht moet geweten hebben wat er zich rondom hem afspeelde, hoe in de gemeenschap werd gedacht en gevoeld.

Theresia van Avila en Johannes van het Kruis, Franciscus van Sales en Jeanne de Chantal, Franciscus van Assisië en Clara en nog levenden onder ons hebben weet van de argwaan en afkeuring, de jaloezie en kritiek.

Dit is als een kastijding en onzichtbare geseling.
Wie dit betroffen zagen dit in de lichaamshouding, de ontwijkende blik, de afwijzende afwezige kijk in ogen van anderen.

Dit was -en dat blijft duren- de pijn in de liefde, de loutering op de weg naar heiligheid.

Werd ook Jezus zo niet aangezien in zijn omgang met vrouwen, met Maria van Magdala met name?

'Louteringsberg' van Thomas Merton zal altijd herschreven worden, ook als een evangelie van de verlossing - tot op de berg van de Hemelvaart.

ABT
FRANZ JOSEPH
TEWES
&
BISSCHOP
WILHELMUS MARINUS
BEKKERS

Grote tijdgenoten

ALS
HERAUTEN
VAN DE
LIEFDE

UBI
CARITAS
ET
AM0R
DEUS
IBI
EST

ZEGENING

Dit was de laatste zegen
van Bisschop Rinie Bekkers
bij de slotviering van het
ziekentriduum van de
Zonnebloem op Eikenburg.

Dit was in 1965.
De dood stond op uitbreken
in zijn hoofd.
Op die dag was hij zelf
de ernstigst zieke.

Toen hij stierf in 1966
wist hij niet
dat heel Nederland om hem
zou treuren en huilen en
zich godverlaten voelde.

Even lichtte in het jaar
2000 zijn gulle goddelijke
lach op toen hij door
heel Nederland werd gekozen
tot de katholiek van de eeuw.

POSTHUUM

Als tijdgenoten hadden zij
geen tijd om elkaar bij leven
als vrienden te ontmoeten
hoewel zij van elkaar wisten.

Toch hebben hun geesten elkaar
bevrucht en begeesterd.
Zo werkt de Heilige Geest
die geesten met elkaar verbindt.

Zo verenigd als zij nu in
Gods liefde met elkaar zijn
mogen zij ervaren dat wij hen
herkennen en erkennen.

Het grote bronzen beeld van bisschop Bekkers op het kerkplein in zijn geboortedorp, waar hij ook werd begraven ‘St. Oedenrode’, staat er

als een mensgrote heilige die in levende lijve God vertegenwoordigde: God van liefde die liefde zelf was, mens van liefde die liefde zelf was.

Zo krachtig als zijn rechterhand twee geliefden draagt in innige omarming, zo zacht is zijn hand waarop zij in liefde mogen zijn.

Geen macht, geen eigening van het geweten van vrije vrijende mensen die opgaan in elkaars versmelting en samen eeuwigheid ervaren.

Zijn herderstaf is voor hem zelf een stut en steun om staande te blijven temidden van zijn kudde als hoeder en behoeder van leven.

Rinie
Lieve vriend

Je had zoveel vrienden
maar had zelf niet de tijd
een echte vriend te zijn.

Ook wij wilden niet
een nabije vriend van je zijn.
Ook wij hadden geen tijd.

Toch waren we vrienden
in die wijde kring om je heen,
in die wijde kring om ons heen.

*

We beloven je jouw gedachtenis
levend te houden, jouw gedachten
vast te houden, jouw doen voort te zetten

opdat werkelijkheid zal blijven
jouw liefdes-hartstocht met mensen,
jouw groot familiegevoel met God.

*

Wil ons bezielen
en aanwakkeren.
Zit hoog te paard

om voor ons uit te rijden
en ons de weg te wijzen
naar jouw en onze God.

Rinie, heilige bisschop,
zegen ons - als vriend.

WIJBISSCHOP

Zijn natuurlijkheid
van zijn, van leven
opende voor hem het
toekomstvisioen.

Hij voelde, wist, zag
en de hele schepping
was voor hem het levens-
boek van de openbaring.

Ver voor de Kerk uit zag hij
de gestalte van een nieuw
priesterschap oprijzen als
een levenspriesterschap.

Helemaal alleen strekte hij
zijn handen over ons uit
en wijdde hij ons tot
een gemengd priesterpaar.

Bisschop Bekkers, aarde-
bisschop die met hoofd en hart
de liefdes-mystiek beleefde
met mensen en met God.

De eerste foto van Threes en Jan samen werd gemaakt op het grasveldje tegenover hun Bewegingshuis in de van Ennetten-straat 4 te Eindhoven.

Deze verscheen vervolgens in de Brabantpers bij een artikel dat als opschrift was gegeven

‘Klooster voor man en vrouw’

Kluisthuis

Ons leven is
een twee-eenheid
van alleen-zijn.

Onze kluis is
de geestelijke ruimte
die wij bewonen

voor God alleen
door te leven
voor elkaar.

En God zelf
is het hart
van ons huis.

LEVEN IN AAN-SCHOUWING

Nog zien wij
in een spiegel
vaag en
versluierd

Eens van
aangezicht
tot
Aangezicht

God herkende
ons
van in den
beginne

en zag
zichzelf
in ons
gezicht

Mijn huisje
mijn kluisje
waar ik woon
in mijzelf

Hier bid ik
mijn wees
gegroetje
alleen

Ik zeg
de Heer
zij
met u

Bid voor mij
nu en
in de
eeuwigheid

INTREDING

Natuurmensen werden monniken
en monialen - in hun diep
heimwee naar de paradijstuin.
Zij werden wat zij waren:
boeren en tuinders. En menige
Trappistin werd boerin, soms
tegen wil en dank maar toch
ook dat uit liefde voor God.

Was Johannes in de woestijn
niet wild van honing en
springlevend van hanen
door van de natuur te leven?
En Jezus leefde met de vrouwen
en mannen die hem volgden toch
(behalve van brood ook) van
vissen en van wijn ...

Monastiek leven lijkt, los
van de natuur, de natuurarbeid
te verdorren en te ontwortelen.
Hebben de Trappisten dit voor
op de Kartuizers, die in hun
(te klein) paradijstuintje
zich soms misschien onnodig
onnatuurlijk alleen voelen?

UITTREDING

Het is een natuurlijk proces,
een gebeuren naar Gods natuur
dat altijd het menselijke
uitbreekt wanneer het door
onnatuurlijke structuren
in zijn oorspronkelijkheid
wordt aangetast of weerhouden.
God is natuur - natuur is God.

Zelfs wanneer de mensenwereld
de dierenwereld bedreigt of
misbruikt, herordent de natuur
zich uiteindelijk en worden
dieren weer zichzelf door zich
onbruikbaar te maken voor
de mensen of door menselijke
misdraging te overstijgen.

Kluizenaars, monniken en
monialen zijn van nature
natuurmensen, want van daaruit
werden zij contemplatieven.
In hen treedt God naar buiten
als het onnatuurlijke het
natuurlijke tenietdoet en
de schepping ontwricht.

MOMENTUM

Franciscus van Assisië zong zijn Zonnelied.
Eens, zo vol en hevig dat hij ermee zou zijn versmolten als de zon hem niet tegenhield. Soms zong hij het opnieuw en zingen mensen het hem na. Maar terwijl hij leefde van de zon en in haar warmte gloeide, dacht hij niet steeds aan de zon terwijl hij ze toch bijna dagelijks zag.

Ook al weten we dat we van God leven, en van wie we de liefdesuitstraling zijn, toch zijn we daar niet steeds met onze gedachten bij. Zo moet het zijn: in onze waarneming, in ons bewustzijn hoeven we daar niet steeds bij stil te staan om er tóch mee verbonden te zijn.

Met je geliefde ben je voortdurend verbonden, terwijl je 'feitelijk' met heel andere dingen bezig bent: werk, zorg, genieting - familie, vrienden, noodlijdenden. Je bent deel van de aarde en je omgeving. Het zou dus zelfs een benauwende gedachte zijn, wanneer we zouden menen met onze geest constant op God gericht te moeten zijn.

De diepste constante is de liefde - de verbondenheid van het hart. Maar hoe vervullend en verheugend zijn tegelijk de 'bewuste' momenten van reflectie en meditatie: de momenten van verliefdheid met je geliefde, van het volle zonnebad, van de vereniging met God zelf met hart en ziel.

Zo naar de werkelijkheid kijken is zeer bevrijdend.

LIEF DIERTJE

Dieren
liefde
dieren
liefhebberij
is religie

Liefde aan dieren
geven
liefde van dieren
ontvangen
is religieus

In de kluis
was er
liefde
voor mens
en dier

Natuurlijk
mondt
dierenliefde
uit in
God

GELUK

Je treedt in een klooster in
omdat je zoekt naar geluk.
Je denkt dat je daar gelukkig
zult zijn en blij van zin.

Je treedt niet in om een
zwaar, moeilijk, droevig
leven te gaan leiden.
Je zoekt geluk bij God.

Word je daar niet gelukkig,
dan moet je daar weg gaan.
God wil je levensgeluk en
in dat geluk aanwezig zijn.

Wel ben je op zoek naar geluk
van een heel eigen orde en
wel innerlijk geluk in de
liefdebeleving met God.

Wie intreedt 'om' God,
God te eren en te dienen
en zich daarvoor wil offeren,
maakt een verkeerde keuze.

Dit is niet houdbaar en
niet naar Gods bedoeling.
Dan word je on-gelukkig
en ga je als mens ten onder.

Het heel zeldzame van een
beginnende liefde die tot een
levensliefde uitgroeit van
'God alleen' is een wonder.

Maar om dat geluk in God
te vinden, te ervaren is het
wel nodig dat je je als
mens gelukkig voelt.

Niets van wat werkelijk
bijdraagt aan menselijk geluk
of de conditionering daarvan,
worde geofferd of gemeden.

Daar hoort plezier bij, ontplooiing,
gezelligheid en feestelijkheid.
Zelfs succes en zelfvoldoening.
En ook een gezond lichaam.

Daar hoort iets lekkers bij,
ook een beetje seks als iets
lekkers uit eigen keuken als
het leven dit je aanbiedt.

Tegen deze achtergrond van leven
kunnen grote offers gebracht
(moeten) worden, liefdeoffers
uiteindelijk voor 'God alleen'.

‘Bevestig mijn schreden
op uw paden.
Dat mijn stappen
niet wankelen’.

(Psalm 16,6)

GOD

Dat ik vaste voet zal hebben
op de grond die Gij zijt.
Een stevige tred op de weg
van mijn leven die Gij zijt.

U bent het die mij sterkt,
maar ik ben het wel zelf
die op weg moet gaan en
mijn hakken in het zand.

U verwacht van mij sterk
te zijn, U geeft mij
niet de kracht die ik
zelf op moet brengen.

Toch vraag ik U mij
te ondersteunen op
moeilijke stukken weg
onder mijn vermoeide voeten.

Wilt U mij vervullen van
zin en ondernemingslust
en met het heldere bewustzijn
van wat ik kan in U.

HET OUDE VUUR

Wij bidden U

God

om het vuur
van de liefde.

Het vuur in de oven
van ons hart bent U.

Door U mochten wij
‘vlammen’ in onze jonge jaren,
‘branden’ in onze middenjaren.

Dat wij in onze oude jaren
mogen blijven ‘gloeien’ van binnen:

om warmte te zijn voor elkaar
en een blijvende stille gloed
voor U die ons hart bewoont.

U ‘vonkt’ ons aan, U zelf
als teken van uw aanwezigheid.

En weet U ook bemind

God

als wij nog maar ‘smeulen’ want
ook dat is uit liefde voor U.

God van Leven

voortdurend bewijst U
dat uw leven in de mens
onsterfelijk is

want

als ik dit niet
zou weten en geloven
zou de zin van mijn leven
ophouden te bestaan

want

als dat niet zo was
zou ik moeten leven
met de gedachte
dat U in mij dan
ophoudt te bestaan ...

O God

Levende Stem
U kunt toch niet
verstommen in de stem
van een zangeres

Levende adem
wilt U doorademen
in mij als ik voor het
laatst heb geademd

O God

U kunt toch niet
mijn levenslief laten
verstuiven
in het niets

Zij wordt toch U
en alle geliefden
willen zich weer
bij haar voegen

VADER

In uw handen
beveel ik mijn geest.
Ik geef mij aan U over,
ik geef me aan U terug.

Maar mag dat ook betekenen
dat ik me aan wil bieden
met alles wat ik
ben geweest en geworden?

Mag wat ik heb mogen leven
tot U worden geheven
als een levensoffer,
als mijn sacrificium?

Mag ik tot uw geluk
en verheerlijking tot U
komen, bij U blijven
omdat ik van U ben?

Fr. M. Columbanus Tewes
Abt. O.C.R.

AANSCHOUWING

Een leven lang al had hij
beschouwend geleefd.
Een half leven een
beschouwend leven geleid.

Nu was voor hem het
definitieve 'Soli Deo' gevolgd,
het aanschouwend leven, zien
van aangezicht tot Aangezicht.

Wat hij zo lang zag in een
beschouwend weten,
was nu een zien in het volle
licht van de aanschouwing.

En God zag dat hij nu
ziende was, met open ogen
stralend van geluk en
eeuwig licht op zijn gezicht.

GEDENK IN UW GEBED

de hoogeerwaarde Pater

DOM COLUMBANUS TEWES

van de Orde der Cisterciënzers van de
strenge Observantie (Trappisten)
geboren te Etteln, Westfalen, 30 aug; 1889
ingetreden in de Achelse Kluis 19 dec. 1904
solemneel geprofest 28 oct. 1910
priester gewijd te Utrecht 10 aug. 1915
abt gekozen in dezelfde abdij 29 oct. 1927
rustend abt vanaf 6 oct. 1952
naar God gegaan voor eeuwig 8 april 1964.

Reeds op vijftienjarige leeftijd deed Franz-Joseph zijn intrede in de Cisterciënzer Abdij te Achel. Van zijn Westfaalse geboortegrond en uit de huiselijke kring bracht hij mee: gelukkige studieaanleg, onwrikbaar geloof, diepe vroomheid, stoere, volhardende werkkracht. Zijn studies aan de Gregoriana te Rome, 1909-1914, bezorgden hem wel niet veel eretitels - dit wegens bepaalde omstandigheden - maar zoveel te meer parate, monastieke wetenschap.
Ook zijn karaktervorming won daarbij in degelijkheid. Daardoor was hij voorbereid op het bekleden van de voorname posten, waartoe hij zou geroepen worden: Subprior, Prior, Novicenmeester en ten slotte Abt. Vijfentwintig jaar heeft hij zich met nooit verminderde, onverdroten ijver aan deze laatste, verheven taak gewijd. Niets stelde hij boven de liefde tot Christus.
Voor zijn geestelijke zonen was hij een vader, een leider, een leraar. Hij trachtte hun het God-zoeken door zijn rijk gevarieerd woord en door zijn lichtend voorbeeld te leren. Veel zorgen drukten op hem gedurende de oorlog en daarna toen men begon met het bouwen van een nieuwe abdij.
Na zijn ontslagname wist hij als op en top monnik nog al zijn tijd nuttig te besteden aan de drieledige dagtaak, door St. Benedictus aan zijn volgelingen voorgehouden: het Opus Dei of koorgebed, gewijde studie en handenarbeid. Bij deze laatste taak, vaak bestaande in alledaagse huiselijke werkjes, beoefende hij op markante wijze de benedictijnse nederigheid. Zijn religieus idealisme, in plaats van te verslappen, steeg nog bij het klimmen van de jaren, en niettegenstaande het afnemen van zijn krachten bleef zijn getrouwheid aan de monastieke dagtaak voorbeeldig. Overal waar hij kwam, ging stichting van hem uit. Zijn vaderlijke goedheid veroverde de harten van onnoemelijk velen.
Wij missen thans zijn bezielende tegenwoordigheid.
Hij leeft met God.

VERDER LEVEN

Ik denk niet
in termen van
eindbestemming
voltooiing en
bereiken van
mijn einddoel.

Voor mij is sterven
verder leven:
het overgaan
van dit naar
een verder leven dat
op dit leven aansluit.

Geen eindstand
geen tussenstand
maar van ademen
overgaan naar
herademen in de
eeuwige adem van God.

APOCALYPS

Het Bijbelboek ‘Openbaring’
is het meest onthullende boek
dat de mensheid rijk is over
de hemelse werkelijkheid.
Het is geschreven door Johannes
de geliefde vriend van Jezus.

Ik ben me ervan bewust dat ik
minstens eenmaal per jaar deze
beschouwing moet gelezen hebben
om de aardse werkelijkheid te
verstaan, waaruit deze beelden
in mensenbewustzijn zijn ontstaan.

Dan zal ik het aardse kunnen
verstaan als het spiegelbeeld
van het hemelse en de hemelse
werkelijkheid kunnen zien als
de weerspiegeling daarvan in
de eindvoltooiing van de schepping.

Dan kan ik de hemel al vooruit
leven op aarde en de aarde als
de hemel, omdat zij samen
één werkelijkheid zijn - en dan
kan het duidelijk worden wat de
nieuwe hemel en nieuwe aarde is.

Johannes zag dit in zijn visioen
dat zich voor hem uitspreidde
omdat hij de verliefde leerling
van Jezus was in wie zichtbaar
werd de menselijkheid van God
en de goddelijkheid van de mens.

‘Zo gauw we geloven of weten
dat de ‘geestelijke’ aanwezigheid
van geliefde verrezenen een
‘feitelijke’ aanwezigheid is

-zo werkelijk als de werkelijke
aanwezigheid van God in de Geest-

houdt de scheiding tussen
hemel en aarde op te bestaan.’

HET KIND

Er is een roos ontsprongen
zij heeft een bloem gebracht.
Dit is de zinnennacht
waar monniken van zongen

zoals het was begonnen
een kind uit vader groot
en in de moederschoot
tot levensdraad gesponnen.

In geur van geheimenissen
het hemelbed gespreid
de rozengaarden wijd
in de verborgen nissen.

Voor de kribbe de anthurium
in bloei van liefde dronken -
en monniken diep verzonken
in het eigen sacrum.

Er hing een vreemde gloed
van onvervuld verlangen -
een blos nog op de wangen
het vuur nog in het bloed.

Maar God stond bij de stal
zijn arm lag om hun schouders.
Zij voelden zich als ouders -
hun kind was het heelal.

OP ELKAAR LIJKEN

De goddelijke liefde
-de liefde van God-
kent dezelfde eigenschappen
als de menselijke liefde heeft.

Dat weten wij omdat
de menselijke liefde
is afgeleid van de goddelijke liefde
die daarin wordt geopenbaard.

Van God kunnen we leren
wat de betekenis en de
werkelijkheid is van
liefde tot de dood:

in Jezus openbaarde God zich
in leven sterven en verrijzen.
Van de mens als beeld van God
kunnen we leren hoe God is.

WELTERUSTEN

Liefste, als je
wilt rusten
rust dan
in mij

in mijn handen
als hoofdkussen
om je moede
slapen.

Zo zul je
eeuwig
rusten
in God.

Hij zal je
hoofd kussen
en bij je
slapen.

†

Enige en algemene kennisgeving

Heden overleed op de leeftijd van 79 jaar, vol gelovige overgave en een grote dankbaarheid, onze lieve moeder, schoonmoeder en zuster

CORNELIA JOHANNA VAN WICHEREN

's-Gravenhage:
N. I. SPOORMAKERS-NEUHUYS
P. A. G. SPOORMAKERS

Groningen:
M. A. J. VAN WICHEREN

's-Gravenhage, 31 oktober 1973
Paulinastraat 54

De overledene is opgebaard in de rouwkamer Burg. van Karnebeeklaan 13. Bezoek van 10—12 uur, zondag van 12—13 uur.

De crematie zal plaatshebben maandag 5 november om 14.30 uur in het Crematorium „Nieuw Eykenduynen", Kamperfoeliestraat 2 B.

STILTE

mijn lief

ik zoek
de stilte
ik zoek
jou

STILLEVEN

Kom jij maar
in mijn stilte.

Laat mij maar binnen
in jouw stilte.

Gód is
in de stilte.